

Güçlü, peygamberlik öğeleri içeren ve ilham veren bir kitap.”
— Christine Caine, A21 ve Propel Women hizmetleri kurucusu

Karmaşa ve kıyaslama
Çağında kimliğinizi ve
Amacınızı kucaklayın

RAKİPSİZ

Lisa
Bevere

Lioness Arising ve Girls with Swords'un
En çok satan yazarı

Sevgili arkadaşım,

Sen bir amaç için yaşayan güçlü bir kadın olmak üzere Tanrı tarafından eşsiz biçimde tasarlandın! Ne var ki, birçoğumuz karmaşa ve güvensizlik içinde çok fazla zaman geçirdik. Kendimizi sürekli olarak başkalarıyla kıyasladığımız için esenliğimiz ve sevincimiz bizden çalındı.

Ayağa kalkmamızın ve güzellikte, güçte, erdemde ve anlayışta rakipsiz bir yaşam sürmemizin zamanı gelmiştir. Mesih'te gerçek kimliğinizi bulun; Parlak bir umutla, sadık bir hizmetle ve yaptığınız her şeyde sevgiyle yaşayın.

Sevgili arkadaşım ve kız kardeşim, bu mesaj her yaştan kadına yöneliktir ve sizleri bu kitapla bereketlemek benim için büyük onurdur. Bu kaynağı tanıdığınız herkesle paylaşmaktan çekinmeyin. Bu kitap size hediyemdir!

Hayatınızı sevgiyle, cesaretle ve tutkuyla yaşayın!

En içten dileklerle,

Lisa Bevere
LisaBevere@ymail.com

Güçlü, peygamberlik öğeleri içeren ve ilham veren bir kitap.”
— Christine Caine, A21 ve Propel Women hizmetleri kurucusu

Karmaşa ve kıyaslama
Çağında kimliğinizi ve
Amacınızı kucaklayın

RAKİPSİZ

“Her birimizin ne kadar sevildiğimizi ve değer verildiğimizi anladığımız bir dünyayı hayal edin. ‘Rakipsiz’ kitabında Lisa Bevere, Tanrı tarafından eşsiz biçimde yaratıldığımızı ve sevildiğimizi bilmemiz ve anlamamız için bizi teşvik ediyor. Öyle olduğumuz için hepimize Tanrı’nın planında gerçekleştireceğimiz hayati önemde bir rol verilmiştir. Bu kitap Tanrı’nın ve sizin için ayırdığı misyonun ardından gitmeniz için bir davetiyedir.”
—**Holly Wagner**, pastör ve yazar

“Kimliklerini hep yanlış yerlerde arayarak amaçsızca dolaşan canlarla dolu bir kültürde yaşıyoruz. Bu kitap, erkeklere ve kadınlara ruhsal kimliğimizin gerçek kaynağını işaret eden hakiki bir pusula gibidir. Tanrı’ya aitiz, bizi O seçti ve benzersiz biçimde seviliyoruz. Lisa, bu değişmez gerçekleri ortaya çıkarmakta çok ustaca bir iş yapıyor. Bu kitap kesinlikle okunmalı!”
—**Brady Boyd**, Colorado Springs Yeni Yaşam Kilisesi pastörü ve *Addicted to Busy* yazarı

“Rakipsiz’de Lisa, Tanrı’nın bizi kim olmamız için yarattığı ve her birimizi kişisel ve eşsiz olarak nasıl sevdiği gerçeğini paylaşıyor. Bu kitabı okuduktan sonra, herhangi birinin Tanrı’nın sevgisinden kuşku duyabileceğini hayal bile edemiyorum!”
—**Chris Hodges**, Highlands Kilisesi kıdemli pastörü ve *Fresh Air and Four Cups* yazarı

“Eğer hayatınızda kimliğinizle ilgili sorunlar yaşadıysanız, bu kitap devrim niteliğinde olacak. Mesih’teki eşsiz kimliğimizi anlamak, işimizi sağlama almamız yerine Tanrı’nın büyük kurtuluş tasarısında yerimizi almamızı teşvik eder.”
—**Sheila Walsh**, *God Loves Broken People* yazarı ve İman Kadınları için ana konuşmacı

“Rakipsiz, bu kuşağı derinden etkileyeceğine inandığım gerçek anlamda gözleri açan bir kitap. Lisa Bevere, Tanrı’nın sevgisini her okuyucu kesinlikle içine çekecek bir güzellik ve canlılıkla aktarıyor. Okuyucular bu harika kitabın daha derinlerine indikçe, Tanrı’nın onlara olan sevgisini ve kimliğimizi O’nda bulmamızın önemini daha çok öğrenecek.”
—**Matthew Barnett**, The Dream Center’in eş kurucusu

“Rakipsiz, Tanrı’nın bütün insanları sevdiğini vurgulayan güzel bir hatırlatma. Lisa, konuya taze vahiyle yaklaşıyor ve düşüncelerini gayet zarif ve öz bir biçimde ifade ediyor. Her okuyucunun ilham alacağı gerçekten güzel bir kitap.”
—**Caroline Barnett**, The Dream Center eş pastörü

“Rekabeti ve kıyaslamayı saplantı haline getirmiş bir dünyada, bu kitap her anne, kız, önder ve arkadaş için mutlaka okunması gereken bir eser. Elimizdekileri başkalarıyla kıyaslamak yerine el ele tutuşmamızın zamanı geldi. Birbirimizi hoş görmek yerine kutlamamızın zamanı geldi. Biz rakipsiziz, o halde herkesin serpilmesi için yer açalım.”
—**Charlotte Gambill**, YAŞAM Kilisesi baş pastörü, Bradford, İngiltere.

“Eğer değersizlik ya da amaçsızlık duygularıyla başa çıkmaya çalışıyorsanız, Rakipsiz içinizdeki eleştirmeni susturmanız için tam da ihtiyacınız olan şey. Tanrı, her koşulda hoşnut olmanız ve kıyaslama yapmadan yaşamanız için sizi seçti.”
—**Pastör Steven ve Holly Furtick**, Yükseliş Kilisesi

“Lisa, Tanrı’nın müstesna yapıtı olduğunuzu bilmenizden gelen özgürlüğü ve güveni deneyim etmenize yardımcı oluyor. KıyaslamadanverekabettenözgüryaşayarakTanrıvergisikaderinize erişmek için ihtiyacınızolan herşeyesahip olduğunuzu hatırlatıyor.”
—**Victoria Osteen**, Lakewood Kilisesi eş pastörü, Houston, Texas.

“Lisa Bevere’nin kitabı Rakipsiz Mesih’teki kimliğinize ilişkin yeni boyutlara gözünüzü açmanızı sağlayacak. Lisa’nın kitabı sağgörü ve Tanrısal bilgelikle dolu. Rab’bin hayatınızdaki eşsiz çağrısını izlemeniz için size meydan okuyacak, ilham verecek ve donatacak. Eğer Rab’bin kaderiniz hakkında söylediklerini işitmeyi özlüyorsanız, bu kitap sizin için! Şiddetle tavsiye ederim.”
—**Kris Vallotton**, Bethel Kilisesi kıdemli yardımcı önderi, Redding, California

“Lisa Bevere yıllardır bizim yakın bir arkadaşımız ve Rakipsiz’de paylaştığı görüşlerin birçoklarına özgürlük getireceğine inanıyorum. Bu sayfaları okurken, kıyaslama ve rekabet etme arzunuzu alt etmek için Tanrı’dan yardım isteyin ve sizi olmanız için yarattığı kişiyi nasıl kucaklayacağınızı ve kutlayacağınızı göstermesine izin verin.”
—**James Robison**, Uluslararası Yaşam Erişimi kurucusu ve başkanı

“Lisa’yı seviyorum. Zamanımıza son derece uygun bir sözü iletiyor. Bu kitap kesinlikle okunmalı ve mesajına inanılmalı. Kim olduğunuzu ve başkalarına ihtiyacınız olduğunu bilmek çok önemli! Bunu okurken, Baba’nın gerçek ve sarsılmaz kimliğinizi size açıkladığını hissederek güçleneceksiniz.”
—**Jenn Johnson**, Bethel Müzik tapınma önderi/ilahi yazarı

“Rakipsiz, her yaştan kadın için müthiş bir uyandırma servisidir. Lisa’nın Tanrı tarafından eşsiz biçimde sevildiğimizi ve çağrıldığımızı bildiren mesajına çok ihtiyaç var. Her sayfasından dışarı taşan tutkusunu ve enerjisini sevdim.”
—**Alli Worthington**, *Breaking Busy: How to Find Peace and Purpose in a World of Crazy* yazarı

“Lisa’nın cesur ve Ruh’la dolu sözleri kadınların kıyastan, kibirden ve kıskançlıktan özgür kalmasına yardımcı olacak. Vaaz ettiği şeyi yaşıyor: İsa’ya aitseniz, rakipsizsiniz.”
—**Sarah Bessey**, *Jesus Feminist and Out of Sorts: Making Peace with an Evolving Faith* yazarı

“Lisa’nın en son kitabı tam bir hazine. Sanki Tanrı’nın ellerini yanaklarımıza koymasının, dikkatimizi kendisine çevirmesinin ve sonra yavaşça ‘Seni seviyorum’ demesinin edebi bir eşdeğeri gibi.
—**Lisa Harper**, yazar ve Kutsal Kitap öğretmeni

“Kime ait olduğunuzu, Tanrı’nın ailesindeki eşsiz yerinizi ve Mesih’in karakterini anlamak sağlıklı bir yüreğin ve ruhun sürekli büyümesi için hayatidir. Bu ebedi ilkeler söz konusu olduğunda Lisa Bevere’nin Kutsal Kitap gerçeklerini ve kişisel

vahyi yorumlamak konusunda kendine has bir yeteneği var. Sadece kim olduğunuzu değil, aynı zamanda rakipsiz, kişisel ve kudretli Kurtarıcı'nın da kim olduğunu yeniden keşfedeceksiniz.”
—**Brian ve Bobbie Houston**, Hillsong Kilisesi küresel kurucuları ve kıdemli pastörleri

“Kadınların kıyas ve rekabetle tanındığı bir dünyada Lisa Bevere en iyi yaptığı şeyi yapıyor—besleyici, güçlendirici ve şifa verici sözlerle bizi kadınsı yüreğine yaklaştırıyor: ‘Kızım, sen yeterlisin, çünkü eşsiz bir biçimde seviliyorsun.’ Rakipsiz, bizi Baba'nın yüreğine güvenle yerleştirip O'nun kucağında kökleştirmek suretiyle rekabet etme ihtiyacımızdan bizi özgür kılıyor. Daha derin bağlantı, kimlik ve amaç özetinde olan bütün kadınlar kesinlikle okunmalı.”
—**Christa Black Gifford**, ödüllü ilahi yazarı, konuşmacı ve *God Loves Ugly* ve *Heart Made Whole* yazarı

“Lisa Bevere'nin yeni kitabı Rakipsiz, Tanrı'nın her birimize duyduğu eşsiz sevginin güzel bir tarifidir. Kitap rakibimizin olmadığını, çünkü Tanrı'nın bizi eşsiz değerlerle ve O'nda sahip olduğumuz kimlikle yarattığını bize anımsatıyor. Herkesin mutlaka okuması gerekiyor!”
—**Jentezen Franklin**, Free Şapel'in kıdemli pastörü ve *New York Times* en çok satan yazarı.

“Sevgili arkadaşım Lisa Bevere gene yaptı. Rakipsiz, bir Tanrı kadını olarak kim olduğunuzu ve kime ait olduğunuzu keşfetmenize yardımcı olacak güçlü, peygamberlik öğeleri içeren ve ilham veren bir kitap. Tanıdığınız her kadına bir adet verin—Ben öyle yapacağım.”
—**Christine Caine**, A21 ve Propel Women hizmetleri kurucusu.

“Sadece eşit biçimde sevilmiyoruz, ayrıca eşsiz biçimde seviliyoruz. Lisa, Rakipsiz'de gücünüzü ve amacınızı yeniden toplamanıza yardımcı olacak gerçeğleri ortaya seriyor.”
—**Mark Batterson**, *The Circle Maker*'ın *New York Times* en çok satan yazarı ve National Community Kilisesi baş pastörü

Güçlü, peygamberlik öğeleri içeren ve ilham veren bir kitap.”
— Christine Caine, A21 ve Propel Women hizmetleri kurucusu

Karmaşa ve kıyaslama
Çağında kimliğinizi ve
Amacınızı kucaklayın

RAKİPSİZ

Lisa
Bevere

Lioness Arising ve Girls with Swords'un
En çok satan yazarı

Without Rival by Lisa Bevere, Turkish

© 2020 Messenger International

www.MessengerInternational.org

Originally published in English as Without Rival

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere

are available for free download at: www.CloudLibrary.org

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

Rakipsiz, Lisa Bevere, Türkçe

© 2020 Messenger International

www.MessengerInternational.org

İngilizce orijinali Without Rival adıyla yayınlanmıştır.

John ve Lisa Bevere'in Türkçe'de basılmış diğer yayınları

ücretsiz olarak buradan indirilebilir: www.CloudLibrary.org

Yazarla iletişim için: LisaBevere@ymail.com

Sevgili kardeşim,

Sen rakibi olmayan bir Baba'nın sevdiği kız çocuğusun ve geçmişte örneği olmayan bir zamanda sana eşi benzeri olmayan bir mesaj ve vaat emanet edildi. Aynı anda hem harika hem de korkunç olan bu an için seçildin. İşte tam bu nedenle, korkusuzca sevmeli... ölçüsüzce inanmalı ... ve hudutsuzca umut etmelisin.

İÇİNDEKİLER

1.	Rakipsiz Bir Kimlik	1
2.	Rakipsiz Tanrımız	17
3.	Rakipsiz Bir Vaat	39
4.	Kıyaslamaya Cesaret Etme!	63
5.	Rakip Görüldüğünde	81
6.	Rakipsiz Cinsiyet	103
7.	Korku ve Sevginin Rekabeti	135
8.	Derin Kuyular ve Dilek Kuyuları	155
9.	Rakipsiz Bir Tanrı Kızı	179
10.	Rakipsiz Bir Yaşam	203

Rakipsiz Bir Kimlik

Başımızdaki kişi, olabileceğimizi bildiğimiz şeyi
olmamız için bize ilham veren kişidir.

Ralph Waldo Emerson

Hiç rakibiniz oldu mu?
Spor branşlarındaki bir miktar dostça rekabetten söz
etmiyorum. Anne babalarının dikkatini çekmek ve
beğenisini kazanmak için birbiriyle rekabet eden küçük çocukları
da kastetmiyorum.

Daha çok, mütemadiyen aleyhinize çalışan birinden
bahsediyorum. Bir rakip kesinlikle bir arkadaş ya da aileden
biri gibi hissettirmez. Oyunun içine rekabet girdiği zaman hedef
oyunu kazanmaktan çok sizi sahadan attırmaktır.

Ama ya her zaman istediğiniz hayatın rekabet dünyasının
dışında olduğunu keşfetseydiniz ne olurdu? Ya oyundan
çekilmek için kaybetmek zorunda olmadığınızı öğrenseydiniz?
Ya kaybedemeyeceğinizi öğrenseydiniz? Ya kutunun dışını
sadece düşünmekle kalmayıp dışında yaşamayı seçebilseydin?

Onlarca yıl önce, bildiğimiz dünyanın sonunun (uzaylıların istilası yerine) yaygın yabancılaşma yüzünden geleceğini öne süren bir kitap okumuştum. Teorisine göre dünya iki karşıt kampa ya da düşünce akımına bölündüğünde son gelecekti. Bu yaygın bölünme iklimi var olduğunda, tam bir kıyamet yaşayana kadar karşıt grupları birbirlerine saldırtmaya kışkırtmak kolay bir şey olacaktı.

Bu kadar geniş bir sistematik bölünme çok daha samimi bir ölçekte başlayacaktı. Yüreklere bölünmüş yaralı insanlarla dolu bölünmüş evlerin içinden başlayabilir. Kendinize ve sonra başkalarına sırt çevirmeniz umuduyla zihninize, iradenize ve duygularınıza saldıran yalanlar fısıldayan gayet gerçek güçler vardır.

Yeterince iyi, yeterince genç, yeterince zeki, yeterince hızlı ve yeterince zengin olmadığımızı söyleyen mesajlardan ve mesajcılardan kaçmak zordur. Onların beklentilerine uygun olarak küçüleceğimiz umuduyla bombardıman altındayız. Asla yeterli olmadığımızı ima eden bu aralıksız zorbalıktan kaçmayı istediğimiz sadece insan doğamızdır. Bu taciz kritik bir noktaya ulaştığında, bazıları uyum sağlayarak ve kopyalayarak boyun eğecek, diğerleri ise kendi suçlamalarını yönelterek isyan edecektir.

Yargılanmış hissettiğimizde yargılarız.

Utanç hissettiğimizde utanırız.

Kendimizden hoşlanmadığımızda nefret ederiz.

İflas ettiğimizde, başkalarını soymak istememiz uzun sürmez. Herkesin kaybettiği ve kimsenin kazanmadığı bir döngüdür. Peki ya Pavlus'un sözleri doğruysa?

Oysa eldekiyle yetinerek Tanrı yolunda yürümek büyük kazançtır. (1. Timoteos 6:6)

Tanrı yolunda yürümek Tanrı'nın görüş açısını benimsemiş yeteneğidir.

Bu, tıpkı O'nun başkalarını nasıl gördüğünü kabul ettiğimiz gibi, bizi nasıl gördüğünü de kabul etmemiz anlamına gelir.

Eldekiyle yetinmek ve kendinden gerçekten emin olmak kayıtsızlık doğurmaz; yaratıcılığı serbest bırakır! Aleyhinizde çalışanlardan ve dikkatinizi dağıtanlardan uzaklaşın. Tanrı'nın gözleri üzerimizdedir ve böylece gözlerimizi O'na kaldırabiliriz.

Sonra ne?

Asla senin için tasarlanmamış bir şey için rekabet etmek yerine... sana ait olanı keşfetmek için enerjiye sahip olacaksınız.

Bu kitabın gündelik zararlı çöplere açıklık getirmesi için dua ediyorum. Size hiçbir şey kazandırmayacak bir rekabeti kazanmaya çabalamak yerine, savaşı kazanmak için vaziyet almanızı isterim. Canınızın gücü için süregelen çok gerçek bir çarpışma var. Bu dünyadaki yerinizi alma vakti geldi. Yalanları ve dikkat dağıtan şeyleri ifşa edelim ve gerçekte kim olduğunuzu ortaya çıkaralım.

Kayboldu ve Bulundu

Köpekleri severim. Geçenlerde bir Güney Kore seyahati için evden uzaktayken, sevgili köpeğimiz Tia barınağa koyulmuş. Görünüşe göre, bir işçi evimizin kapısını açık bırakmış ve Tia evimizin sıcağını arkada bırakarak sıfırın altındaki Colorado kışında sokaklara meydan okumak için kendini dışarı atmış. Bir nedenden ötürü, o gece evin yolunu bulamamış. Henüz belirleyemediğimiz iyi kalpli bir komşumuz, onu bulup gece evinde ağırlamış ve ertesi gün köpek barınağına bırakmış.

Tia'nın boynunda bir etiket vardı, ama neredeyse yararsızdı, çünkü üzerindeki telefon numarasını artık kullanmıyorduk.

Sonra bu karışıma köpek ruhsatının süresinin dolduğu gerçeğini ekleyin (özür dilerim, bunun bir kerelik bir işlem olduğunu sanmışım) ve işte karşınızda evde bakılan ve çok sevilen, ama bulunmasına yardım edecek bir sese ya da kimlik işaretine sahip olmayan bir köpek.

Seul, Kore'deyken, durumdan habersizdim. Oğullarım Tia'nın talihsiz macerasını benden gizleyerek hikmetli davranmışlardı, ama hiç şüphe yok ki ev cephesinde panik vardı. Her yere baktılar ama köpeği hiçbir yerde bulamadılar. Çakalların onu boğazladığından korktular. Son çare olarak, belki de eğlence olsun diye, birinin önerisini dinleyip köpek barınağını aradılar.

Austin barınağa varıp Tia'yı gördüğünde köpeğimiz olduğundan emin olamadı. Çektiği çile davranışlarını o kadar değiştirmişti ki, Austin'i gördüğü için heyecanlanmak yerine depresyona girmiş görünüyordu. Kafesin bir köşesinde korkudan sinmiş halde titriyordu. Austin otelin gecelik ücretini ve yüklü bir miktar ceza (anlaşılan süresi biten ruhsatlar hoş görülüyordu) ödedikten sonra, Tia'yı eve getirmek üzere kafesten çıkardı.

Eve dönüp de tüm hikayeyi öğrendiğimde biraz incindim. Oğullarımdan değil, ama köpeğimden. Tia on yıldan fazladır köpeğimizdi ve ilk defa tek başına dolaşmaya çıkmış ve eve dönmemişti. Endişelendim... neden şimdi? Kataraktı görme yetisini etkiliyor muydu? İlerlemiş yaşı onu şaşırtmış mıydı? Beni mi arıyordu?

En nihayetinde neden gittiği önemli değildi. O ailemize aitti ve kendi başına eve dönüş yolunu bulamaması bu gerçeği değiştirmezdi. Arama yapıldı, ceza ödendi, ruhsat yenilendi, utanç kafesinden çıkarıldı ve yatağında ayaklarımın altındaki yerine geri döndü. Hatalı davrandığı tek bir gece onu reddetmemiz için yeterli sebep değildi.

Muhtemelen konuyu nereye getirdiğimi anladınız. Eğer biz (bariz kusurlu olan evcil hayvan sahipleri) bir köpek için bu kadar çok şey yapıyorsak, göksel Babamız bizim için neler yapar? Kimliğinizi anlamanın ilk adımı O'nun için kim olduğunuzu keşfetmekten geçer. Birinci Yuhanna 3:1 ayeti Tanrı'nın bizi nasıl gördüğüne bir pencere açar:

Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize “Tanrı'nın çocukları” deniyor!

Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanımıyor.

Tanrı'nın sevgisinin ne kadar çok olduğu hakkında konuşalım. Huşu veren, muhteşem ve üstündür. Olağan ya da sıradanım tam zıttıdır. Derinliği bizi hayranlığa sevk etmeye yeter. Ve bu olağanüstü sevgi, yanında armağanla gelen bir armağandır. Kurtuluş armağanını aldık. Tanrı bizi sefil, kafeslenmiş, dini insancıl bir toplumun bir köşesinde korkudan sinmiş halde gördü ve bizi kurtarmak için bedel ödedi. Ama orada durmadı. Bizi kendine yaklaştırdı, ruhsatımızı yeniledi ve O'na ait kıldı. (Bunların tümü daha biz daha günahlarımızdan temizlenmeden önce oldu!) Gerçekten O'nunsunuz. Ve O çocuklarının hepsini bu kadar çok seviyor. Ama onları eşsiz biçimde seviyor.

Eşit mi Eşsiz mi?

Her şeyi adil kılmak için yaptığımız insani çabalarımızda çoğu kez Tanrı'nın hepimizi aynı sevdiğini düşünmeye yöneliriz. Her ne kadar ilk başta kulağa hoş gelse de, aynı kavramı yeterince büyük değildir. Aynı sözcüğü bir şekilde değiştirilebileceğimizi ya da değiş tokuş edilebileceğimizi ima eder. Sanki, “Oh hayır, geçen hafta marketten aldığım mor camlardan birini kırdım, umarım depolarında aynısından vardır” demeye benzer. Ya da

mevcut örneğimi kullanarak, “On yıldan fazladır beslediğim köpek evden kaçtı. Tamam; onun yerine başkasını satın alacağım ve onu da aynı şekilde seveceğim.”

Ben bunu yapamam ve Tanrı için de geçerli olmadığına inanıyorum. Size nedenini söyleyeyim.

Bir öğleden sonra kestirdim. Ama uykuya daldığımda yatağımda değil, bilgisayarımın başındaydım. Başım öne sarkınca, irkilerek uyandım ve ekranda sekiz sayfa “t” harfi yazılmış olduğunu gördüm.

O noktada kalkıp gerçek bir uyku çekmem gerektiğini hissettim. Ayağımın ucunda duran köpeği kucağıma aldım ve yatak odama seğirttim. Uykuya dalarken, Kutsal Ruh’un fısıldadığını işittim, “Çocuklarımı eşit sevmiyorum.”

Çocuklarımı eşit derecede sevmem, eşsiz biçimde severim.

Şok olmuş bir halde yatağımda doğrudum. Bu küfre benzeyen düşünce nereden gelmişti? Ağzımdan şu sözler dökülüverdi, “Bizi aynı derecede sevmelisin, yoksa bu adil olmaz.”

İtirazım şöyle yanıtlandı, “Hayır. Eşitlik sevgimin ölçülebileceğini ima eder ve seni temin ederim ki... ölçülemez. Aynı demek çocuklarımın değiştirilebilir ya da yedeklenebilir olduğu anlamına gelir, ama öyle değiller. Yüreğim bölmelere ayrılmamıştır. Hiç kimse yüreğimde bir başkasının yerini alamaz ya da onu yerinden edemez. Çünkü gördüğün gibi, çocuklarımı eşit derecede sevmem, eşsiz biçimde severim.”

Derin bir nefes alın ve beni dinleyin. Tanrı bizi eşit derecede değil, eşsiz biçimde seviyor. İnanın bana, eşsiz daha iyi.

Birden fazla çocuğunuz varsa, muhtemelen bunu zaten anlıyorsunuz. O ikinci, üçüncü veya sonraki çocuk doğduğunda,

sevginiz bölünmedi. Ölçülemez biçimde çoğaldı. Deneseniz bile her çocuğa olan sevginizin miktarını ölçemezsiniz. Yüreğinizdeki çekimi nasıl ölçebilirsiniz? Her çocuğunuza duyduğunuz sevgi eşsizdir. Her birisi anne baba sevginizi farklı bir biçimde uyandırır. İlginç bir biçimde, bir çocukta sevdiğinizin eşsiz tutumun tam zıttı olan özelliği diğer çocukta sevebilirsiniz. Örneğin, çok hızlı hareket eden atılgan bir torunum var. Onun ağabeyi olan ilk torunum ise düşünceli ve yumuşak huylu. Onları birbiriyle kıyaslamıyorum. Hayata karşı gösterdikleri birbirinden farklı yaklaşımları seviyorum, takdir ediyorum ve bundan zevk alıyorum. Aynı şekilde davranmalarını hayatta istemezdim. Hiç biri kalbimde diğerinden daha fazla yer işgal etmiyor: her ikisini de tamamen, ama eşsiz biçimde seviyorum.

Eşit ayrıca Tanrı'nın sevgisinin ölçüldüğünü ya da ölçülebilir olduğunu ima eder, ama ikisi de değildir. *Eşsiz* çok daha büyük bir derinlik taşır. Bize benzeyen yok! Augustine bunu en iyi şekilde ifade eder: “Tanrı her birimizi sanki bizden sadece bir tane varmış gibi sever.”

Babamız'ın sevgisi, çocuklarından hiçbiri önemsiz hissetmesin diye özenli bir annenin eşit dilimler halinde kestiği bir vişneli turtaya ya da kremalı pastaya benzemez. O'nun muhteşem sevgisi porsiyon kontrolüne tabi değildir. Henüz dünyanın başlangıcından önce sizi sevdiğini ve size olan sevgisinin bir sonu olmadığını anlıyor musunuz? O'ndan yüz çevirebilir, kaçabilir ve yatağınızı cehenneme kurabilirsiniz, ama yaptığınız eylemler O'nun sevgisine son vermez. (Cidden, kim cehennemde uyumak ister ki?)

Rab, Peygamber Yeremya aracılığıyla sevgisi hakkında şöyle dedi: “Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim” (Yeremya 31:3).

Buradaki zaman kipine dikkat edin. Geçmiş zamandır. O'nun bize olan sevgisi tamamlanmış bir konudur. O sizi, gerçek sizi, eşsiz sizi sonsuz, asla bitmeyen bir sevgiyle sevdi ve O'nun sevgisinden ne kadar yaşlı ya da genç, zayıf ya da kilolu olduğunuz fark etmez. Sizi genç ve akılsızken sevdi. Tanrı sevgidir. Babamız'ın *sizin için sevgisi yoktur... O sizin için sevgidir.*

Babamız'ın bize olan olağanüstü sevgisi sonsuz, samimi ve eşsizdir. Ve eşsiz bir şekilde sevilirsiniz, çünkü eşsiz bir şekilde yaratıldınız.

Eşsiz sözcüğü “tek örnek, prototip ya da yalnızca bir” anlamına gelir ve benim favori tanımım “eşsiz ya da rakipsizdir.” Babamız Tanrı rakipsiz olarak tek başındır, bu yüzden O'nun gözlerinde rakipsiz kız çocukları olmak bizi şaşırtmamalı ve bu durum birbirimizle rekabet etmemiz gerektiğine dair her sebebi ortadan kaldırır.

Siz kendinizin tek örneğisiniz!

Siz kendinizin başı ve sonunuz. Seri üretim için planlanmış bir tasarımcı örneği yok. O'nun soyunda kopyalar, aynılar ve eşitler yoktur. O'nun sevgisini başkalarına ifade etmeniz ya da O'nun size sevgisini ifade etmesinin rakibi yoktur. Hiç kimse *sizi siz* gibi yapamaz!

Tanrı DNA'nızı eşsiz biçimde yarattı ve gizli yerde sizi ördü ki, dünyayı şaşırtabilsin. Yüreğinizin kendisini nasıl ifade edeceğini belirledi; gülüşünüzün ve sesinizdeki melodinin mimarıydı; bütün özelliklerinizi en derin sevgiyle aklınızda yalnızca siz varken meydana getirdi. İlk gülümsemenizi ailenizle birlikte kutladı ve ilk adımlarınızı beğeniyle izledi.

Bu yumuşak ve bilinçli ilgi sayesinde, hayatınızın O'nun sevgisini eşsiz biçimde ifade eden ve yansıtan birden fazla yönü

vardır. O, bütün bu istisnai unsurları ve belirli yetenekleri siz sevgili kızının yapısına dokudu. Her bir niteliğin en iyi biçimde kadın formunuzda ifade edileceğini biliyordu.

O'nu bir kız çocuğu olarak en iyi şekilde temsil edeceğinizi ve ilişki kuracağınızı biliyordu. İşte bu nedenle cinsiyetinizin kadın olmasını seçti. Babalar ve kızlar arasında çok nazik bir bağ vardır.

Size biçim verirken aklında bir başka kız yoktu... Siz onun zevkisiniz.

Bu, eğer daha uzun, daha kısa, daha siyah ya da daha beyaz olsaydınız, bundan daha iyisini yapmayacağınız anlamına gelir. Bu ayrıca eğer erkek olsaydınız size bahsettiği sevginin daha iyi bir taşıyıcı olmayacağınız anlamına da gelir. Tanrı, oğullarını daha çok, kızlarını daha az sevmez. Ne de her cinsiyeti eşit derecede sever. Erkeği ve kadını eşsiz biçimde sever. Belki de büyürken, babanızın ya da annenizin oğul olmanızı dilediğini bir şekilde duydunuz. Belki sizin de erkek olarak doğmuş olmayı dilediğiniz zamanlar oldu. Ama şunu bilin... Tanrı bunu asla dilemedi.

Babamız ilk nefesinizi içinize çektiğinizde sevindi ve yıllar geçince, Ruh'tan yeniden doğan bir kız çocuğu olduğunuzda gökteki melekler O'nun sevincine katıldı.

Muhteşem biçimde sevilen sizler, sizinle ilgili hiçbir şey kesinlikle kaza eseri değildir.

Rakipsiz Bir Kız Çocuğu

O zaman bütün bunlar ne anlama geliyor? Hepimiz için yeterince ölçülemez, tükenmez sevgi olduğu anlamına geliyor. Masadaki yeriniz için mücadele etmek ya da O'nun sevgisini kazanmak zorunda değilsiniz. Hiç kimse sizi dışarı atamaz ya da yerinizi alamaz... Rakipsizsiniz.

Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar. (1. Yuhanna 3:2– 3)

Birlikte, başkalarının sevgisini ve kabulünü kazanma çabasıyla bir başkası olmak yerine, kendi tam kimliğimizi nasıl bulacağımızı keşfedeceğiz. Kendimizi başkalarıyla kıyaslamaktan vazgeçeceğiz, çünkü kıyaslama ilham almak değildir. Kıyaslama bizi ve dünyayı gerçekte kim olduğumuz konusunda aldatır. Eğer değerimiz ve kimliğimiz en nihayetinde doğuştan gelen eşsizliğimize bağlıysa kıyas ve rekabetin ne gereği var? Sadece kendimizi tüketiriz. Rakipsiz bir savaş vermek için eşiti olmayan bir ışıkla donanmış rakipsiz bir kız çocuğusunuz; eşsizsiniz.

Bir bedende ayrı ayrı işlevleri olan çok sayıda üyemiz olduğu gibi, çok sayıda olan bizler de Mesih'te tek bir bedeniz ve birbirimizin üyeleriyiz. Tanrı'nın bize bağışladığı lütfaya göre, ayrı ayrı ruhsal armağanlarımız vardır. Birinin armağanı peygamberlikse, imanı oranında peygamberlik etsin. (Romalıları 12:4– 6)

Kutsal Yazılar'daki bu pasaj rakipsiz bir hayata tehdit oluşturan iki unsur olduğunu ima eder: gurur ve kıskançlık. Eşsiz, rakipsiz bir kız çocuğu olmanız hedefe vardığınız anlamına gelmez. Bunun anlamı bir yolculukta olduğunuz ve bulmacada sizin katkı yapacağınız bir parça ve bedende bir işleviniz olduğudur.

Gurur, bizi ölçüsüzce yücelten hayaller fısıldayarak ve “Benim işlevim en önemlisi. Ben tek başıma dururum, kendime

yeterim, önemliyim ve üstünüm” dememiz için kışkırtarak bizi bedenden koparır.

Diğer taraftan, kıskançlık görevlerimizi küçümseyerek bu dünyada Tanrı'nın verdiği rolleri ihmal etmemiz için bizi ayartır. Kıskançlık şöyle der, *Rolüme ya da işlevime değer vermiyorum, çünkü seninkine sahip olmak için senin yoldan çekilmeni istiyorum.*

Bunların her ikisi de, bireyleri dışarı çıkarmak ve ilgili insan gruplarını işlevlerinden ve yerlerinden koparmak için tasarlanmış ölümcül bir kılıcın iki kenarıdır. Bazen düşman bu kılıcı kullanarak Mesih'in bedenindeki erkeklere rekabet ve saptırılmış erkeklik gururuyla saldırırken kadınları da kıskançlık tuzağına düşürür.

Hakiki siz olarak hepimizin gerçek bir arkadaşı olun. Tanrı'nın kızlarının “eşsiz” olmayı kutlamasının ve “aynı” olmakla yetinmekten ya da “daha fazlası” için rekabet etmekten vazgeçmesinin zamanı geldi. Gerçek kendinizi ifade etmediğinizde aslında başkalarına size saygısızlık etme izni veriyorsunuz. İnsanlar her zaman sahte olanı sezebilir ya da orijinali kopyalayabilir. Görmeseler bile, sözlerinizin, eylemlerinizin ve görünüşünüzün samimiyetsizliğini hissedecek ya da işiteceklerdir. Bir örneği izlemek ile kopyalamak arasında büyük bir fark vardır. Başka biri olmaya çalışırken bu kadar hüsrana uğramanızın nedenlerinden biri de budur. Hayat çoktan seçmeli bir test gibidir ve tek yanlış cevaplar kendiniz için seçmediklerinizdir.

Kendi eşsiz öz ifademizi inkâr ettiğimizde Babamız'ın sevgisinin tayinini önemsizleştiririz. Ve görünüşünüzün sorunlarınızın en küçüğü olması gerektiğini lütfen anlayın. Birçok insan eşsizliklerini giyim, saç, mücevher ve makyaj

yoluyla ifade ettiklerini düşünür. Halbuki bu dışsal ifadeler sadece aksesuardır. Kimliğinizin derin birer açıklaması olmaktan çok uzaktırlar.

Gerçek şu ki, farklı görünebilirsiniz, ama gene de eşsiz olmayı anlayabilirsiniz.

Etrafa bakarak ve sürekli değişen kamuoyunun taklitçi imajını ya da fikirlerini üzerimize kazımasına izin vererek zamanımızı boşa harcamayalım. Tanrı'nın bizi eşsiz biçimde yansıtmamız için yarattığı her şeyi güvenle kucaklayalım.

Kime Aitsiniz?

Kiminle takıldığınızı bilmeme gerek yok. Anne babanızın, okulunuzun ya da işvereninizin adına ihtiyacım yok. Sizi satın almak için hayatını veren kişinin adını bilmek istiyorum. Ve eğer O'nun fedakârlığının kapsamının orada durduğunu hayal ediyorsanız çok şey kaçırıyorsunuz. O sizi bulduğunda, üzerinizdeki tozu silkeleyip bulduğu yere geri bırakmadı. Sizi yükseltti. Ve doğruluğuyla size lütfetti.

Şimdi, yüreğinizde sadece küçük bir fısıltı gibi olsa bile, "*Ben O'nunum ve O benim*" diye söyleyin.

Ebedi Babanız sizi tanımlama hakkına sahip olan tek Kişi'dir. Anneniz sizi rahminde taşıdı, sizinle ilgilendi, ama göksel Babanız sizi tasarladı, yarattı ve var etti. Siz kayıpken sizi kurtardı, öyle ki, size sahip olduğunu bir kez daha ilan etsin. Zamanın sona ereceği gün gelecek; sonra O her birimizi yenileyecek ve biz bu dünyadaki hayatın yalnızca bir tohum olduğunu anlayacağız ve gökte gerçek biçimimizi alacağız.

Hayatın şu an sizi nereye koyduğunu bilmiyorum, ama mekanların, mevsimlerin ve koşulların sürekli değişmekte olduğunu lütfen anlayın. Bütün bu gel- gitlerin içinde asıl

önemli olanın kim olduğunuz ve kime ait olduğunuzdur.

Bu bölümün başına Ralph Waldo Emerson'ın beğendiğim bir sözünü yazmıştım: “Başımızdaki kişi, olabileceğimizi bildiğimiz şeyi olmamız için bize ilham veren kişidir.” İşte o kişi Tanrı'dır. Olduğu ve yaptığı her şey bize ilham verir. Yaratıcımız gördüğümüz, işittiğimiz ve yaratılış olarak bildiğimiz her şeyi bizi ilahi kimliğimize tekrar bağlamak için tasarladı. O'nunla ilişkimizi yeniden tesis etmek için Oğlu'nu gönderdi.

Gerçek kimliğimizle yeniden bağlantı kurmamızla birlikte, çok fazla insan *ne yaptıklarının, neye sahip olduklarının* ya da *kimi sevdiklerinin* sığ sınırlarının onları tanımlamasıyla yetinmekte. Ama sizden çok kolayca alınabilecek bir şeye kimliğinizi bağlamanız akılsızlıktır. İşler değişir, beceriler kaybolabilir ve nesnelere çalınabilir. Önemli ilişkilerimizi bile kaybedebiliriz. Nelere sahip olduğunuz, neler yaptığınız ve etrafınızda kimlerin olduğu her an değişebilir, ama kim olduğunuzu ve ait olduğunuz Yaratıcı'yı asla kaybetmemeniz hayati önemdedir.

Eğer sadece nereye gittiğinizi biliyorsanız, yol boyunca kendinizi kaybetme riskine girersiniz. Eğer sadece ne yapmaya çağırıldığınızı biliyorsanız, hedefinize erişmek için kendinizden ödün verebilirsiniz.

Ve böylece çağların sorusu, “İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur?” (Matta 16:26).

Kim olduğunuzu bilmek, nereye gittiğinizi ya da hatta ne yapabileceğinizi bilmekten çok daha önemlidir. Yaratıcınız olan Tanrı'nın elbette kim olduğunuz hakkında söyleyecek pek çok şeyi vardır. Ve gerçekte kim olduğunuz sorusu kendi içinde kim olabileceğinizin vahyini taşımaktadır.

Kimsiniz?

Ne yaptığınıza ya da hatta nelerden geçtiğinize bakmanız gerekmiyor. Kendinizi yaptıklarınızla tanımlamayın. İlişkisel statünüze, yani bekâr, boşanmış, evli ya da sevgili olma durumunuza değinmenize ihtiyacınız olmayacak. Bu bir Facebook ilişki durumu güncellemesi değil. Bu benim için ya da hatta onlar için değil. Ben sizin kim olduğunuzu bilmenizi istiyorum.

Daha ileri gitmeden önce, elinize bir kalem alın, gözlerinizi kapayın ve Yaratıcınız'dan sizinle ilgili eşsiz tanımlamalarını fısıldamasını isteyin. Sevgi ve değer sözleri uydurmaktan korkmayın. Bu sözler sizi gerçekte nasıl gördüğüdür. Bir an için sakın olun ve bilin. Size fısıldadığı üç kelimeyi ya da ifadeyi not etmenizi istiyorum. Bu çalışmayı bitirdikten sonra, diğer herkesin sizinle ilgili yaptığı tanımlamaları uzaklaştırıp Tanrı'nın hayatınıza dair fısıldadığını işitebildiğiniz zaman duyduğunuz sözcüklere bakın. Listeniz sizi biraz olsun şaşırttı mı? Kendinizi bu bakış açısından görmeyeli çok oldu mu?

Sizi temin etmek isterim ki, Tanrı asla kendi Sözü'ne aykırı olan bir şeyi konuşmaz. Kutsal Ruh Tanrı'nın Sözü'nün ortaya koyduğu gerçeği canlandırır. Ama elimizde Kutsal Kitap olduğu için sadece okuyalım ve dinlemeyelim mi? İbraniler 12:28 ayeti bize Tanrı'nın sarsılmaz bir egemenlik hazırladığını söyler. Vahiy kitabında yedi kez sorulan ruhani sorunun günümüzde bize bir davet olarak devam ettiğine inanıyorum:

Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin.

(Vahiy 2:7, 11, 17, 29; 3:6, 13, 22)

Kutsal Kitap'ın bir bölümü içerisinde tam yedi kez tekrar edilmesi bunun öneminin altını çizer.. Ve uyanırken bile

kulaklarımın uykuda olabileceğini anlamamı sağlar. En büyük umudum bu kitabın kulaklarınızın işitmesi için onları uyandırmasıdır.

Gene de dönüp Tanrı'nın sesini işitebiliriz. Kutsal Ruh'u, hayatlarımızın daha önce sessiz kaldığını beyan ettiğimiz yerlerine konuşması için davet edersek ne olabilirdi? Size bire bir konuşmasına izin verir misiniz? Tanrı'nın arkadaşlıklarınıza, evliliğinize ve ailenize ilişkin konuşmasına izin var mı? Birçok bakımdan Tanrı'nın uyarılarına kulağımızı tıkama alışkanlığımız var ve süreç içinde bize aktarmayı arzu ettiği diğer şeyleri kaçırıyoruz. Bir beden olarak işitmemiz bireylerin dinlemeye karar vermesiyle başlar. İşitmek için kulaklarımızı uyandırmaya cesaretimiz var mı?

Tanrı'nın atadığı eşsiz kaderlerimizden kuşku duyma lüksümüz yok. Eğer böyle yaparsak, bize emanet edilen her şeyi tereddüt, korku ya da öfkeyle baltalamış oluruz. Tanrı kimliğinizi kurtarmak, geri getirmek ve değiştirmek istiyor, öyle ki geçmişinizden sizi tanımlayacak hiçbir olay, dönem ya da hafta kalmasın. Evet, dönemler, eleştiriler ve olaylar sizi rafine edebilir; hayatlarınızın gidişatını şekillendirme potansiyeline sahiptirler, ama hayatınızın özü degillerdir... özü Tanrı'dır.

İçtenlikle arandınız, çünkü eşsiz biçimde sevildiniz ve Tanrı'nın insanlara sevgisinin eşsiz bir ifadesisiniz. Tanrı'nın çocukları olarak bu kimliğimizin anlamı, çocuklarımızın her biri Tanrı'nın onları olmaları için yarattığı biçime dönüştükçe ifadesini bulmaya başlar. Herkesin kendisini keşfetmeye ya da yeniden tanımlamaya çalıştığı bir dünyada, Tanrı tasarladığı işi tamamlıyor. Bu kitap O'nun peşinde olmanız için bir davettir... öyle ki sizi ortaya çıkarsın!

Tartışma Soruları

1. Kim olduğunuzu bilmek nereye gittiğinizi bilmekten neden çok daha önemlidir?
2. Eşsizliğin neden eşit ya da aynı olmaktan daha iyi olduğunu tartışın.
3. Kimliğinizi kucaklama ve Tanrı'nın sevgisini kabul etme kabiliyetinizi eksilten birkaç rakip nedir?
4. Kendinizi yaptığınız şeyin dışında tanımlamakta zorlanıyor musunuz? Eğer öyleyse, neden?
5. Tanrı size ne fısıldıyor?

Rakipsiz Tanrımız

Buraya yazılı sözler kavramlardır.
Deneyimlerden geçmelisiniz.

Aziz Augustine

O'nun Gibisi Yok

1980'lerin sonunda Integrity Müzik şirketinin farklı kıtaların tapınma müziğini Kuzey Amerika'da yaşayan bizlere tanıtmak için tüm dünyayı araştırmasıyla birlikte Hristiyan tapınma müziğinin görünüşü değişmeye başladı. Her ay abone olduğumuz kasetin evimize gelmesini ailecek heyecanla beklerdik (evet, o kadar yaşlıyım) ve sonra onu tekrar tekrar çalardık. Beğendiğimiz parçaları o kadar çok geriye sarardık ki, seyahate çıkan kocam onları dinlediği zaman müziğin dikkatle kaydedilmiş yükselen ve alçalan kısımlar neredeyse işitilmez olurdu. Ailece çok beğendiğimiz belirli bir kaset vardı: *Sevin Afrika*. İkinci oğlum Austin'in Mickey Mouse'lu küloduyla

tahta atının üzerinde seke seke koştururken şarkının sözlerini bağıra bağıra söylemesi hâlâ gözümün önünde.

Şarkılardan birinde Güney Afrikalı tapınma önderi sözlerin arasında tutkuyla “O’nun gibisi yok” nakaratını söylüyordu.

Bir gram tereddüt etmeden üç yaşındaki oğlum şarkı her çaldığında tapınma önderinin tutkulu nakaratını elinden geldiğinde taklit ederek söylerdi.

Bir gün Austin, geleceğini öngörmem gereken bir soruyla bana yaklaştı.

“Anne, neden Tanrı gibisi yok?”

Ben de elimden gelince neden Tanrı’ya benzer hiç kimse olmadığını anlattım.

Tanrımız edilgen biçimde seyredip beklemiyor. Her şeyin icabına baktı ve şimdi tamamladığı işinde dinlenirken çocukları O’ndan öyküyü anlatmasını istediğinde seviniyor.

Bununla birlikte Yüce ve Kutsal Olan dışarıda durup içeriye bakmaz.

Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek görüşü senkronizedir, öyle ki, başlangıçta sonunu görür ve işleri bitirdikten sonra onlara başlar.

Bizim aracılığımızda içerde olarak dışarı bakmak ister, ama bunu gözlerimize ihtiyacı olduğu için değil, bizim O’nun görüşüne ihtiyacımız olduğu için yapar.

En Yücelerdeki Tanrı yükseklik olarak kavrayabileceğimiz her şeyin üzerinde olan bir Tanrı’yı tanımlar. 96. Mezmurun yazarı işte bu vahyin aşkın büyüklüğü karşısında huşuyla dolar:

Yeni bir ezgi söyleyin RAB’be!
Ey bütün dünya, RAB’be ezgiler söyleyin!
Ezgi söyleyin, RAB’bin adını övün,
Her gün duyurun kurtuluşunu!
Görkemini uluslara,

Harikalarını bütün halklara anlatın!
 Çünkü RAB uludur, yalnız O övgüye değer,
 İlahlardan çok O'ndan korkulur.
 Halkların bütün ilahları bir hiçtir,
 Oysa gökleri yaratan RAB'dir.
 Yücelik, ululuk O'nun huzurundadır,
 Güç ve güzellik O'nun tapınağındadır.
 Ey bütün halklar, RAB'bi övün,
 RAB'bin gücünü, yüceliğini övün,
 RAB'bin görkemini adına yaraşır biçimde övün,
 Sunular getirip avlularına girin!
 Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının!
 Titreyin O'nun önünde, ey bütün yeryüzündekiler!
 Uluslara, "RAB egemenlik sürüyor" deyin.
 Dünya sağlam kurulmuş, sarsılmaz.
 O halkları adaletle yargılar.
 Sevinsin gökler, coşsun yeryüzü!
 Gürlesin deniz içindekilerle birlikte!
 Bayram etsin kırlar ve üzerindeki!
 O zaman RAB'bin önünde bütün orman ağaçları
 Sevinçle haykıracak.
 Çünkü O geliyor!
 Yeryüzünü yargılamaya geliyor.
 Dünyayı adaletle,
 Halkları kendi gerçeğiyle yönetecek.

Kutsal Kitap tekrar ve tekrar bu soruyu farklı biçimlerde sormaktadır, "Yüceler Yücesi gibisi var mı?"

Bu sadece bizim derin düşünmemiz için ortaya atılmış retorik bir soru değildir. Ses getiren bir cevabı hak eden ve yaşamı tanımlayan bir sorgudur: "Hiç kimse yok!" O'nun üstünlüğünün bu beyanına vereceğimiz tepkimiz Tanrı'nın bize ayırdığı şeyi almamıza ya da bilmeden reddetmemize yol açacaktır. Bildiğiniz gibi, bir zamanlar Yüceler Yücesi gibi olduğunu hayal eden biri

vardı. Birçok bakımdan yaratılışın doruğu olan göksel bir varlıktı. Onu şimdi Şeytan olarak tanıyoruz, ama o zamanlar bir Keruv'du; seher yıldızı ve tapınmayı yöneten başmelekti. Bu yüzden, Tanrı'nın yüceliğine bakar ve taht odasında O'nun kutsal varlığında dururdu. Hezekiel 28:12–17 ayetleri onu şöyle tanımlar:

Kusursuzlukta örnek biriydin,
Bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi.
Sen Tanrı'nın bahçesi Aden'deydin.
Yakut, topaz, aya taşı,
Sarı yakut, oniks, yeşim,
Lacivert taşı, firuze, zümrütle, çeşit çeşit değerli taşla
bezenmiştin.
Kakma ve oyma işlerin hep altındandı.
Bunlar yaratıldığın gün hazırlanmışlardı.
Meshedilmiş, koruyucu bir Keruv olarak
Seni oraya yerleştirdim.
Tanrı'nın kutsal dağındaydın,
Yanan taşlar arasında dolaştın.
Yaratıldığın günden
Sende kötülük bulunana dek
Yollarında kusursuzdun.
Ticaretinin bolluğundan
Zorbalıkla doldun
Ve günah işledin.
Bu yüzden kirli bir şey gibi
Seni Tanrı'nın dağından attım,
Yanan taşların arasından kovdum,
Ey koruyucu Keruv.
Güzelliğinden ötürü
Gurura kapıldın,
Görkeminden ötürü
Bilgeliğini bozdun.
Böylece seni yere attım,
Kralların önünde seni yüzkarası yaptım.

Tanrı bu meleği görkemli, bilgelikle dolu, biçimsel ve işlevsel olarak kusursuz yarattı. Bir noktada tapınması daha alçak bir seviyeye inmiş olmalı. Belki hayranlık seviyesine indi. Kötülüğe nasıl bir yoldan düştüğü belirsizdir, ancak bu muhteşem ve bilge yaratık Yaratıcı'yı kendisine bir rakip olarak görmeye başladı. Tapınmanın dinamiği içinde Tanrı'dan ayrı bir hiç olduğu anlayışı vardır. Yeşaya onun düşüşünü bu şekilde açıklar:

Ey parlak yıldız, seherin oğlu,
Göklerden nasıl da düştün!
Ey ulusları ezip geçen,
Nasıl da yere yıkıldım!
İçinden, “Göklere çıkacağım” dedin,
“Tahtımı Tanrı'nın yıldızlarından
daha yükseğe koyacağım;
İlahların toplandığı dağda,
Safon'un doruğunda oturacağım.
Bulutların üstüne çıkacak,
Kendimi Yüceler Yücesi'yle eşit kılacağım.” (Yeşaya
14:12– 14)

Kendisini Yüceler Yücesi gibi yapamazdı... Sadece kendisini *bozabilirdi* ve parlak yıldız, seherin oğlu aldatıcı Şeytan haline geldi. Bu bozulma yüreğinde başladı. Kusursuzlukla başladı ve kusurla son buldu. Bizler doğuştan kusurlu ve eksikiz, ama Mesih'in sağladığı yeniden doğuş yoluyla tamamlanıyoruz ve kusursuz kılınıyoruz. Gurur benliğe tapınmayı teşvik ederken alçakgönüllülük gururun bencilliğini tahttan indirir. Yeşaya Rab'bi gördüğü zaman mahvoldu:

Vay başıma! Mahvoldum” dedim, “Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kralı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm.” (Yeşaya 6:5)

Bu mahvoluş durumu Tanrı'nın sağlayışının önünü açtı ve Şeytan'ın bir zamanlar arasında dolaştığı yanan taşlardan, yani korlardan biri alçalmış olan Yeşaya'ya getirildi:

Seraflar'dan biri bana doğru uçtu, elinde sunaktan maşayla aldığı bir kor vardı; onunla ağzıma dokunarak, "İşte bu kor dudaklarına değdi, suçun silindi, günahın bağışlandı" dedi. (Yeşaya 6:6–7)

O'nu aradığımızda mutlaka bulacağız. Bu vahiyle birlikte O'na tapınır ve yalnızca O'nun kutsal, yalnızca O'nun iyi, yalnızca O'nun Yol, Gerçek ve Yaşam olduğunu ilan ederiz. Yalnızca O Yüceler Yücesi'dir.

Tanrı'nın öz varlığının eşi benzeri yoktur; bir örneği ya da öncel bir referans noktası bulunmaz. O'ndan önce kimse yoktu. Tanrımız evrimleşmedi. Tanrımız var olmuş, var olan ve gelecek olandır. Nasıl ki bizler eşsiz olduğumuzu öğrendiysek, Tanrımız da eşsizdir.

O'ndan önce var olan ilahlar yoktu ve bu nedenle O'nun önüne ilahlar koymamalıyız. Tanrımız gözle görünmez olsa da, varlığı inkâr edilemez. Romalılar Mektubu bunu beyan eder:

Çünkü Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri – sonsuz gücü ve Tanrılığı– dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılmakta, açıkça görölmektedir. Bu nedenle özürleri yoktur. (1:19–20)

Yaratılışın tümü Yaratıcısı'nın varlığını doğrular, ama Tanrımız'ı tanımlamak oldukça başka bir şeydir. Bu bölümün O'nunla olan ilahi bağlantınız hakkında ruhunuzu daha fazla uyandırmasını umuyorum.

Rakipsiz kız çocukları olduğumuzu, çünkü Göksel

Babamız'ın bizi rakipsiz sevdiğini belirttik. Tanrı'dan aldığınız kimlikle daha derinden bağlantı kurmak için, bu ilahi armağanın içerdiklerini gerçekten daha fazla anlamak zorundasınız. Rakipsiz Tanrımız'ın kim olduğu hakkındaki anlayışımızı genişletelim. Merriam Webster sözlüğü Tanrı'yı "Evrenin yaratıcısı ve yöneticisi olarak tapınılan güçte, hizmette ve iyilikte kusursuz varlık" olarak tanımlar.

Bu tanımın her şeyi içerdiğini ve tanımlayıcı olduğunu düşünebilirsiniz, ama bu sadece başlangıcı. Yersel lisanımızın zayıflığı ve dünyasal bakış açımızın noksanlığı arasında, Sınırsız Olan'ı yorumlamakta ister istemez sınırlı kalıyoruz. Verdiği vahiy ile nutkumuzun tutulacağı Tanrı'yı tanımlayacak sözcükleri bulabilir miyiz?

Tanrı, tanımlanmayı aşmaktadır.

Bir şeyi tanımlamak için, nesnenizi cisimleştiren sözcüklerle onun özünü yakalamalısınız. Bizim lisanımızı aşan Tanrı bu parametrelere sığmaz.

Tamam. Tanımı unutun. Peki ya tarif? Yine imkansız. Yaklaşılmaz ışık tarafından kör edimişken muğlak olan taslağa nasıl açıklık getirebiliriz?

Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği Tanrı, Mesih'i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır. Onur ve kudret sonsuza dek O'nun olsun! Amin. (1. Timoteos 6:15– 16)

Eğer görüşümüz Tanrımız'ın görünümünü bile kavrayamıyorsa, o halde O'nun muhteşemliğini sadece bir çöp adamla tarif etmekten fazlasını yapabilir miyiz? Sözcüklerimiz yetersiz kalır ve Tanrı'nın olağanüstü bir kasırğa içinde görünmesinin ardından Eyüp'ün ağzından dökülen sözleri hatırlarız:

Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında,
Şimdiyse gözlerimle gördüm seni.
Bu yüzden kendimi hor görüyor,
Toz ve kül içinde tövbe ediyorum. (Eyüp 42:5- 6)

Tanrı'dan aldığı bu vahiy Eyüp'te daha fazlası için bir açlık yarattı. Pek çoğumuz Tanrı hakkında en iyi ifadeyle “kırintı” olarak tanımlanabilecek bir vahiyle yetinmekteyiz. Vaazları dinlemekle, podcastlere bağlanmakla, Facebook ve Instagram paylaşımlarını “beğenmekle” ve bir başkasının paylaşımını yeniden twitlemekle yetiniyoruz. Bunların hiçbiri yanlış değil, ama Tanrı'nın sizin için hazırladığı ziyafetin yanında ancak kırintı gibi kalır. Gerçek şu ki, Tanrı O'nun sadakatiyle beslenmenizi istiyor. İştahınızı bilemek istiyorum, çünkü Tanrı hakkında konuşmak ile size konuşan bir Tanrı'yı dinlemek arasında büyük bir fark vardır.

Artık konuşmayan bir Tanrı'ya hizmet ettiğimizi söyleyenler olduğunu biliyorum. Ama bu mantık O'nun öz doğasına hakarettir. Sessiz kalmayı seçtiyse bile, yaratılışın tamamı O'nun sesi olur. Bize teselli vermek ve yardımcı olmak için Kutsal Ruh'u gönderdi. Kutsal Kitap'ı okurken, bize öğreten ve her gerçeğe yönlendiren Tanrı'nın Kutsal Ruhu'dur. Tanrı, sağır ve dilsiz bir put değildir. Tanrı, cevap vermeden dinleyen bir Baba değildir. Eğer Tanrı'nın kim olduğu gizemini kucaklamazsak, O'na nasıl yaklaşacağımızı bilemeyiz. Tanrı'nın konuştuğu yollardan bazıları Sözü, yaratılış, hizmetkârları, düşler ve görümler ve bedeninin ilgili üyeleri aracılığıyla. Dua ettim ve Tanrı'nın bu kitabın sayfaları aracılığıyla size konuşacağına inanıyorum. Tanrı her an konuşuyor. Soru ise şu: Biz O'nu dinliyor muyuz yoksa kısıtlıyor muyuz? Benzeri olmayan, sınırsız ve muhteşem Tanrı'yı kucaklamamız ve bizimle kişisel olarak konuşmak istediğine inanmamız gerekiyor.

Parlak ilahiyatçı Thomas Aquinas hayatının çoğunu Tanrı hakkında yazarak geçirdi. Hem bir rahip hem de bir felsefeci olarak bilimsel buluşları Yaratıcımız'la ilgili anlayışıyla eşleştirmeye çabaladı. Ancak ölümünden üç ay önce Aquinas ebedi alemle ilgili bir görüş gördü ve görüşün verdiği huşu ile şu son sözleri kaleme aldı ve sonra kalemını bir kenara bıraktı. Aquinas şöyle yazmıştı:

Çabalarımın sonuna geldim. Yazdıklarımın tümü bana açıklanan şeylerden sonra ancak bir saman çöpü gibi görünüyor.

Ve bu adam özenle çalışarak Tanrı'nın yüceliğini ve kilisenin harikalığını anlatan ciltler dolusu kitap yazmış bir adamdır. Ve sözcüklerin daha büyük derinliğe sahip olduğu ve bu nedenle büyük dikkatle seçildiği, bizimkinden çok farklı bir çağda yaşamıştı. Okuma yazma fırsatı zenginlerin, soyluların ya da din adamlarının bir ayrıcalığıydı. Thomas Aquinas son derece becerikli bir söz ustasıydı, ancak tüm hayatının çalışmasını tanımlamak için saman çöpü ifadesini seçti. Saman çöpü sıklıkla değersizliği tarif etmek için kullanılan bir ifadedir. Çöp yararlı tahılların yan ürünü olup çoğunlukla hayvanlar ve bitkiler için saman örtüsü olarak kullanılır. Temel olarak demek istediği şey, hayatı boyunca ortaya koyduğu çalışmaların ancak insanların ve hayvanlarının ayakları altında çiğnenmeye layık olduğuydu.

Tanrı hakkında yazdıkları ile kendisine vahyedilen Tanrı gerçeği arasındaki farkı anlatmak için bundan daha uygun bir benzetme olamazdı. Son yazdığı bu iki cümlemin yirmi yıldan fazla üzerinde uğraş verdiği sayfalar dolusu yazıdan çok daha fazlasını söylediği şüphe götürmez. Bu sözler alçakgönüllülük ve hayranlıkla dokunmuştur, çünkü Aquinas, Augustine'nin bin yıl önce beyan etmiş olduğu şeyi deneyim etti: "Tanrı en iyi

O’nu tanınamakta tanınır.”

Tanrı hakkındaki vahiy aslında henüz O’nu tanımadığımızı kabul ettiğimiz zaman başlar. Elimizdeki her tanım insan bağlamı ve kavramlarıyla sınıflandırılır. Tanrı’nın kim olduğunu ifade etme kabiliyetimizi henüz konuşamayan bir bebeğin annesini tarif etme çabasına benzetebiliriz. Yaşamın olduğu bu sonsuz evrende, insanlar yaratılışın ancak küçük bir kısmını kaplar. Sanki bir kum tanesinin üzerinde duruyoruz ve engin okyanusları ve ihtiva ettiği derinlikleri tarif etmeye çabalyoruz.

Tanrımız Kimdir?

Ancak Babamız yine de O’nu daha iyi tanımaz, varlığını deneyim etmemiz ve O’nun sesini öğrenmemiz için kendisine yaklaşmamızı arzular. Nasıl ki ateşin ne olduğunu bilmekle onun ışığını, sıcaklığını ve yanışını tecrübe etmek iki farklı olguysa, Tanrı da bizi sadece O’nun hakkında bilgimiz olmamıza değil, O’nu deneyim etmeye çağırır. Aşağıda Tanrı hakkında kesin olarak bildiğimiz bazı gerçekler var, zira Kutsal Yazılar boyunca kendisini bize bu şekilde tanıtmaktadır:

Ben... tekim. Yasa’nın Tekrarı 6:4; Markos 12:29; Galatyalılar 3:20; 1. Timoteos 2:5; Yakup 2:19

Ben... Alfa ve Omega’yım. Vahiy 1:8; 21:6; 22:13

Ben... Ben’im. Çıkış 3:14

Ben... öncesizlikten sonsuza kadar varım. 1. Tarihler 16:36

Ben... imanınızın öncüsü ve tamamlayıcısıyım.

İbraniler 12:2

Ben... göğün ve yerin yaratıcısıyım. Yaratılış 1:1

Ben... muktedirim. Matta 3:9

Ben... sevgiyim. 1. Yuhanna 4:7–8, 16

Ben... iyiyim. Markos 10:18; Luka 18:19; 1. Timoteos 4:4

- Ben... aranızdayım.** Yasa'nın Tekrarı 6:15; Luka 17:21; 1. Korintliler 14:25
- Ben... gerçeğim.** Yuhanna 3:33
- Ben... size şifa veririm.** Çıkış 15:26
- Ben... Ruh'um.** Yuhanna 4:24
- Ben... Baba'yım.** Yuhanna 6:46; Filipililer 2:11
- Ben... Oğul'da yüceltilirim.** Yuhanna 13:31
- Ben... size tanışım.** Romalılar 1:9; Filipililer 1:8; 1. Selanıkliler 2:5
- Ben... açıkladım.** Romalılar 1:17
- Ben... sizden yanayım.** Romalılar 8:31
- Ben... her şeyin üzerinde hüküm sürerim.** Romalılar 9:5; Efesliler 4:6
- Ben... acıyanım.** Yasa'nın Tekrarı 4:31; Romalılar 12:1
- Ben... güvenilirim.** 1. Korintliler 1:9; 10:13; 2. Korintliler 1:18
- Ben... insanlardan daha bilgeyim.** 1. Korintliler 1:25
- Ben... karışıklığın nedeni değilim.** 1. Korintliler 14:33
- Ben... esenliğin nedeniyim.** 1. Korintliler 14:33
- Ben... sizi yeterli kılarım.** 2. Korintliler 3:5
- Ben... lütfkâr ve cömertim.** Çıkış 34; Nehemya 9
- Ben... öfkelenmekte yavaşım.** Yoel 2:13; Nahum 1:3
- Ben... pek çok yükseldim.** Filipililer 2:9
- Ben... sizde etkinim.** Filipililer 2:13
- Ben... görünmezim.** Koloseliler 1:15
- Ben... gazap veren Tanrı'yım.** Koloseliler 3:6
- Ben... adil yargıcım.** 2. Selanıkliler 1:5
- Ben... bütün insanların Kurtarıcısıyım.** 1. Timoteos 2:3; 4:10
- Ben... zincire vurulmuş değilim.** 2. Timoteos 2:9
- Ben... her şeyin yapıcısıyım.** İbraniler 3:4
- Ben... adaletsiz değilim.** İbraniler 6:10
- Ben... diriyim.** İbraniler 10:31

Ben... yakıp yok eden bir ateşim. Yasa'nın Tekrarı 6:3; İbraniler 12:29

Ben... ışığım. 1. Yuhanna 1:5

Ben... yüreğinizden daha büyüğüm. 1. Yuhanna 3:20

Ben... var olan, var olmuş ve gelecek olan Tanrı'yım. Vahiy 1:8

Ben... kutsalım. Vahiy 4:8

Ben... her şeye gücü yeten Tanrı'yım. Vahiy 11:17

Ben... gücünüzüm. Çıkış 15:2

Ben... ezginimiz. Çıkış 15:2

Ben... kıskancım. Çıkış 34:14; Yasa'nın Tekrarı 4:24

Ben... insan değilim. Çölde Sayım 23:19; Yasa'nın Tekrarı 4:24

Ben... tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi'yim. Yasa'nın Tekrarı 10:17

Ben... ulu, güçlü ve heybetliyim. Yasa'nın Tekrarı 10:17

Ben... kimseyi kayırmam. Yasa'nın Tekrarı 10:17

Ben... övgünüzüm. Yasa'nın Tekrarı 10:21

Ben... sizinle birlikte savaştayım. Yasa'nın Tekrarı 20:4

Ben... savaş eriyim. Çıkış 15:3

Ben... sığınağınım. Yasa'nın Tekrarı 33:27

Ben... kayanızım. 2. Samuel 22:32–33

Ben... eşsizim. Yasa'nın Tekrarı 4:32, 35; 1 Krallar 8:60

Ve bu daha kapsamlı bir liste bile değil! Bunların her birini keşfetmenizi istiyorum, ama bu bölümde sadece üçüne odaklanmak istiyorum. Ele almak istediğim ilk kavram Tanrı'nın tekliğidir.

Tanrı Tektir

Dinle, ey İsrail! Tanrımız RAB tek RAB'dir. Tanrımız RAB'bi bütün yüreğinizle, bütün canınızla, bütün gücünüzle seveceksiniz. (Yasa'nın Tekrarı 6:4- 5)

Bu “tek” olma tanımlamasına sakın evrensel bir tanrılar arası yarışmada Tanrımız'ın birinciliği aldığı gibi bir anlam yüklenmesin. “Tek” ifadesi Tanrı'ya sayısal bir değer atamak yerine, O'ndan başka bir Tanrı olmadığını netleştirmek amacı taşır. Tek olmak, biricik ve yalnız olmak anlamına gelir. İkinci, üçüncü ya da dördüncü bir tanrı yoktur. Yalnızca O layıktır, çünkü yalnızca O Tanrı'dır. Bu İsa'nın belirttiği en büyük buyrukla bağlantılıdır:

İsa ona şu karşılığı verdi: “‘Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.’ İşte ilk ve en önemli buyruk budur. (Matta 22:37- 38)

Tanrı'ya olan sevgimiz tek odak ve tek uyum içinde yüreğin, canın ve aklın birleşik bir ifadesi olmalıdır. Yalnızca Tanrı odağımızın merkezidir ve tapınmamıza layık olan tek O'dur. Tanrı bölünmüş bir yürekle iyi durumda olmayacağımızı bilir ve rakip tanrıları hoş görmez, böylece bizim için iyi bir düzen getirmiştir. Bu buyruk Tanrı'nın bizim karşımızdaki konumu hakkında güvensiz olmasından verilmemiştir; amacı bizi korumaktır, öyle ki, dikkatimiz dağılmasın ve yoldan sapmayalım.

Bu, günümüzde ve çağımızda akıl karıştıran bir pasaj olabilir, zira çok fazla insan başka tanrılara tapındıklarını beyan etmezler. Antik adlara sahip ilahlar yerine insan yapımı putların önünde eğilmemiz daha olasıdır. En baştan beri Tanrı çocuklarını uyardı:

Put yapmayacaksınız. Oyma put ya da taş sütun dikmeyeceksiniz. Tapmak için ülkenize putları simgeleyen

oyma taşlar koymayacaksınız. Çünkü Tanrınız RAB benim. (Levililer 26:1)

Birçoğumuz evlerimize ya da bahçelerimize taş sütunlar ya da oyma taşlar dikmedik, ama bu yüreklerimizde putlar taşımadığımız anlamına gelmez. *Put, ona güç verdiğiniz ya da ondan güç aldığınız herhangi bir şeydir.* Yaşam bulmak için

**Put, ona güç
verdiğiniz ya da
ondan güç aldığınız
herhangi bir şeydir.**

gittiğiniz yerdir. Bir sığınak olarak koştuğunuz şey olabilir. Put, yiyecek gibi sıradan bir şeyden sosyal ağlara bağımlılığa kadar uzanabilir. Eğer yukarıda verilen Tanrı'nın kimliği listesine göz atarsanız, o zaman O'nun bizim gücümüz, yaşamımız ve sığınağımız olduğunu göreceksiniz. Tanrı'dan başka hiçbir *kişi, ilişki, organizasyon*, ya da *şey* sizin üzerinizde güç sahibi olmamalıdır.

Bazılarımız için hisler bir puttur. Eğer güzel hissederseniz, güzel olduğumuza inanırız. Eğer iyi hissederseniz, iyi olduğumuza inanırız. Eğer sadece hislerimize göre yaşarsak, bize yalan söylerler ve çok geçmeden yoldan saparız.

İşin gerçeği siz güzelsiniz, çünkü Tanrımız alçakgönüllüleri zafer tacıyla süsler (Mezmun 149:4). Güzelsiniz, çünkü Tanrı her şeyi zamanında güzel yapar (Vaiz 3:11). Tanrı zaten hayatınız üzerine bereketini dökmüşken akılsız putların ve dünyanın güzel saydığı şeylerin imaj makerlerinin hayatınızı etkilemesine izin vermeyin! Tanrı'ya tapan bir savaşçı olan Davut putperestliği şu şekilde tanımladı:

Oysa onların putları altın ve gümüşten yapılmış,
İnsan elinin eseridir.
Ağızları var, konuşmazlar,
Gözleri var, görmezler,

Kulakları var, duymazlar,
 Burunları var, koku almazlar,
 Elleri var, hissetmezler,
 Ayakları var, yürümezler,
 Boğazlarından ses çıkmaz.
 Onları yapan, onlara güvenen herkes
 Onlar gibi olacak! (Mezmur 115:4– 8)

“Onları yapan herkes onlar gibi olacak” ifadesi ne demektir? İnsansal bir şeyi yükselttiğiniz zaman, insanların yaratabildikleriyle sınırlı hale gelirsiniz. Putlar işlevsel olmayan şeylerdir. Hayata sahipmiş gibi görünseler de bu hayatı başkalarında canlandırma güçleri yoktur. Bu nedenle, onlara tapınanlar seslerini ve hareket serbestilerini kaybederek Tanrı vergisi duyularından ödün verirler. Tanrı’ya taptığınızda, yücelik üzerine yücelikle O’nun benzeyişine dönüştürüz. Tanrımız gibisi olmadığı için, içinizde eşsiz olanı açığa çıkarmak için O’nun ardından gitmekten daha harika yol yoktur. Başkalarının öğrencisi olabilirsiniz, ama asla insana tapamazsınız.

Tanrı Alfa ve Omega’dır

İkinci gerçek Tanrı’nın öncesizlikten sonsuzluğa dek var olduğudur, ama bunu ifade etmenin bir başka yolu O’nun Alfa ve Omega olmasıdır. Alfa ve omega Grekçe alfabenin ilk ve son harfleridir. Bu bağlamda bu harfler başlangıçtan sona kadar olan her şeyi temsil ederler. Alfa “ilk, başlangıç, yaratılış, doğum, şafak ve eşik” anlamına gelir. Omega’nın tanımı bu kadar net değildir, ama “son, nihai nokta ve bitiş” anlamı taşır. Belki omega’nın tanımının daha muğlak olmasının nedeni biz insanların gerçekleşecek olaylardan çok gerçekleşmiş olaylara daha aşına olmamızdır. Tanrı’ya danışmak için O’na yaklaşmamız gerekmesinin nedeni işte budur. Yalnızca O zaman

olarak bildiğimiz kavramın tamamına hakimdir. Tanrımız gibisi yoktur. Peygamber Yeşaya şöyle söyler:

Çok önceden beri olup bitenleri anımsayın.
Çünkü Tanrı benim, başkası yok.
Tanrı benim, benzerim yok.
Sonu ta başlangıçtan,
Henüz olmamış olayları çok önceden bildiren,
‘Tasarım gerçekleşecek,
İstedğim her şeyi yapacağım diyen benim. (Yeşaya 46:9– 10)

Tanrı bir şeyin sonunu başlangıcında ilan eder. Omega’yı ancak Alfa kaleme alındıktan sonra bildirir. Geriye bakmaya ve O’nun sadakatini görmeye çağırıyoruz. O her bir günün nasıl sona ereceğini gün ağardığında bilmektedir:

Olup bitenleri çok önceden bildirdim,
Ağzımı açıp duyurdum.
Ansızın yaptım ve gerçekleştiler. (Yeşaya 48:3)

Tamamlanmış ve nihayete ermiştir. O herhangi bir şeyi yarım bırakmamıştır; düşüncesini değiştirmeye ya da geri çekilmeye meyletmeyecektir. İsa O’nun nihai yanıtıydı:

Bunları size çok önceden bildirdim,
Olmadan önce duyurdum.
Yoksa, ‘Bunları yapan putlarımızdır,
Olmalarını buyuran
Oyma ve dökme putlarımızdır derdiniz.
Bunları duyduunuz, hepsini inceleyin.
Peki, kabul etmeyecek misiniz?
Şimdiden size yeni şeyler,
Bilmediğiniz gizli şeyler açıklayacağım. (Yeşaya 48:5– 6)

Tanrımız bize en başında söyler ki, sonumuz bizi hüsrana uğratacakları kesin olan insanlara ya da şeylere güvenmek

olmasın. Bizim yaptıklarımız yerine O'nun yaptıkları hakkında konuşuyor olmamız gerekmez mi? Yaratıklarının öngörülerinden daha çok Yaratıcı'nın neyi önceden gördüğüne aşına olmamız gerekmez mi?

Tanrı sözünü sürdürür:

Bunlar şimdi yaratılıyor,
Geçmişte değil;
Bugüne kadar duymadınız,
Yoksa, 'Bunları biliyorduk' derdiniz. (Yeşaya 48:7)

İşte bu...

Tanrımız sonu başlangıçtan bildiriyor.

Tanrı, daha biz O'nu sevmeden önce Mesih'te bizi sevdi, düşmeden önce tuttu, dilemeden önce affetti, çıplak olduğumuzu fark etmeden önce bizi doğruluğuyla örttü ve kirliliğimizi görmeden önce bizi temizledi.

Tanrı, bir zamanlar düşman, yabancı ve garip olan bizleri kendi çocukları ve dostları olarak çağırdı. Ve henüz ilk nefesimizi almadan önce hayatlarımızın öyküsünü yazdı.

Bu kıyas kabul etmez Tanrımız'ın gerçekte kim olduğunu görmeniz ve O'nun sevilen, muhteşem çocukları olarak Babanız'ı taklit etmeye başlamanız için size meydan okuyorum.

Tanrı “Ben Ben'im”dir

Şimdi de *Ben Ben'im* adını konuşmak istiyorum. Mısır'dan Çıkış 3:13–14'te şöyle okuyoruz:

Musa şöyle karşılık verdi: “İsraililer'e gidip, 'Beni size atalarınızın Tanrısı gönderdi' dersem, 'Adı nedir?' diye sorabilirler. O zaman ne diyeyim?” Tanrı, “Ben Ben'im” dedi, “İsraililer'e de ki, 'Beni size Ben Ben'im diyen gönderdi.’”

Musa'nın ilk duyduğunda bu ne tür bir ad diye düşündüğüne

eminim. Bir kişiyle tanıştığımızı ve adını sorduğunuzda “Adım Ben Benim” diye cevap verdiğini düşünün. Ve daha fazla açıklama istediğinizde, size söyledikleri tek şey “Ben Benim” olsun. Aklınız karışacaktır ve bu gayet doğal. Aranızdaki sohbetin nasıl geçeceğini bir düşünün: “Selam, nasılsın, Ben’im?” Sanki onlarla konuşurken kendinize hitap ediyor gibi görünürsünüz. Bizim kafa karışıklığımız Tanrımız’ın her şeye egemen tek ve yalnızca tek Tanrı olduğu kavramını yansıtır. Ben kesinlikle kendimi “Ben Ben’im” diye tanıtamam. Bizim doğru tanımımız “O var olduğundan ben varım” olabilir.

Tanrı neyse O’dur. Tanrı var olduğu için Tanrı vardır. Ben var olduğum ya da hatta anne babam birlikte olduğu için var değilim. En nihayetinde, Tanrı var olduğu için ben varım. O yaşayan *bütün* ruhların Yaratıcısı’dır.

O *Ben Ben’im* olduğundan, Ben Benim’im olan Mesih’te olduğumu söyleyebilirim. Bu adın ne kadar güçlü olduğunu gerçek anlamda anladığımızı düşünmüyorum, zira eğer anlasaydık, farklı bir farkındalık halinde yaşardık. Dünya bize Tanrı’nın kim olduğunu söylemeye çalışacaktır, ama O nihai olarak Oğlu’nda tezahür etti. Tanrı, Oğlu aracılığıyla kendisini ortaya çıkarmak ve süreç içinde gerçek sizi ortaya çıkarmak istiyor. Bir gün İsa, öğrencilerinin bu dinamiği anlamasına yardım etmek için Matta 16:13–18’de onlara sorular sordu:

İsa, Filipus Sezariyesi bölgesine geldiğinde öğrencilerine şunu sordu: “Halk, İnsanoğlu’nun kim olduğunu söylüyor?” Öğrencileri şu karşılığı verdiler: “Kimi Vaftizci Yahya, kimi İlyas, kimi de Yeremya ya da peygamberlerden biridir diyor.” İsa onlara, “Siz ne dersiniz” dedi, “Sizce ben kimim?” Simun Petrus, “Sen, yaşayan Tanrı’nın Oğlu Mesih’sin” yanıtını verdi. İsa ona, “Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun!” dedi. “Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam’dır. Ben

de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek.”

Bunu duydunuz mu? İsa'nın gerçekte kim olduğuna dair vahiy aldığımızda, o zaman bizim de gerçekte kim olduğumuzu işitme konumuna geliyoruz. Simun gerçekte Petrus'tu. Her zaman hisleriyle yönetilen bir balıkçı olarak kalmayacaktı. Ruh'la dolu bir önder ve bir kaya olacaktı. Matta 16:18– 19'da sözlerini sürdüren İsa'nın heyecanını hissedebiliyorum:

Ben de sana şunu söyleyeyim, sen Petrus'sun ve ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnemeyecek. Göklerin Egemenliği'nin anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağın her şey göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey göklerde de çözülmüş olacak.

Kim olduğunuzu bildiğinizde... Sizin için ne hazırlandığını bilirsiniz. Kilisenin kimliği ve göğün bereketlerine erişimi Mesih'le ilgili aldığı vahiyyle yakından bağlıdır. Tanrı Sözü'nü bildiğimizde, Tanrı Sözü'nü dua ile ilan ederiz ve gökten evet ve amin sesleri yankılanır.

İsa'yı Nasıl Tanımlarsınız?

Tanrı'ya ilişkin anlayışınız sizden dışarı yansiyacaktır. Tanrı'ya dair algılarınız yaşadığınız hayatta ve yaptığımız seçimlerde eninde sonunda kendisini gösterir. Tanrı'nın hayatlarımızda görüldüğü yollardan biri İsa'yı nasıl tanımladığımızdır. Eğer İsa'yı iyi bir öğretmen olarak tanımlarsak, bize öğretir. Eğer O'nu bilge bir danışman olarak tanımlarsak, bize bilgeliğini aktarır. İslam dininde İsa, hem bir

 Tanrı'ya ilişkin anlayışınız sizden dışarı yansiyacaktır.

peygamber hem de şifacı olarak tanınır. Bu unvanların tümü ancak söylenti ve kırıntıdır. Ama İsa'yı *Yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih* diye çağırırsanız, o zaman Rab İsa'ya ilişkin vahiy içinizde demektir. 1. Yuhanna Mektubu şöyle yazar:

Kim İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı'da yaşar. Tanrı'nın bize olan sevgisini tanıdık ve buna inandık. Tanrı sevgidir. Sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar. Yargı gününde cesaretimiz olsun diye sevgi böylelikle içimizde yetkin kılınmıştır. Çünkü Mesih nasılsa, biz de bu dünyada öyleyiz. (4:15– 17)

Bu ikrarın içinde ebedi bir bağlantı kurulmuştur ve O'nun sağladığı kurtuluşla bizim gerçekliğimiz arasındaki boşluk kapanır. Tanrı'nın Sözü'nü söylediğimiz zaman, bizi gerçekten ayıran boşluğa köprü kurulur. Kim olduğumuz değil, O'nun kim olduğu temelinde Tanrı'yla özdeşleşme konumuna geliriz. Böylece O, benim kim olduğumu söylese, ben o olurum. Tanrı'nın “Mesih'teki” bütün vaatlerinin gerçekleşmesi ve vahyedilmesi İsa'yı nasıl tanımladığımla yakından bağlıdır. O Rab, şifacı, Esenlik Önderi, imanımın öncüsü ve tamamlayıcısı mı? İsa'ya *Tanrı* mı diyorum yoksa sadece iyi bir öğretmen mi?

O sevgi olduğu için, ben seviliyorum ve sevebilirim.
O yaşam olduğu için, ben yaşıyorum.
O muktedir olduğu için, ben kabiliyetliyim.
O benim kardeşim olduğu için, ben Tanrı'nın kızıyım.
O her şeye kadir olduğu için, ben kudretliyim.
O şifa verdiği için, ben iyileştim.
O bilgelik olduğu için, ben bilgeyim.
O var olduğun için, ben varım.
O Tanrı olduğu için, O kim olduğumu söylese ben oyum.
Müthiş ve harika yaratılmışım.

Tanrı Sözü'nü hayatınıza davet etmeniz için size meydan okuyorum. Bu sürece şimdi başlamak için, bu anı duayla geçirelim.

Sevgili Göksel Baba,

Benim hakkımda söylediğin her şey olduğum için teşekkür ederim. Senin suretini küçülttüğüm ve kendi yaptığım putlara boyun eğdiğim zamanlar için beni affet. İnsan eliyle kurulan sınırlı imgelere tapmayı reddediyorum. Kutsal Ruh, hayatımda bu putların yoldan saptırduğu alanları ifşa et. Sen sevgisin ve bu yüzden sadece sevilmekle kalmıyorum, ama ben de Senin gibi başkalarını sevebilirim. Sen benim yaşam kaynağımsın ve nefes almamın sebebisin.

Hayatımda başladığın işi tamamlamaya kadirsin ve önüme koyduğun her şeyi yapabilme kabiliyetini sağladın. Mesih'te Senin kızınım ve Göksel Babam her şeye kadir olduğundan, Ruhun aracılığıyla ihtiyacım olan bütün kudrete sahibim. Sen bana nihai şifa verensin; artık bende açtığı yaraları iyileştirmesi için dünyaya bakmayacağım. Bütün bilgeliğin kaynağı Sen olduğundan, Senin öğüdüne güveneceğim.

Hayatımdaki ifadenin başkalarının kırıntılarıyla sınırlanmasına izin verdiğim zamanlar için beni bağışla. Seni yakından ve derinden tanımak istiyorum. Benim hayal edebileceğimden çok daha fazlası olduğuna inanıyorum ve beni rakipsiz bir harika yaşama yönlendirmeni istiyorum. Sen Tanrı olduğun için, kim olduğumu söylersen ben oyum. Bu an ne hissedersen hissedeyim, müthiş ve harika yaratılmışım.

İsa'nın adıyla, amin.

Tartışma Soruları

1. Geçmişte Yüceler Yücesi'ni bildiğiniz ya da deneyim ettiğiniz şeylerle kıyasladınız ya da ölçtünüz mü? Örneğin, O'nun babanız gibi olduğunu düşündünüz mü (iyi ya da kötü)? O'nu şimdi nasıl görüyorsunuz?
2. Kırıntılarla yaşadığınız alanlar var mı? Peki ya söylentilerle?
3. Sizce Augustine “Tanrı en iyi O’nu tanımamakta tanınır” derken ne demek istedi?
4. Tanrı'nın kendisini *Ben'im* diye tanıttığı hangi alanlarda O'nu daha çok tanımaya ihtiyacınız var?
5. “Put, ona güç verdiğiniz ya da ondan güç aldığınız herhangi bir şeydir” bağlamında, hayatınızdaki hangi alanlarda bilmeden putlar diktiniz?
6. Tanrı'nın huzurunda O'nu kendi kimliğiyle çağırdığınız zaman, size kim olduğunuzu söylüyor?

Rakipsiz Bir Vaat

Eğer Müjde metinlerinde vaat edilen ödülleri düşünecek olursak, Rabbimiz'in bizi istek bakımından güçlü değil, aksine çok zayıf bulduğu akla gelebilir. İkirtil yürekliyiz; bize sınırsız sevinç sunulurken alkol, cinsellik ve hırsla vakit harcarız. Deniz kıyısında tatil teklifiyle ne kastedildiğini hayal edemediği için bir tabakhanede çamurdan pastalar yapmaya devam etmek isteyen cahil bir çocuk gibiyiz. Çok kolay memnun oluyoruz.

C. S. Lewis

Hayatınıza ilişkin rakipsiz bir vaat var ve bu vaat aynı zamanda sizin hazineniz. Bu hazine ölçüyü ve zamanı aşar. Bu hazine size manevi potansiyel biçiminde gelir. Bazıları için bu armağan uyku halindedir... canlıdır ama uykudadır.

Eğer birinin sizin hesabına az önce bir milyar dolar yatırdığını söyleyecek olsaydım, daha kolay ve başlangıçta

daha heyecanlı gelebilirdi. Ama size kalan şey bir ömür boyu harcayabileceğinizden fazla olsaydı bile... gerçekte asla sizin olmayacaktı. Yeryüzündeki hazinelerin yasası doğdukları alemde kalmaları gerektir. Öldüğünüz zaman bunlar geride kalacaktır. Ama sizin sahip olduğunuz bu göksel hazine zenginleştikçe dönüşür ve ebediyen sizi izleyecektir.

Bahsettiğim bu vaat sadece zenginlikler bakımından değil, erişim bakımından da rakipsizdir. Bu vaadin meyvesi siz gittikten çok sonra çocuklarınıza da eşlik edecek ve sizi gökte karşılayacaktır. Bu vaat asla çalınamaz, ancak gene de Esav'ın yaptığı gibi bir kâse mercimek çorbası gibi basit bir şey karşılığında satılabilir (Yaratılış 25). Hayallerin ve umudun içinde sarılmış olarak saklandığında en iyi biçimde güvende tutulur. Yüreğinizin toprağıyla ilgilendikçe, bu hazine serpilir ve çoğalır. Milyonlarca insanın yüreğinde bu vaadin tohumu vardır, ama ne kadar çok insan bu hazinede payı olduğunu iddia ederse etsin, asla eksilmez.

Kralların Kralı ve rablerin Rabbi'nin bereketleri hakkında konuşuyorum. Asla sınırlanamayacak ve kağıttan dolarlar ya da hatta altın ve gümüşle ölçülemeyecek kadar engin bir hazinedir. Eğer sadece üzerinizdeki elbiseler kalsaydı bile, bu hazineniz sizinlidir. Bu zenginliğiniz insan yapımı herhangi bir şeye bağlı değildir; ebedidir ve fısıltıyla söylenen bir dua ile transfer edilebilir. Siz, değerli arkadaşım, kesinlikle bir prenses gibi kraliyet mensubusunuz.

Kraliyet Daveti

Birisinin kapınızı çaldığını hayal edin. Açmak için koşuyorsunuz ve kapıda kralın gönderdiği bir aracı görüyorsunuz. Kendinizi külkedisi gibi düşünmenizi istiyorum, ama kapıda bir haberci yerine bir melek duruyor. Bu melek

çok iri ve öyle parlak bir ışık saçıyor ki, ötesini neredeyse göremiyorsunuz ama arkasında tepkinizi merakla bekleyen bir tanıklar kalabalığı bulunduğunu seziyorsunuz. İlahi haberci adınızı söylüyor ve göksel alemin bir prensesi, bir mirasçısı olduğunuzu yüksek sesle ilan ediyor. Arkada bir alkış tufanı kopuyor. Şaşkın bir halde onun bu beyanına bir soruyla cevap veriyorsunuz. “Ben mi?” Melek başını sallıyor ve davetiye gibi görünen bir zarfı elinize tutuşturuyor. Titrek ellerinizle zarfı çeviriyorsunuz. Adınızın altın harflerle kusursuz bir biçimde yazılı olduğunu görüyorsunuz. Derin bir nefes çekiyor ve yaşlı gözlerinizi kaldırdığımızda kapı eşiğinde yalnız olduğunuzu fark ediyorsunuz. Melek ve beraberindekiler gitmiş. Evinizin içinde bir ses yükseliyor.

“Kapıda kim var?”

Fısıltıyla yanıtlıyorsunuz, “Ben.”

Her şeyin değişmiş olduğu duygusu sizi baştan aşağı sarıyor ve çevrenizdeki koşullara baktığınızda, hiçbir şey değişmemiş. Bu ziyaretin amacı asla koşulların ya da mekânın değişimiyle ilgili değildi. Bu davet içteki rakipsiz bir dönüşümle ilgilidir.

Gözlerinizi yere indiriyorsunuz. Kapıyı açtığınız andakiyle aynı kıyafetleri giyiyorsunuz, ama bir şekilde kendinizi daha hafif hissediyorsunuz, sanki artık sizi kısıtlayacak, yaftalayacak ya da tanımlayacak güce sahip değiller. Eve girmek için dönerken, zihniniz berrak ve yaşadığınız yerin burası olduğunu anlıyorsunuz, ama artık sizin gerçek eviniz burası değil. Yapıcısı Tanrınız ve Kralınız olan uzak bir kent sizi çağırıyor. Şaşkın gözlerle size bakan sevdiklerinizin arasından salon boyunca yürüyüp yatak odanıza gidiyorsunuz. Odanızın sessizliği ve yalnızlığı içinde zarfı açıyor ve yaldızlı davetiyeyi dikkatlice çıkarıyorsunuz.

Sevgili kızım, sen Yüceler Yücesi'nin bir prensesi, yani Sara olarak yeniden doğdun.

İsa'yı yakından tanıdıkça, O'nun lütfu ve esenliği hayatında artan ölçüde katlanacak.

Bu kraliyet ataması, Tanrı yolunda yürümek ve hayatını sürdürmek için ihtiyaç duyduğun her şeye erişebileceğin anlamına geliyor. Kutsal Yazılar'ın derinlerine indikçe, sözlerinin ve düşüncelerinin yenileneceğine emin ol ve sana bahşedilen büyük ve değerli vaatlerin engin zenginlerini fark edeceksin. Bunların her biri mucizevi biçimde sana sağlanmıştır! Sevgili kızım, kuşku duyacak olursan, şimdiye dek aldığın en iyi davet budur! Şimdi tüm yapman gereken, sana zaten sırtını sönmüş olan bu dünyaya senin de sırtını dönmektir.

Biraz insiyatif kullanarak 2. Petrus 1:2– 4'ten esinlenerek yazdım. Ama siz aşağıda ayetleri doğrudan okuyun:

**Ama hangisine
sahip olmayı tercih
ederim, artıklara mı
yoksa mirasa mı?**

Tanrı'yı ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla lütf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun. Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağırmanın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olasınız.

Eğer İsa yüreğimin kapısını çalmamış olsaydı, elimde hiçbir şeyim olmayacaktı. Herhangi bir mirasa kavuşmak benim için mucize olurdu! Ailem bana ve ağabeyime herhangi bir miras bırakacak konumda değildi. Ama hangisine sahip olmayı

tercih ederim, artıklara mı yoksa mirasa mı? Uzun zaman önce Tanrı'dan gelen bir vaadin dünyasal servetten daha uzun dayandığını öğrendim.

Peki bu harikulade vaatlere nasıl erişiriz? İman yoluyla bizim olurlar. Galatyalılar 3:14 bize şöyle der:

İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaat edilen Ruh'u imanla alalım diye, Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa'nın lanetinden kurtardı.

Avram ve Saray'la Tanışın

Bu vaatler hakkında daha çok bilgilenmek için, Kutsal Yazılar'dan aşına olduğumuz bir öyküyü ve pasajı yeniden ziyaret edelim. Tanrı Kutsal Yazılar'ın içine öyküler koyarak başkalarının deneyimlerinden öğrenmemizi istedi. Okurken her öykünün iskeletindeki cümlelerin canlandığını gözlüyorum. Öyküyü kafamda canlandırıyorum ve Kutsal Ruh'u dinliyorum; böylece sayfada görüldüğü şekliyle sadece sözcükleri okuduğumda kaçırdığım şeyleri görüyorum ve işitiyorum. Sorular soruyorum: Onların durumunda ne hissederdim? En büyük güçlüğüüm ya da korkum ne olurdu?

Bu uygulama Kutsal Yazılar'a yaklaşmanın pek çok yolundan sadece biri. Kutsal Kitap'a aykırı değil; Kutsal Yazılar'ın canlanmasına olanak sağlayan bir derin düşünme yöntemidir. İman babaları ve anneleri bu uygulamada bizim kardeşlerimizdir. İşte ben böyle yapıyorum, duruyor ve düşünüyorum.

İlk olarak, Avram'la tanışmanızı istiyorum. İman babamızdır. Sadık, kusurları olan, Tanrı'dan korkan, olgun bir adam düşünün. Sonra Saray geliyor. Vaat annemizdir. Son derece güzel ve aynı şekilde o da sadık, kusurları olan, Tanrı'dan korkan ve olgun bir kadındır.

Tanrı'nın daveti üzerine bu iki kişi bildikleri her şeyi arkalarında bırakacak kadar cesur davrandılar. Tanrı kısır olan bu çiftin hayatını bereketledi ve çoğalttı. Birlikte bir serüvene atıldılar. Daha önce görmemiş oldukları bir şeyi, Tanrı tarafından kurulan bir ulusu arıyorlardı. Onlarla buluştuğumuzda on yıllardır seyahat ediyorlardı. Avram yüz yaşına ve karısı Saray doksan yaşına merdiven dayamış halde.

Çölde yol alırlarken inişler ve çıkışlar yaşadılar. Benim kısa özetim şu: Tanrı onları bereketlediğinde meydana gelen bir çekişmeyi sona erdirdiler; bu yeğenleri Lut'tan ayrılmalarına sebep oldu; Sara firavunun haremine konuldu; Saray haremnden çıkarıldı. Belli bir süre konakladıklarında küçük bir muharebeyi kazandılar, kaçırılan yeğenleri Lut'u kurtardılar ve imanla Yüce Tanrı'nın kâhini Melkisedek'e ondalık verdiler. Ciddi hayal kırıklığı yaşadılar ve Saray'ın İsmail adını alacak erkek bebeği doğurması için cariyesi Hacer'i kocasına vermesiyle hatalı bir adım attılar. Hayal kırıklığına uğrayan Saray, öfke patlaması ve ev içi şiddetten suçlu oldu. Bu karı– koca– cariye üçgeninin hiç de eğlenceli olduğunu düşünmüyorum.

Avram ve Saray'ın öyküsünün kısa özetinde gözden kaçmaması için altını çizmek istediğim birkaç şeyi aşağıda paylaşıyorum.

Her şeyi gözden çıkardılar. Avram ve Saray arkalarına bakmadan Ur Kenti'den ayrıldılar. Geriye dönüş yoktu. Tanrı çağırıyordu ve onlar çağırıyor izledi. Nokta. Yaratılış 12:1–2 şöyle der:

RAB Avram'a, "Ülkeni, akrabalarımı, baba evini bırak, sana göstereceğim ülkeye git" dedi, "Seni büyük bir ulus yapacağım, Seni kutsayacak, sana ün kazandıracam, Bereket kaynağı olacaksın."

Tanrı bir yeni yoldan yeni bir şey yapıyordu. Onlara iman ve

umut yoluyla önderlik etti. Hatalar yaptılar, ama asla arkalarına bakmadılar.

Kendilerini çatışmadan ayırdılar. Avram ve Saray Ur Kenti’ni terk ettiler ve yanlarında Lut’u da götürdüler. Avram’ın üzerindeki bereket Lut’un bereketlenmesini sağladı. Ülke ikisine birden yetmeyince, çobanları arasında kavga çıktı. Kavganın daha da büyümesini önlemek için Avram Lut’a yaşayacağı toprakları seçme önceliği verdi. Bir arada kalıp kavga edeceklerine ayrılmaları daha iyiydi. Not: eğer hayatta birlikte yolculuk yapmamanız gereken insanlarla beraberseniz, ayrılmanız gerekene kadar Tanrı’nın ikinizi de büyütebileceği zamanlar olur. Çekişme Tanrı’nın bereketini ve hayatınızın etkinliğini keser.

İman eylemi olarak ondalık verdiler. Avram Melkisedek’e ondalık verdiği zaman, bunu Tanrı’nın vaatlerine güvenerek yaptı. Sodom’dan gelecek ganimeti kabul etmek yerine, sahip olduğu umudun özü olan imanı sayesinde verdi.

Bu üç şey Tanrı Avram’a görüldüğü ve Yaratılış 17:4– 5’teki vaadi beyan ettiği zaman vaki olmuştu:

“Seninle yaptığım antlaşma şudur” dedi, “Birçok ulusun babası olacaksın. Artık adın Avram değil, İbrahim olacak. Çünkü seni birçok ulusun babası yapacağım.”

Sonsuza Dek Kalıcı Bir Antlaşma

Mirasçı olduğunuzu keşfettiğinizde, Tanrı unvanınızı değiştirecektir. Tanrı Avram’ın adını İbrahim’e değiştirdiği zaman, yaşamı genişledi. Artık ulusu olmayan bir adam olmayacaktı, ulusların babası olacaktı. Yaratılış 17. bölümde Tanrı, bu antlaşmanın büyüklüğünü ve kapsamını ayrıntılı olarak açıkladı. İbrahim’in hayatı soy ve kalıcı gibi sözcüklerle

kuşatılacaktı. İbrahim'in dışarıdan gelen biri olarak üzerinde yürümüş olduğu topraklar bir gün sonsuza dek onun soyunun mirası ve mülkü olacaktı. Nasıl ki Tanrı Avram'la birlikte olduysa, İbrahim'in soyuyla birlikte olmayı da vaat etti. Parlak geleceğine uzaktan baktığı zaman İbrahim'in Tanrı'nın huzurunda ağladığını hayal ediyorum.

Zihnimde İbrahim'in Tanrı'nın önünde yere kapandığını görüyorum. Sonra dizlerinin üzerine doğrulur ve yaşlarla dolu yüzünü yıldızlara kaldırır. Açık çöl göğünün karanlığında parlayan yıldızların uçlarına dokunacakmış gibi ellerini havaya kaldırır. Minnetle dopdoludur. Her vaat sözü kemiklerinin iliklerinde çınlamaktadır. Bir an için yaş engeli düşer ve İbrahim yeniden gençtir, her hücresi mucizeyle doludur.

Yeni adı, yani İbrahim, onun yüreğini sevinç ve umutla büyür. İsmail'e bakar ve şöyle düşünür, bütün bunlar senin olacak, oğlum; yaşamın bereketlenecek ve engin bir kutsamayla büyüyecek.

Rab İbrahim'e bu antlaşmanın bir işaret gerektirdiğini söyler. Bu, Nuh'a verilen gökkuşağı gibi güzel, aleni bir işaret değildir; aksine, acı veren, özel bir işarettir. İbrahim'in ev halkındaki bütün erkeklerin sünnet olması gerektir. Bu derinin kesilmesi İbrahim ve soyunun Yüceler Yücesi ile antlaşmaya girdiğini onaylar. Sonra Tanrı'yla arasındaki konuşma büyük bir geçişe doğru evrilir:

Tanrı, “Karın Saray’a gelince, ona artık Saray demeyeceksin” dedi, “Bundan böyle onun adı Sara olacak. Onu kutsayacak, ondan sana bir oğul vereceğim. Onu kutsayacağım, ulusların anası olacak. Halkların kralları onun soyundan çıkacak.” (Yaratılış 17:15– 16)

İbrahim'in aklının karıştığını neredeyse görebiliyorum.

Yüzündeki şaşkın bakış ters dönmüş kaşlarını kırıştırmıştır... Sara mı? Antlaşma benimle ve zaten bir oğlum var... İsmail. O benim Hacer'den doğma oğlum. Bu yeni gelişme İbrahim'in yeniden yere kapanmasına neden oldu.

İbrahim yüzüstü yere kapandı ve güldü. İçinden, “Yüz yaşında bir adam çocuk sahibi olabilir mi?” dedi, “Doksan yaşındaki Sara doğurabilir mi?” (Yaratılış 17:17)

Bir oğul doğurduğunu işittiğinde Sara'nın güldüğünü çok duyuyoruz, ama Tanrı'nın bir vaadine gülen ilk kişi İbrahim'di. Ancak İbrahim sadece gülmekle kalmadı. Tanrı'ya başka bir seçenek sunacak kadar ileriye gider:

Sonra Tanrı'ya, “Keşke İsmail'i mirasçım kabul etseydin!” dedi. (Yaratılış 17:18)

Bana göre İbrahim, İsmail'i plana dahil etmeye çalışıyordu. Neden Sara ile onca sıkıntıya katlansın? Yeni bir adı olsun ya da olmasın, yaşlı ve kısır bir rahmi ve yaşlı bir kocası vardı. Neler düşündüğünü iyi anlıyorum. Ama Tanrı bunları dinlemeyecekti ve şöyle karşılık verir:

Tanrı, “Hayır. Ama karın Sara sana bir oğul doğuracak, adını İshak koyacaksın” dedi, “Onunla ve soyuyla antlaşmamı sonsuza dek sürdüreceğim.” (Yaratılış 17:19)

“*Hayır, ama karın Sara...*” ifadesi gayet nettir. Sanki Tanrı onun aklını okuyor. Şunu düşünün! Tanrı İbrahim'i iştir ve İsmail'i bereketler, ama sonsuza dek kalıcı antlaşmanın *bir parçası olarak değil*.

İki insan evlilik bağıyla birleştiğinde, ikisi de Tanrı'yla bir antlaşmaya dahil olur. Elbette İbrahim İsmail'i seviyordu ve Tanrı'nın vaat ettiği her şeye onun sahip olmasını istemesi

doğaldı. Ama İsmail köle bir kadının oğluydu, işlerin ve benliğin dünyasına köleydi. Rakipsiz vaat, daha önce görülmemiş bir işaret ve harika aracılığıyla gelmek zorundaydı. Çok yaşlı, kısır bir kadının bebeği olacaktı:

Ancak antlaşmamı gelecek yıl bu zaman Sara'nın doğuracağı oğlun İshak'la sürdüreceğim. (Yaratılış 17:21)

Aynı şeyi ne kadar sık yapıyoruz? Tanrı bize yeni ve mucizevi bir şey yapacağını söylüyor ve biz imansızlık içinde bocalıyoruz. O, yaşamlarımızı genişleteceğini söyler ve biz ona bu kadar sıkıntıya girmeye gerek olmadığını söylüyoruz... *Sadece elimdekini bereketle.* Elimizde olan ve yaptığımız şey yeterince büyük değildir. Tanrı müdahale etmek ister. O gelecek kuşakları düşünür. Antlaşma, henüz doğmamış olan İshak'la sürecekti. İbrahim'in güldüğü çocukla, bedensel işle babası olduğu çocukla değil!

İbrahim'in insani özelliklerinden teşvik alıyorum. Burada hepimiz için bir ders var. Tanrı, merhameti sayesinde kendi gücümüzle yaptıklarımızı bile bereketler, ama O'nun ebedi antlaşması insani sağlamanın ötesinde tesis edilir.

Yeni Ad = Yeni Kader

İbrani geleneklerine göre, adlar bir kişinin potansiyelini ve kaderini taşır. Bu nedenle, ad değişikliği doğanızı ve dolayısıyla kaderinizi değiştirme gücüne sahiptir. Örneğin, adlarına benzer şekilde büyümeleri umuduyla oğullarımızın adlarını bilinçli olarak seçtik. Bunu Babamız Tanrı'dan öğrendim, çünkü onların adlarını her söylediğimde, onların hayatları üzerine bu adların anlamlarını beyan ediyorum.

Tanrı, artık bir ad bir kimsenin doğasını ifade etmediği zaman sıklıkla o kimsenin adını değiştirdi. Zulmeden Saul'un adı Pavlus

oldu ve balıkçı Simun İsa tarafından Kaya diye adlandırıldı. İshak'ın oğlu Yakup'un adı "Tanrı'nın prensi" anlamına gelen İsrail olarak değiştirildi. Tanrımız ad değişikliğine önem verir. Bazen bunu hepimizin İsa'nın adının kimliğinde işlev gördüğümüz bir tanık koruma programı olarak hayal ederim.

Tanrı Avram'la antlaşma yaptığı zaman, adını değiştirmek suretiyle Avram'ın kapasitesini arttırdı. Brian Bileci adında Messianik rabbi olan çok parlak bir arkadaşım var ve bana bu ad değişimlerinin önemini açıkladı. Tanrı Avram'ın adını İbrahim olarak genişletmek için bu adı ortadan ikiye ayırdı ve kendi öz adından bir harfi Avram'ın adına kattı. Avram adının anlamı "yüce baba"dır. Genişletilmiş İbrahim adının anlamıysa "çokların babası"dır.

Bu yeni ad İbrahim'in kim olacağını ilan etti. İbrahim'in ömrü boyunca asla tam olarak gerçekleşmeyecek bir addi. Avram'ın hayatı Tanrı'yı yücelttiği için, mirası ölçülemez şekilde çoğaltılacaktı. Asla unutmayın, *kimlik kaderinizle yakından bağlantılıdır*. Rabbi Brian ayrıca Tanrı'nın vadinin Avram'ın karısının adını da genişletene dek yerine gelmediğine işaret etti. Saray "RAB prenstir" anlamına gelirken, yeni adı Sara "Tanrı'nın prensesi" anlamındaydı. Tanrı kendi adı olan RAB'den bir harfi onunkine kattı.

Bu ad değişikliği Sara'nın kim olduğunu tanımlıyordu. Onu Tanrı'ya yakından bağlamanın yanı sıra, bütün onu izleyen tüm vaat kızlarının da aynı şekilde kraliyete ait olacağını beyan ediyordu. Bu yeni ad, olayların içinden Sara'nın elini çıkarttı ve Tanrı'nın elini koydu.

Saray'ın adı eril bir beyandan ("RAB prenstir") dişil bir role ("Tanrı'nın prensesi") geçiş yaptığında, anlamı yumuşatıldı ve alıcı bir pozisyona girdi. İbrahim'in yeni adı çokları içine almak için genişledi ve bu vaat tohumunun bir de vaat toprağına

ihtiyacı olacaktı. Sara'nın yaşamı İbrahim'in toprağı, yani vaatle dirilmiş bir rahim oldu.

Sara'nın yeniden adlandırılması, nadasa bırakılan toprağı çapaladı ve hem İbrahim'e hem de Sara'ya emanet edilen bereket için hazırladı. Tanrı İbrahim'in *birçok ulusun babası* olacağını ve Sara'nın *ulusların anası olacağını ve halkların kralları onun soyundan çıkacağını* söyledi. Tanrı gerçek anlamda her ikisine de hayal ve vizyon kattı.

İnsanlar birbirlerine ve Tanrı'ya onurlu biçimde bağlı olduklarında, Tanrı imkansız yapmak için adım atar. Kısır rahimler yaşamla canlanır ve doğum yapmak için güç bulur, sevgisiz evlilikler şifa bulur, oğullar ve kızlar cinlerden kurtulur ve çocuklar ölümden dirilir. Umut yeniden tesis edilir, iman alevlenir, sevgi zafer kazanır ve aldatıcı sesler susturulurken düşman geriye püskürtülür.

Belki fark ettiniz, belki de etmediniz, ama yeniden doğduğunuz zaman bir ad değişikliği yaşadınız. Sizin adınız da genişletildi. İbrahim'in vaat edilmiş soyu İsa, adlarınızı sadece kendi adından bir harfle genişleterek değiştirmede. O'nun adı aracılığıyla Baba'ya sınırsızca erişmemizi sağladı. Yuhanna 16:26–27'de dediğı gibi:

O gün dileyceğınızı benim adıyla dileyeceksiniz. Sizin için Baba'dan istekte bulunacağımı söylemiyorum. Çünkü beni sevdiğiniz ve Baba'dan çıkıp geldiğime iman ettiğiniz için Baba'nın kendisi sizi seviyor.

İsa soyuldu ve bizim yerimize çarmıha çıktığında utancımızla örtüldü. Tüm kusursuz yaşamını bizim kusurlu ve lekeli benliğimize teslim etti. Ve tamamladığı kurbanlık ölümü aracılığıyla bizi nihai olarak kurtardı ve vadin bütün oğulları ve kızları için yanında yer açtı.

Şaka Yapıyor Olmalısın!

Öykümüz Yaratılış 18. bölümde Tanrı'nın İbrahim'i ziyaret etmesiyle devam eder. İbrahim çadırının girişinde hafif bir rüzgârla serinleme umuduyla gölgede oturmaktadır. Gözlerini kaldırır ve Mamre meşeliğinde karşısında üç adamın durduğunu görür. Çoğu uzman bu adamların melekler olduğunu dile getirir. İbrahim onları karşılamaya koşar, yere kapanır ve onunla kalmaları için ısrar eder:

“Ey efendim, eğer gözünde lütuf bulduysam, lütfen kulunun yanından ayrılma” dedi, ”Biraz su getirteyim, ayaklarınızı yıkayın. Şu ağacın altında dinlenin. Madem kulunuza konuk geldiniz, bırakın size yiyecek bir şeyler getireyim. Biraz dinlendikten sonra yolunuza devam edersiniz.” Adamlar, “Peki, dediğin gibi olsun” dediler. (Yaratılış 18:3– 5)

Bu yolcuların önünü kesmesini ve onları onurlandırarak alıkoymasını seviyorum. Ve İbrahim kesinlikle az şey vaat eder ama çok şey sunar. İlk önce Sara'ya koşar ve ince undan pideler pişirmesini ister. Sonra sığırlara koşar, besili bir buzağıyı seçer ve yemek olarak hazırlaması için uşağına teslim eder. Bu iş bittiği zaman, yoğurt ve sütle birlikte buzağıyı sunar. Konuklarına ikram ettiği ziyafet bir lokma ekmekten çok daha fazlasıdır!

İbrahim konuklarının yanındayken bir soruyla karşılaşır:

Konuklar, “Karın Sara nerede?” diye sordular. İbrahim, “Çadırda” diye yanıtladı. RAB, “Gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim” dedi, “O zaman karın Sara'nın bir oğlu olacak.” Sara RAB'bin arkasında, çadırın girişinde durmuş, dinliyordu. (Yaratılış 18:9– 10)

Bu pasajı okuduğumda, kendimi aniden Sara'yla birlikte çadırda buluyorum. Çadırın girişinde Sara'nın omuzlarının

üzerinden dışarıya bakıyorum. İbrahim bir ağacın gölgesi altında konuklarının yanı başında ayakta duruyor. Kurak çöl rüzgârı vahadaki ağaçların ve çadırların arasından geçerek konuşmalarını kolayca taşıyor.

Sara, bir çadırın karanlık köşesinden konuşmaya kulak misafiri olacağı bir mesafeden dinliyor. Hiç ses çıkarmamaya çok dikkat ediyor, ama Kutsal Yazılar onun düşüncelerini dışa vurur:

İbrahim’le Sara kocamışlardı, yaşları hayli ileriydi. Sara âdetten kesilmişti. İçin için gülerek, “Bu yaştan sonra bu sevinci tadabilir miyim?” diye düşündü, “Üstelik efendim de yaşlı.” (Yaratılış 18:11– 12)

Bu gülüş İbrahim’in tepkisinin bir tekrarı olup beni meraklandırır... Sara bu haberi ilk kez mi duyuyor? Belli ki hazırlıksız yakalanmıştır. Bazen bir vaat, en olanaksız görüldüğü bir zamanda aslında yaklaşmaktadır.

Yaratılış 17:21’de “gelecek yıl bu zaman” ifadesini duyduk ve vaat Sara’nın önünde tekrarladığında yeniden “gelecek yıl bu zaman” geçer. İbrahim’in Tanrı’dan vaadi ilk aldığı zaman ile meleklerin görünmesi arasında ne kadar süre geçtiğini bilmenin kesin bir yolu yok, ama uzun bir süre olmadığı açıktır. İyi bir tahmine göre bir aydan kısa bir süre geçmiştir. Rab, Sara’nın da bu konuşmanın bir parçası olmasını ister:

RAB İbrahim’e sordu: “Sara niçin, ‘Bu yaştan sonra gerçekten çocuk sahibi mi olacağım?’ diyerek güldü? RAB için olanaksız bir şey var mı? Belirlenen vakitte, gelecek yıl bu zaman yanına döndüğümde Sara’nın bir oğlu olacak.” Sara korktu, “Gülmedim” diyerek yalan söyledi. RAB, “Hayır, güldün” dedi. (Yaratılış 18:13– 15)

Sara sadece gülmekle kalmadı... üstelik yalan söyledi!

Korkmuştı, çünkü yaptığı şey *şaka yapıyor olmalısın* gülüşlerinden biriydi... daha çok bir alaydı.

Karın Sara Nerede?

Önceki pasajdan önceki ve sonraki ayetler daha ne kadarının ima edildiğini ve konuşulmadan bırakıldığını merak etmeme neden oldu. Ele almak istediğim bazı şeyleri vurguladım. Bunlardan bazıları daha önce dikkatimden kaçan konular.

İlk olarak, “Karın Sara nerede?” sorusuna bakmak istiyorum. Neden çadırında saklanıyor? Neden kocasının yanında değil ve konuşmaya katılmıyor?

Öykünün sonunu biliyorsunuz, ama Sara’nın bilmediğini aklımızda tutmamız önemli. Yaşını düşünecek olursak, kendi öyküsünün sona erdiğini ve hayatının geçip gittiğini düşünmüş olabilir. Kocasının diğer kadınla ilişkisinin ve Hacer’e kötü davranışının onu diskalifiye ettiğini hissetmiş olabilir.

Çekmiş olduğu acıları ve tekrar eden hayal kırıklıklarının ortasında yaptığı hataları fark etmedi ve zorlu koşullar canının derinliklerinde hasar bırakmıştı. Hamile kalmak derinlik gerektirmez. Sıgılık ve dikkatsizlikle hamile kalabilirsiniz. Ama Sara, İshak’ın ve İsrail halkının annesi olacaktı ve hazır olması gerekiyordu.

On üç yıl boyunca İsmail’in büyümesini izlemişti. Hacer’in oğlunu kendi oğlu gibi büyütmeyi ummuştu, ama İsmail ona oğlu gibi gelmiyordu. İbrahim memnundu ama Sara’nın yüreği kırıktı. Koşullar tamamen onun aleyhine geliyor gibiydi. Ama bütün bunlardan daha trajik olan şey, hem Sara’nın hem de İbrahim’in aslında Sara’nın kim olduğunu unutmuş görünmesiydi.

Beni fazlaca etkileyen sonraki şey “Karın Sara nerede” sorusu oldu.

Birileri evimizi ziyaret eder ve beni ararlarsa, John’a “Karın

Lisa nerede?” diye sormazlar. Bu ayrımı yapmak gereksizdir. Bu açıklama ancak evimizde Lisa adında birden fazla kadının yaşaması halinde mantıklı olurdu. Örneğin, eğer oğullarımdan biri Lisa adlı bir kızla evlenseydi, böyle bir açıklama gerekirdi: “Karın Lisa’yı görmeye geldim, gelinin Lisa’yı değil.”

Bizi tanıyan biri sadece “Lisa nerede?” diye soracaktır. Eğer bizi tanımayanlarsa ve evin kadınıyla konuşmak istiyorlarsa, John’a “Karın nerede?” diye soracaklardır.

Bu konukların İbrahim’i ve Sara’yı tanıdıkları halde Sara’yı hem adıyla hem de İbrahim’in karısı olarak çağırımları beni meraklandırıyor.

Bu melekler acaba şunu söylüyor olabilir miydi, “İbrahim, Sara’nın senin karın olduğunu hatırlatmak için buradayız. Birlikte geçirdiğiniz hayatın bu dönemde farklı göründüğünü ve Hacer’den bir çocuğun olduğunu biliyorum, ama Sara hâlâ senin karın.” Bu durum Sara’nın *katılması* gereken bir konuşmayı neden *dinlemekle* yetindiğini açıklayabilir. Onun göçebe dünyasında konuklara çok nadir rastlanırdı. Üç adamı çadırın girişinde ağaçların yanında görür görmez İbrahim yerinden sıçradı. Kutsal Kitap’taki anlatıyı okurken, yemeğin sanki birkaç dakikada hazır olduğu izlenimi ediniriz, ama gerçekte bu ziyafetin hazırlanması saatler almıştı.

Neden Tanrı’nın vaatleri hakkındaki konuşmaya katılmak yerine sadece gizlice dinlemekle yetinelim? Belki de konuklar etraflarına baktılar ve “İman babası burada ama annesi nerede?” demiştir.

Eğer bir gün bir melek grubu ya da Rab evime gelir ve John onları yemeğe davet ederse, John’un beni odadan zorla çıkarması gerekirdi. Dürüst olmak gerekirse, bizim evimizde bu asla bir sorun olmaz. John’un konukları benim konuğum ve benim konuklarım John’un konuklarıdır. Eğer bir nedenden ötürü odada

olmasaydım ve benim nerede olduğumu sorduklarını işitseydim, onların merakını hemen giderir ve odaya ani bir giriş yapardım!

Sara'nın uzaklaşmasının istendiğine ya da İbrahim'in onu dışladığına inanmam için hiçbir sebep yok. Kendisini denklemden çıkarıp çıkarmadığını da merak ediyorum. İnsanlar hayal kırıklıklarına yakından aşına olup kim olduklarını unuttukları zaman bu sorun ortaya çıkar. Umut can yakar. Bu nedenle gizlenirler, sonra gülerler ve sonra yalan söylerler.

Sara'nın dışarıda kalıp konuşulanlara kulak kabartmasının sebebi ne olursa olsun, Tanrı müdahale ederek Sara'yı işin içine kattı. Bu müdahalenin İbrahim'e karısının Sara olduğunun hatırlatılmasıyla başladığına inanıyorum. Bu beyan rakibi Hacer'in kenara itilmesine yol açarak süreç içerisinde herkese Sara'nın kim olduğunu hatırlattı. Sara prenesti.

Neden İbrahim'e Soruldu?

Bu öyküde öne çıkan bir sonraki konu, gülenin Sara olmasına rağmen sorunun İbrahim'e sorulmasıdır:

RAB İbrahim'e sordu: "Sara niçin, 'Bu yaştan sonra gerçekten çocuk sahibi mi olacağım?' diyerek güldü"?(Yaratılış 18:13)

Sara'nın yaptığı bir şey neden İbrahim'e soruluyor? Bunu gördüğümde, Yaratılış 17'deki konuşmanın Sara ile paylaşılmadığını hissediyorum. Belki İbrahim Tanrı'nın söylediklerini hâlâ idrak etmeye çalışıyordu. Belki Sara'ya söylemek istememişti. John ve benim birbirimize bilgi vermeyi unuttuğumuz zamanlar olur. Ya da belki konuşmalar ama önemsemediler. Ama bir şey belli: Sara'nın doğuracağı bir oğul vaadi onun hayatında köklenmemişti. Melekler İbrahim'e sorar:

RAB için olanaksız bir şey var mı? Belirlenen vakitte, gelecek yıl bu zaman yanına döndüğümde Sara'nın bir oğlu olacak. (a.14)

Bir yıl sonra Sara bir oğul doğuracaktı. Soru ona sorulmamış olsa da, Sara'nın yalan söylemesini ve güldüğünü inkâr etmesini oldukça komik buluyorum; soru İbrahim'e soruldu. Ayrıca ebedi

antlaşmanın Tanrısı Babamız'ın Sara'nın gülüşünü duymasını son derece rahatlatıcı buluyorum, çünkü ağlayan bir yüreğin hıçkırıklarını duyduğundan emin oluyorum.

Tanrı, antlaşma halkını oluşturmak için Sara'nın özlemine ve derinliğini gerekli gördü.

Bir fikre gülmekle sevinçten gülmek arasında engin bir fark vardır. Sara'nın hayatı gülüşten yoksundu. İshak'ın doğumu bu durumu hepten değiştirecekti. İbrahim ve Sara yolculuklarına birlikte başlamıştı, ve yeniden gülmeyi öğrendiklerinde vaadi

ortaya çıkaracaklardı. Vaatler karı kocaların, kardeşlerin, erkek ve kadınların birbiriyle konuşmasını gerektirir. Çok uzun zamandır kadınlar gizlenmekte, ama Tanrı konuşmanın bir parçası olmanızı istediğini bildiriyor. Tanrı, antlaşma halkını oluşturmak için Sara'nın özlemine ve derinliğini gerekli gördü. Galatyalılar 4:22–23 ayetlerinde şöyle okuyoruz:

İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır. Köle kadından olan olağan yoldan, özgür kadından olansa vaat sonucu doğdu.

Sara'yı Kim Koruyor?

Sara İshak'ı kollarına almadan önce, parçası olmamayı seçtiği bir konuşma daha oldu. Bu benim için tam bir gizem, ama bu kez sessiz kaldığında ve yalan söylediğinde, Tanrı devreye girdi:

Karısı Sara için, “Bu kadın kızkardeşimdir” dedi. Bunun üzerine Gerar Kralı Avimelek adam gönderip Sara’yı getirtti. Ama Tanrı gece düşünde Avimelek’e görünerek, “Bu kadını aldığın için öleceksin” dedi, “Çünkü o evli bir kadın.” (Yaratılış 20:2– 3)

Tanrı’nın onun adına konuşmasına sevindim, çünkü görünüşe göre her ikisi de sessiz kalmakta sakınca görmedi. Ne düşünüyorlardı? Tanrı yeni bir şey yapıyordu, ama onlar hâlâ birbirleriyle *eski* usulde ilişki kuruyorlardı. Bu kardeşlik dinamiği asla doğru değildi, ama şimdi daha önce hiç olmadığı kadar yanlıştı. Bir ad değişikliği olmuştu ve Sara İshak’a hamile kalmanın eşiğindedi.

Sara belli ki eşsiz bir güzelliğe sahipti... ama doksan yaşındaydı! *Son derece* iyi yaşlanmış olmalıydı ya da belki İshak’a hazırlık olması için Tanrı onun gençliğini *tazeledi*. Ne olursa olsun, Sara’nın bir yıl içinde hamile kalıp çocuğunu doğuracağını bildiğine göre İbrahim’in karısını Kral Avimelek’in emellerinden koruması gerekirdi. Aksi halde, İbrahim onun çocuğunu taşıdığından nasıl emin olabilirdi? Çoğu zaman sessizliğin teslimiyet olduğunu düşünürüz... Ama bazen yalan söylemektir. Teslimiyet nasıl ve ne zaman konuşacağını bilmektir. Bu kesinlikle böyle bir zamandı.

İbrahim ve Sara, bu yaşta birbirleriyle iki kardeş gibi yaşıyor olabilirlerdi, ama artık o günler sona ermişti. Sara’nın adı değişmeden önce ilişkileri böyle değilse bile, meleklerin ziyareti sonrasında artık kesinlikle apaçık olmalıydı. Sara ve İbrahim’in yeni adları artık yenilenmiş bir yakın ilişkiye işaret ediyordu. İkisi de bir yıldan az bir süre içinde Sara’nın hamile kalacağını anladılar. Sara bu gerçeğe yarım yamalak tutundu, ama elbette merak ediyoruz, akıllarında ne vardı?

Avimelek İbrahim'i çağırarak, "Ne yaptın bize?" dedi, "Sana ne haksızlık ettim ki, beni ve krallığımı bu büyük günaha sürükledin? Bana bu yaptığın yapılacak iş değil." (Yaratılış 20:9)

İbrahim'in yaptığı aldatmacanın şüpheli nedenini açıklamasının ardından, Avimelek yine de İbrahim'i kutsadı ve onları ülkesinde yerleşmeye davet etti. İbrahim Avimelek için dua etti ve Tanrı Avimelek'in ev halkındaki bütün kadınların rahmini açtı. İbrahim'in kendi hayatında görmek istediği şey için dua etmesi ironiktir. Kocasını kendi güvenliği için onu tehlikeye atarken Tanrı Sara'yı korudu. Tanrı onu korumak için krala düşünce konuştu, çünkü O'nun için değerli bir hazinedi. Tanrı'nın bizi güvende tutacağına güvenebilir ve en yakınlarımız, hatta kocalarımız bile bizi hayal kırıklığına uğratsa, Tanrı'nın hayatlarımıza ilişkin vaadini gerçekleştireceğine inanabiliriz.

Özgür Kadın ve Köle Kadın

1. Petrus 3:6'da şöyle okuyoruz, "İyilik eder, hiçbir tehditten yılmazsanız, siz de Sara'nın çocukları olursunuz." Sara asla bir kız çocuğu doğurmadı, ama bu ayet onun çocukları olabileceğimizi belirtir. Korkunun eylemlerimizi kontrol etmesine ve kaygının cesaretimizi çalmasına izin vermediğimizde biz de vaat çocuklarıyız, özgür kadının çocuklarıyız.

Sara, Tanrı'yı ve kocasını sayan ve onurlandıran özgür kadındı. Diğer taraftan Hacer, hanımı Sara'yı hor gören bir köle kadındı. Hacer'in oğlu İsmail annesinin örneğini izledi ve İshak'la alay etti. Sara, o noktada köle ile özgürün birbirinden ayrılması gerektiğini anladı. Ve biz de öyle olmalıyız. Galatyalılar 4:30'da şöyle okuyoruz, "Köle kadınla oğlunu kov. Çünkü köle kadının oğlu özgür kadının oğluyla birlikte asla mirasa ortak olmayacaktır."

Köle kadının oğlunun mirasa ortak olması reddedildi. Babasını ve aile diye bildiği her şeyi kaybetti. Hem özgür kadın hem de köle kadın aynı kocaya sahipti. İkisinin de oğlu vardı. Ancak İbrahim’le ilişkileri çok farklıydı. Hacer benliği ve benliğe köleliği temsil ediyordu. Sara ise özgürlüğü ve vaadi temsil ediyordu. Galatyalılar 4:22–26 ayetleri bunu şöyle açıklar:

İbrahim’in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu olduğu yazılıdır. Köle kadından olan olağan yoldan, özgür kadından olansa vaat sonucu doğdu. Burada bir benzetme vardır. Bukadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı’ndandır, köle olacak çocuklar doğurur. Bu Hacer’dir. Hacer, Arabistan’daki Sina Dağı’nı simgeler. Şimdiki Yeruşalim’in karşılığıdır. Çünkü çocuklarıyla birlikte kölelik etmektedir. Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur.

“Annemiz odur” ifadesini çok seviyorum. Bozulmaz bir güzelliğe sahip olan Sara Mesih’in zamandan bağımsız, solmaz güzelliğinin doğal bir örneğiydi. Bir vaadin sonucunda doğdunuz.

İman babası İbrahim ve prensesi Sara, Mesih’in ve gelini olan kilisenin örnekleridir. Mesih’e bağımlı olmaya ve O’na boyun eğmeye çağırılırız. O bizim başımızdır ve iman eden herkes O’nun efendiliğine, önderliğine ve yetkisine tabidir. Ama korkmak için bir sebebimiz yok. O bize şekil veren kocamızdır. Bizi sevgisiyle biçimlendirdi.

Gizlenmekten Vazgeç!

Eğer Tanrı içinize bir özlem koyduysa, o zaman Tanrı size sabretmeniz ve meydana getirmeniz için güç verecektir. Tanrı hayatınızı vaatle ziyaret ettiğinde bu güç size gelir. Belki de bu sayfalar Sara’nın konukları gibidir. Belki bu sözler size kim olduğunuzu hatırlatmak için söylenmiştir.

Gerçek şu ki, Tanrı'yı size doğrudan konuşurken duymanın yerini hiçbir şey alamaz. Tanrı'yla kaderinizi ilgilendiren konuşmaların içine atlamanız gerekir. Hayatınızda taşıdığınız şeye ihtiyacımız var. Kadınların gizlenmesinin zamanı değil. Adımızın bahsi geçtiğinde "Buradayım! Buradayım ve duymak istiyorum!" diye bağırarak öne çıkmamızın zamanıdır.

Eğer rakipsiz bir hayat yaşamak istiyorsanız, gizlenmekten vazgeçmeli ve konuşmanın parçası olmalısınız.

Bir yıl içinde pek çok şey olabilir. Sara için de o yıl benzersiz bir yıl oldu. Tanrı'nın ziyaretiyle başlayan bir yıl geçirirseniz, bu durum hiç şaşırtıcı değil.

Bu yılın sizin için de aynı olabileceğini fark ediyor musunuz? Bu yıl gölgeler içinde bir gülüş ve yalanla başlayıp bir vaadi kucaklamanızla sona erebilir.

Şöyle düşünebilirsiniz, dur bir dakika, ben yalan söylemiyorum.

Ama eğer aşağıdakilerden birini söylüyorsanız yalan söylüyorsunuz demektir:

Benim için çok geç.

Daha çok gencim.

Çok yaşlıyım.

Yeterli değilim.

Çok fazla hatalar yaptım.

Ben iyiyim.

Bir hayale ihtiyacım yok.

Daha fazlasını özlemediğinizi söyleyerek yalan söylemeyin. Hayallerinizi inkâr etmeyin. Bunu yaptığınızda, önce bir gülüş ve sonra bir yalanla yüreğinizin kapısı kapanır. Yüreğinizi açın ve davet edildiğiniz tüm mucizevi harikaları kucaklayın. Aynı zamanda hem mucizevi hem de ilahi bir hayat davetiyle alay

etmek yerine, bütün bunların harikası karşısında sevinçle gülelim! Kükedisi gibiyiz ve bu dünya da kötü üvey kız kardeşlerimize benzetilebilir. Prens kapımızda dururken daha ne kadar dünün külleriyle dolu yüreklerimizle haykırmayı sürdüreceğiz? Sadece O'nun sizin için düşleyebileceği hayatı sürmek için gereken her şeye sahibsiniz.

O halde neyden gizleniyorsunuz?

Şimdi alay ettiğiniz o hayal nedir? Umut nedir? Ciddiye alınması halinde şimdi çok acı veren o şeyi örtme çabasıyla sinirli bir gülüşün boğazınızda takıldığını biliyor musunuz? Dinleyin! Ne yeterlisiniz ne de yetersizsiniz. Mesih sayesinde bu vaade ortakınız.

Ya da belki hayatınızda artık acıya yer yok. Ağrılar kayboldu ve geriye hissizlik kaldı. Tanrı oraya dokunduğunda ağladığınızı bir yerde misiniz? Birçoklarının içi boştur, bu nedenle umutla alay etmek için gülerler.

Yoksa bazı şeylerin Tanrı için çok zor olduğuna inanarak bir düzeyde babanız İbrahim'e mi benziyorsunuz?

Hayatınıza anlam dokumak O'nun için çok mu zor? Dünyanıza sevgisini dökmek için çok mu geç kaldı? O'nun için çok zor olduğunu düşündüğünüz şey nedir?

Galatyalılar 4:4–7'de şöyle okuyoruz:

Ama zaman dolunca Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için kadından doğan, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki, bizler oğulluk hakkını alalım. Oğullar olduğunuz için Tanrı öz Oğlu'nun "Abba! Baba!" diye seslenen Ruh'u'nu yüreklerinize gönderdi. Bu nedenle artık köle değil, oğullarsınız. Oğullar olduğunuz için de Tanrı sizi aynı zamanda mirasçı yaptı.

Fidyeyle kurtulan kaçırılmış bir mirasçıydınız. Yapacağınız

en görkemli, cesur şeylerden biri İsa'nın ölümünün sizin için satın aldığı bütün bereketlerin doluluğunda yaşamaktır. Tanrı'nın Sözü'nü tarihsel kayıtlar yerine size yazılmış kişisel bir mektup gibi okuduğunuzda bunların tümünün size ait olduğunu keşfedersiniz. Sonra O'nun sözünü yüreğinizde ilan etmek kendi sesinizi kullanın. İster öyle hissedin ister hissetmeyin, Tanrı Sözü'nün sizin hakkınızda söylediği her şeysiniz ve her şeye sahipsiniz. Bugün bile Tanrı size yeni bir ad veriyor, vaatlerini gerçekleştiriyor ve Tanrı'nın çocuğu olarak yerinizi onaylıyor. Tanrı'nın hayatınızla ilgili tasarısı ve hakkınızdaki sözleri mevcut durumunuzla kısıtlı değildir. O'nun size verdiği vaat rakipsizdir. Ondan gizlenmeyin.

Onu kucaklayın.

Tartışma Soruları

1. Tanrı'nın, Mesih'te verdiği vaatler aracılığıyla bizi Oğlu'nun tanrısal doğasına ortak olmaya davet ettiğini biliyor muydunuz?
2. Tanrı'nın hayatınıza ilişkin vaadini ortaya çıkarmasından önce uzaklaşmanızın ya da tamir etmenizin gerekebileceği sürekli çatışma üreten bir konu ya da ilişki var mı?
3. Gizleniyor musunuz? Evetse, neyden?
4. Tanrı'nın parçası olmanızı gerekli gördüğü konuşmaları gizlice mi dinliyorsunuz? Neden?
5. Sessizlik ne zaman teslimiyet değildir?
6. Tanrı'nın size verdiği, ama sizin güldüğünüz ve yalan söylediğiniz bir vaat var mı?
7. Dışarıda kalıp içeriye bakma dinamiğini etkin, tutkulu bir katılıma dönüştürmek için hangi adımları atabilirsiniz?

Kıyaslamaya Cesaret Etme!

Kıyaslamak sevinç hırsızdır.

Theodore Roosevelt

Bu bölüme bir uyarı eşlik etmeli!

Okumak üzere olduklarınız ham ve ifşa edicidir. Aşağıda anlatılanlar maalesef benim üzücü ve utanç verici öykümdür. Hiçbirinizin burada sözle açıklayacağım geçici delilik bozukluğundan muzdarip olmadığınızı umuyorum, ama eğer bu deneyimi yaşadıysanız... yalnız değilsiniz. İşte başlıyoruz.

Günüm yeterince masum şekilde başladı. Ocak ayının bir başka soğuk Kolorado sabahını savuşturmak için pijamalarımın üzerine sıkıca giyindiğim sabahlığımla ayaklarımı sürüye sürüye mutfağımıza girdim. John bir saat önce kalkmış ve sessizce günlük çalışmasını okuyordu. İki oğlum ön kapının orada dışarı

çıkmaq için hazırlanırken ben mutfaktaki espresso makinesinin önünde salınıyordum. Austin işe, Alec okula gidiyordu. Ön kapı kapandığında, koltuğa yerleşip üzerine kakao, tarçın, kahverengi şeker ve bir tutam acı biber serpilmiş köpük ile espressonun mükemmel karışımını yudumlamaya başladım (bütün arkadaşlarıma bundan bir tane ikram edebilmeyi dilerdim). Kış güneşi bahçemizin üzerinde henüz doğuyordu. Pembe ışınların derin mavi gölgeleri kovalamasını seyretmek için koltuğumda kıvrıldım. Bugün vereceğim bir savaş yoktu. Duş almamı gerektiren bir sabah toplantısı yoktu. Günümü dilediğim gibi yavaşça geçirmekte özgürdüm. İç çektim ve kupayı ağzıma götürüp boğazımdan aşağıya süzölen sıcaklığın verdiği keyifle beynime kan gitmeye başladığını hissettim. Kusursuz bir sakinlik vardı.

Tam da bu yüzden Kutsal Kitap'ıma uzanmalı ve çalışmakta olduğum pasajları okumalı ya da sadece Tanrı'nın bana olan iyiliğinin zevkini çıkarmak için derin düşünmeliydim.

Elimi telefonuma götürmekten daha iyisini yapmalıyım. İnanın... şimdi biliyorum. Ama zayıflıklarımın biri aynı zamanda güçlü yönlerimden de birisi. Sosyal medyayı arkadaşlarımla bağlantı kurmanın bir yolu olarak görüyorum. Paylaşımların arasında dolaşmak benim için dert ortaklarımla kahve içmek gibi. Doğru yer ve doğru zamanda diğerkleriyle bağlantı kurmayı özlemek harikadır. Bu ne doğru yer ne de doğru zamandı. İnsanların arasına çıkmadan önce ilkin kahveyle sonra Kutsal Ruh'la bağlantı kurması gerekenlerden biriyim.

Liste

Twitter hesabımda paylaşılanlara göz atarken, arkadaşlarımla bir flood akışını izlemeye aldıklarını fark etmeye başladım. Tanıdığım, sevdiğim ve hatta korumak istediğim insanlar onları

bir listeye ekleyen birine teşekkür ediyorlardı. Ama bu herhangi bir liste değildi. Bu o LİSTEYDİ. Benim de girmeye can attığım bir listeydi.

Tamam, bu noktada size biraz bilgi vermem önemli.

Her yıl yeniden çıkan ve yenilenen bir liste bu. Son yirmi otuz yılda farklı organizasyonlar ve bireyler bu “listeyi” oluşturmakla sorumlu oldular. Bu kez bir organizasyon yerine bir kadın bu listeyi oluşturmuştu. İsmen bildiğim, ama şahsen tanımadığım biriydi. Ama birbirimizi tanımamamız onun listesinde olmak istemediğim anlamına gelmiyordu. Listedeki adları taradım. Adlar alfabetik olarak sıralanmıştı ve soyadım “B” harfi ile başladığından, listede adımın olmadığını hemen gördüm... yine. Aslında listeye hiç girememiştim. Ama görünen o ki bu kez neredeyse tanıdığım herkes listedeydi. Danışmanlık yaptığım kişiler listeye girmişti. Kitaplarımı İspanyolca’ya çeviren biri listeye girmişti. Belki meraklandınız... bu liste neyin nesiydi ve neden benim için bu kadar önemliydi? Amerika’nın ilk yüz kadın hizmetkârlarının listesiydi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Saçma sorular ve kıyaslar aklımdan akıp geçti. Ben neden listede değildim? Yeterince blog yapmadığım için miydi? Düşüncelerim hızla aktı... Bir milyon adetten fazla kitap satmak ve yirmi yıldan beri seyahat ederek kadınlara hizmet etmek bana neden listede bir yer açmamıştı? İyi bir arkadaşım. Peki ya otuz küsur yıldır evli olmak, dört oğul yetiştirmek ve bir arada olmaktan hoşlanan bir aileye sahibi olmak?

Listeye eşlik eden dipnotu okudum. Görünüşe göre, listeyi derleyen kişi gözden kaçmış olabilecek kadınlar için yer açılabileceğini ve listesine eklenmesi gereken bazı kadınların eklenemediğini itiraf ediyordu. Bunu düzeltmek amacıyla ilaveler için yer sağlamıştı.

Sayfanın altına indim.

Kendi adımları eklemek yanlış mı olurdu?

Ciddi miydin? Elbette yanlış olurdu!

Belki de adımları asistanıma eklettirebilirdim. Liseli çılgınlığına yakın bir gülünçlük içinde bocaladığımı anladığımda, kocamı aramak için kalktım.

Pijamalarımı savurarak ve feryat halinde ofisine daldım, “John, yine listeye giremedim!”

Kutsal Kitap’ını okuyan kocam okuma gözlüklerinin üstünden bana baktı. Ne demek istediğimi anlamamıştı. Listeden habersizdi. Kollarımı açarak listenin ne olduğunu açıklamaya başladım. Geri çekilmedi. Kimlerin listede olduğunu ve dahil edilmediğim için hissettiğim hayal kırıklığını paylaştım. Sandalyesinden kalkmadı. Elindeki kalemi bıraktı ve tek kaşını kaldırdı. Laf kalabalığı bittiğinde, gözden geçirmem için sakın bir sesle birkaç ayet önerdi.

Aradığım tepki bu değildi! Bana şöyle demesini istiyordum, “Lisa, çok üzüldüm. Korkunç bir hata olduğuna eminim. Bana telefonumu getir. Ben seni listeye ekleyeceğim.” Ama böyle yapmadı.

Ben karşı koydum, “O ayetleri okumayacağım; onları zaten ezber biliyorum! Şu an senden duymaya ihtiyacım olan şey bu değil! Görmüyor musun? Elli yaşını geçtim ve asla o listede olamayacağım!”

John sordu, “Bu listeyi kim yapmış?” Ona adını söyledim... ama tanımadı.

“Sen bu kadını tanıyor musun?”

Başımı salladım. Bunun üzerine Kutsal Kitap’ına geri dönerek önerdiği ayetleri bir yenisini ekleyerek tekrarladı.

Aradığım türde desteği kocamda bulamayacağımı anladım. Ofisinden bağırarak çıktım, “Hatalı olduğumu bilmek için o ayetleri okumama gerek yok. Hatalı olduğumu biliyorum! Ama

hatalı olduğumu bilmek beni iyi hissettirmiyor!”

Bir kadınla konuşmalıydım. Kocam dırdırlandığımı duymasın diye sıfırın altındaki soğuğa meydan okuyarak pijamalarımla kendimi dışarıya attım. En azından yakınlık duyacak biri yerine gerçeği söyleyecek birini arama sağduyusuna sahiptim. Öykünün başında hatalı olduğumu biliyorum diyerek konuyu açtım... sonra listenin bütün dökümünü saymaya başladım.

Arkadaşım “Ben listede miyim?” diye sordu.

“Elbette listedesin! Benim dışımda herkes listede!”

“Kimin umurunda?” diye atıldı.

“Belli ki benim umurumda ve elbette sen umursamazsın, çünkü sen listedesin,” diye karşı çıktım. Sonra itiraf ettim, “Umursamak istemiyorum, ama umursuyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ve bunu birine söylemem gerek. John zaten okumam için ayetler önerdi...”

Sessizlik.

Hiç kendinize sanki dışarıdan bakıp çılgın bir kadını izliyormuşsunuz gibi hissettiğiniz oldu mu?

İşte ben böyle bir an yaşıyordum. Ağzımdan çıkan her bir sözle daha da gülünç oluyordum. Asla yapmamış olmayı dilediğim bu telefon görüşmesini çabucak sonlandırmam gerekiyordu. “Sana itiraf etmeye geliyorum. Bunun diğer tarafına geçmek istiyorum. Bunun diğer tarafında olmam gerekiyor” diye söyleyiverdim.

Benimle bütün yüreğiyle aynı fikirdeydi (hatalı olduğum konusunda) ve telefonu kapattık.

Neyin doğru olduğunu biliyordum. Kocam neyin doğru olduğunu biliyordu. Arkadaşım neyin doğru olduğunu biliyordu. Ama bana yine de yanlış gibi geliyordu.

Şimdi liste kavramına kızgındım ve bu yılın yazarına sinirlendim. Yani, kim böyle bir şey yapar ki? Ne de olsa, tekrar baktığımda bu listeye eklenmesi gereken, ama dikkatinden

kaçmış olan başka insanlar da olduğunu gördüm.... Belki de ben bir liste yapmalıydım. Onları da ekleyebilirdim! Ne de olsa, yazardan daha çok Twitter takipçim ve Facebook arkadaşım vardı. Onun listesini geçerli yapan neydi? Bu eylem planını düşündüm... muhtemelen on saniye kadar. Bunu yapmamın imkânı yoktu!

İnsanları listeleme girişimim en iyi ihtimalle sınırlı olacaktı ve listeyi oluştururken ne kadar dikkatli olursam olayım, mutlaka birilerini dışarıda bırakacaktım. Şimdi benim yaşadığım içsel çatışmanın aynısını onların içinde alevlendirmek istiyordum? (ancak elbette yanlışlıkla hariç bıraktığım kişilerin son yarım saatte benim yaptığım saçmalıkları yapacağından kuşkuluydum.)

Telefonumu yerine koydum, gözlerimi kapattım, derin bir nefes alıp verdim. Nefes verirken Kutsal Ruh'un yumuşakça seslendiğini işittim, "Lisa, eğer listede adın olsaydı listeyi bu kadar sorun eder miydin? Adın listede olsaydı, listeye gene de yıkıcı ve geçersiz der miydin?"

Gerçeklerin zamanı. Elbette demezdim. Öfkelenmek yerine, tanımadığım bu kadına sosyal medya üzerinden teşekkürlerimi iletir ve başkalarını da listeye yönlendirmek için RT'leyebilirdim.

Yakalanmışım.

Evet. Bir eşim, dört erkek çocuk annesiyim ve bir büyükanneyim, ancak gerçek kimliğimden koptuğum zaman, hâlâ kıyaslamamın zalimliğiyle mücadeleye girebiliyorum. Bu bakış açısıyla liste bir armağandı, çünkü bana nerede olduğumu gösterdi.

Onaylanmak için başka insanlara baktığımız zaman, her zaman sanki dışarıdan içeriye bakıyormuş gibi hissedeceğiz. Dürüst olmak gerekirse, hayatınızdaki onay boşluğunu tam olarak doldurabilecek tek bir kişi yoktur. (Özür—kocanız

kusursuz olsa bile, bu mümkün değil.) Sadece Tanrı'nın yüreğinize yazabileceği sözleri aynı güvenle yazabilecek ne bir hayat boyu başarı ödülü, ne bir liste ne de bir takdirname vardır:

Sevilen, güzel, değer verilen, yakından tanınan... benim.

Sevinç Hırsızı

Dışarıdan nasıl görünürse görünsün, bir kadının yüreğindeki sarsıntının nedenini ancak Tanrı anlayabilir ve kıyaslama nedeniyle esenliği çalınıp sakinleşmeyi unutan çılgın pijamalı kadınları nasıl yatıştıracağını yalnızca Tanrı bilir. Sizi temin ederim ki, bir rekabeti besleyen herhangi bir eylem gücünüzü azaltacaktır. Theodore Roosevelt'in çok yerinde bir tespitle dediği gibi, "Kıyaslamak sevinç hırsızıdır."

O sabah sevincimi çaldığına kesinlikle tanık oldum. Bu türden bir davranışın bende görünmeyeceğini düşünürdüm. Gerçekten de, yıllardır böyle bir patlama yaşamamıştım! Ama o sabah ihmal edilmiş bir ruh ile menopozun birleşimi patlayıcı bir karışım oluşturdu. Bazı yaşam kaynaklarımın çamurlu olduğu ve yürek bahçemin acil bakıma ihtiyacı olduğu ortaya çıktı. Görünen o ki, iyi bir budamaya ihtiyaçları varken ben bazı yabancı dallara destek bağlamıştım.

Kıyaslamanın bir çekiciliği vardır. Eğer izin verilirse, sizi her zaman en gerçek merkezinizden uzaklaştırır. Kıyas, sinsî bir gurur yoluyla sizi şişirmeye çalışacak, ya da güvensizliğin getirdiği zorbalığın içine sokacaktır. Her durumda, kısa sürede kendinizi sanki dengenizi kaybetmiş ve dışarıdan içeriye bakıyormuşsunuz gibi hissettirecektir.

**Bir rekabeti
besleyen herhangi
bir eylem gücünüzü
azaltacaktır.**

Bir kimsenin bile bile dışarıda bırakıldığını görmekten nefret ederim. Gene de kendimizi dışarıda hissetmenin içeriye bakmamızı sağlayan tek şey olduğu zamanlar vardır. Bunu listeyi hazırlayan kişi hakkında söyleyeceğim. Genç, zeki ve akıllı bir kadındı. Onun bu yaklaşımını onaylasam da onaylamasam da, listenin içimde açığa çıkardığı şey için minnettarım.

Bana sabreden ve muhtemelen akıl sağlığımdan şüphe eden arkadaşşıma hemen bir mesaj attım. Kutsal kocama sarılmak için ofisine yeniden girdim. Yatak odama hızlıca girdim, kapıyı kapattım ve dizlerimi kırdım. Aşağıda ettiğim duanın bir kısmını paylaşıyorum:

Göksel Baba,
Kusurlarımı bana gösterdiğin için şükrederim.
Beni bağışla. Bu delicenin kökünü açığa çıkar. İsa'nın
adıyla, amin.

Güne kaldığım yerden devam ettim ve çılgınca davrandığım o saati düşünüp saçmalığıma gülebildim. Günün ilerleyen saatlerinde asistanımla buluştum. Birlikte postaların üzerinden geçerken, oldukça sıradışı bir mektup keşfettik. Görünüşe göre, yakında düzenlenecek bir kadınlar konferansına diğer birkaç kadınla birlikte onur konuğu olarak katılmak üzere seçilmiştim. Yokluğumuzda bizi onurlandırmak için, her birimizin otuz santimlik plastik bebeklerimizi yapmışlardı. Benim bebeğim ofisinde yer bulabilir umuduyla John'a gönderilmişti. Elimde bebeği evirip çevirirken, sesli bir kakhaha attım ve bir yandan sahnede beyaz kotun bana hiç yakışmadığını aklıma not ettim. Bebeği kenara koydum. Tanıdık bir sesin fısıldadığını işittim, "Bak, bebeğini yapmışlar. Bu seni mutlu ediyor mu?"

Elinde mikrofon tutan, beyaz kot pantolonlu plastik figüre bakarak başımı salladım. Bebek de liste kadar sahteydi. Gene güldüm. Bebeği atmaya çalıştım, ama kocam bebeğin bana

değil, ona gönderildiğini hatırlatarak ona el koydu. Yakın gelecekte daha büyük saçmalıklarından beni caydırmak için bebeği sakladığından şüpheleniyorum.

Üç Eylem

Peki John'un bana önerdiği ve benim zaten bildiğim o ayetler nelerdi? Birincisi 2. Korintliler 10:12:

Kendilerini tavsiye eden bazılarıyla kendimizi bir tutmaya ya da karşılaştırmaya elbette cesaret edemeyiz! Onlar kendilerini kendileriyle ölçüp karşılaştırmakla akılsızlık ediyorlar.

Beni duyun! Kendinizi başkalarıyla bir tutmaya, karşılaştırmaya ve kendinizi tavsiye etmeye *cesaret etmeyin*. Neden? Çünkü bunlar kibirli eylemlerdir, yaptığınız kıyaslama aleyhinize olsa bile. Hepimiz kibrin ardından mahvoluş geldiğini biliyoruz. Ve bu üç eylemle haşır neşir olmak sizi hem tehlikeli hem de korkutucu bir zemine koyacaktır.

Kendimizi Başkalarıyla Bir Tutmak

Bilgeler kendilerini başkalarıyla bir tutmaz. Bilgeler sınıflandırılmak istemez. İnsanları sınıflandırmak zarıflık değildir. Bir şeyi sınıflandırmak onu belli bir yere koymak ya da ona bir kategori atamaktır. Sınıflandırma kavramına benzeyen bazı başka ifadeler *derecelendirme, tasnif etme, markalama, kategorize etme, sıralama* ve belki de en sevimsizi olan *sıradanlaşmadır*. Merriam– Webster Sözlüğü bu sözcüğü “Özgünlüğü olmayan, değişiklik göstermeyen, bilineni tekrarlayan” olarak tanımlar.

Hayatta düzenli kategoriler yoktur. Hayat en iyi ifadeyle dağınıktır. Gerçek şu ki, herkesin hayatı görüldüğünden daha karmaşıktır. Ve doğru düşünen hangi insan özgün hayatının sıradan olarak değerlendirilmesini ister? Sosyal medya, hem önyargılarımızı hem de algılarımızı sınırlandırma ya da

genişletme kapasitesine sahip pek çok fırsattan sadece biridir.

Günümüzde şu soruları düzenli olarak sormak iyi bir fikirdir; En nihayetinde neyi inşa etmenin bir parçası olmak istiyorum? Diğerleriyle birlikte derecelendirilmek, sınıflandırılmak ve arşivlenmek istiyor muyum? Okuduğum listenin, bu kadınların eriştiğı benzerliğı kutlama girişimi olduğunu biliyorum! Her zaman kutlanmamış bir şeyi kutlamak için oluşturulmuştu... hizmetkâr kadınlar!

Ama kategorize edilmeye önem verdiğimizde, kendimizi bir kabın içinde bulabiliriz. Bilge bir ihtiyar bir zamanlar kocamı şöyle uyardı, “Seni etiketlemelerine izin verme. Eğer bunu yapabilirlerse, gelecekte seni diskalifiye etmek için o etiketi kullanacaklardır.”

Size şunu söyleyeyim ki, çoğı insan bir eğri üzerinde derecelenmez. Ve kötü davranışa maruz kalanlar ya da dışarıda bırakılanlar sizi *daha düşük* derecelendirmekten gayet mutlu olacaklardır.

Kendimizi Başkalarıyla Karşılaştarmak

Cesurlar kendilerini başkalarıyla karşılaştırmaya cesaret etmez, o karşılaştırma onları yukarıya taşıyacak olsa bile. Onlar, önlerinde daha pek çok adım olduğunu fark ederler. Ebedi olana bakarlar ve yere bağılı hiçbir şeyle karşılaştıramayacağını anlarlar. Görkemli bereketlerin vizyonu onları teşvik eder. Karşılaştırma, daha fazlasının olduğuna inanmaya cesaret edemeyen korkaklar için bir sığınaktır.

Tırmandıığımız dağıın adı nedir? Popülerlik mi? Ebedi bakış açısından sadece bir kül yığınından ibarettir. Ya da eğer Kutsal Kitap’a uygun olması için Filipililer 3:8’i alıntılarsak, ancak süprüntü yığınidir. Süprüntü yükselecek bir şey değıildir; kaçınılması ve üzerinden atlanması gereken bir şeydir. Sorun şu ki, birçoğumuz ayaklarımızın altına yapışmış süprüntüyle

yürüyoruz ve ardımızda pis kokulu bir iz bırakıyoruz. Bizler kokuya alışıyoruz, ama bu iyi koktuğu anlamına gelmiyor. Filipililer 3:7– 9’u okuyalım:

Ama benim için kazanç olan her şeyi Mesih uğruna zarar saydım. Dahası var, uğruna her şeyi yitirdiğim Rabbim İsa Mesih’i tanımanın üstün değeri yanında her şeyi zarar sayıyorum, süprüntü sayıyorum. Öyle ki, Mesih’i kazanayım ve Kutsal Yasa’ya dayanan kişisel doğruluğa değil, Mesih’e iman etmekle kazanılan, iman sonucu Tanrı’dan gelen doğruluğa sahip olarak Mesih’te bulunayım.

İsa’yı efendi olarak tanıma fırsatı en büyük ayrıcalığımızdır. O’nu daha yakından tanımayı seçmek yerine telefonuma uzandığım zaman, daha düşük olanı seçtim. Tanrı’yı tanımak insanlar tarafından tanınmaktan çok daha iyidir.

Kendimizi Tavsiye Etmek

Peki ya kendimizi tavsiye etmek? Arada sırada “bizim” yaptıklarımızı kutlamanın ne sakıncası var? Evet, gelişmeyi kutlamanın ve alkışlamanın bir zamanı var. Ama karşılıksız verilenlere sanki kişisel başarı gibi yaklaştığımızda sorun içinden çıkılmaz hale gelir. Meyve yetişir, armağanlar alınır ve bu halde bile bize emanet edilen armağanların sadece kâhyalarıyız.

Bazı insanlar çarpıcı güzelliğe sahiptir. Diğerleri büyük servete ve ayrıcalığa sahip ailelerde doğarlar. Daha nadir bir grup ikisine birden sahiptir. Ancak tam zıt koşullar içinde doğanlar vardır. Bunlar korkunç bir yoksulluk içinde yaşarlar ve hiçbir ayrıcalığı olmayan ailelerde büyürler. Dışsal güzellikten yoksun olanlar vardır. Çoğumuz bu iki ucun ortasında bir yere denk geliyoruz. Ve gene de bu dinamiklerin hiçbirinin nihai olarak öykünüzü yazma ya da değerinizi etkileme gücü yoktur. Tanrı

dış görünüşe bakmaz... yüreğe bakar. Bir kuşağın zenginlikleri kanat takıp uçabilir ama bir sonraki kuşağı terk edebilir.

Buna baktığımda, adil olmadığını düşünüyorum, ama şunu biliyorum: Tanrı adildir. Her bir canın zorluklarını ve avantajlarını avucunun içinde nasıl tartacağını bilir. Yalnızca o hilesiz tartıyı elinde tutar. İşte bu karşılaştırma yapmamamız için bir başka nedendir. Çünkü geçici alemde tartılan her şeyin çok gerçek bir ebedi öbür yüzü vardır.

Burası bazı sıkışık yerlere girdiğimiz ve Tanrı'yı onurlandırmaktan çok insanı onurlandırma riski aldığımız bir dünyadır. Ve bu dinamik sergilendiği zaman, gereksiz rekabetler yaratırız. İlerleyelim, perdeyi açalım ve 2. Korintliler 10:12'nin ikinci kısmına bakalım:

Kendilerini tavsiye eden bazılarıyla kendimizi bir tutmaya ya da karşılaştırmaya elbette cesaret edemeyiz! Onlar kendilerini kendileriyle ölçüp karşılaştırmakla akılsızlık ediyorlar.

Ben bunu yaptım. Hepimizin bunu yaptığını düşünüyorum. Kendimizi ölçtük ve karşılaştırdık. Kendilerini küstahça başkalarıyla karşılaştıranlar olduğu gibi akılsızlık ederek bu karşılaştırmaların Tanrı'nın onların hayatında yapmak istediği şeyi azaltmasına izin verenler de var.

Kibir spektrumun bir ucunu dengesizleştirirken güvensizlik diğer ucunu sakatlar. İki uç da tehlikelidir. Sadece tek bir hakiki ölçü vardır; ölçülemeyen krallar Kralı Mesih. Tek O kutsal, pak ve kudretlidir. Karıncayiyenin bize yaklaşımdan korktuğunu akılsızca hayal ederek toprak yığmımızdan dışarı çıkan bir karıncaya benziyoruz, ama aslında tüm bu süre boyunca karıncayiyen, gölgesinde barındığımız aslanın önünde titriyor. Ne kadar gayretli ya da övgüye layık olursak olalım, bizi yeniden yaratmış olan Rabbimiz'le boy ölçüşemeyiz.

Bakabileceğim bir diğer ayet—Yuhanna 5:44:

Birbirinizden övgüler kabul ediyor, ama tek olan Tanrı'nın övgüsünü kazanmaya çalışmıyorsunuz. Bu durumda nasıl iman edebilirsiniz?

Rakipsiz Tanrı'nın huzuruna davet edilmişken neden zamanımızı rakiplerimizi sıraya koymaya harcıyoruz? Ne zaman hayatımın insanlar tarafından tanımlanmasına izin verirsem, Göksel Babam'la olan bağlantımın zayıfladığını görüyorum. Görüş açım kısa sürede insanların benim hakkımdaki sözleriyle ve düşünceleriyle bozuluyor ve Tanrı'nın beyan ettiği kimliğimi unutuyorum. Akılsızca eylemlerimin ve kısıtlı anlayışımın farkına varamadığım ne kadar çok sonucu olduğunu bazen merak ediyorum.

Benim yaşadığım o gülünç sabaha gülebilmenizi ve kendi kıyaslama eğilimlerinizi fark edebilmenizi umuyorum. Eğer bu bir kerelik bir olay olmayıp gündelik bir dinamik olsaydı yorucu olurdu. Kıyaslamanın hayatımda bir sabit olmamasının nedeni, benimle yakından ilgilenen kocam ve sadık arkadaşım gibi insanların çevremde olmasıdır.

Isırmak ve Yemek

Sosyal medya birçok insanı ve sesi kendi dünyanıza davet etmenin bir yolu. Bu iyi bir şey olabilir, ama aynı zamanda dostane olmayan birçoklarını komşunuz haline getirebilir. Eğer onları sevemezseniz, belki de bazı sınırlar koymanız sizin için daha iyi olacaktır. Eğer biri nefret doluysa, onlara aynı şekilde karşılık vermeyin; çıtayı yükseltin. Lütuf altında yaşamak bize birbirimize kaba davranma hakkı vermez. “Komşunu kendinle kıyasla ve her zaman ilerde olduğundan emin ol” diye bir buyruk yoktur.

Pavlus şöyle yazar, “Bütün Kutsal Yasa tek bir sözde

özetlenmiştir: ‘Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Ama birbirinizi ısırp yiyorsanız, dikkat edin, birbirinizi yok etmeyiniz!” (Galatyalılar 5:14–15). Burada çizilen resim hiç de sevimli değil. İki kişinin vahşi, duygusuz canavarlar gibi ikisi de yok olana dek birbirlerinden lokmalar koparmaları Mesih’i ilan eden bizler için asla bir model olmamalıdır. Ancak bazı bloglarımız ve elektronik ortamda söylediğimiz söylemler tam da buna benziyor. Belki bu katliam telefonunuzda ya da bir internet sitesinde gözle görünür değil, ama kesinlikle ruhsal düzeyde kan akıtmaktadır. Eskiden insanlara bu kadar kolay erişim yoktu. Ama şimdi göz açıp kapayana dek birini ısırp yiyebilirsiniz. Üzücü, biliyorum, çünkü ben de yaptım.

Homurdanıp ısırdığım şeyler genelde içimde hâlâ çalışılması gereken alanları ortaya koyuyor. Eğer birisi hassas bir noktama dokunursa, ilk refleksim yarayı korumak olur. Telefonumu bırakmayı ve sanki dolu bir silahmış gibi ondan uzaklaşmayı öğrendim.

İnsanların kötü bir gün geçirdiği zamanlar olur. Onları anlamaya çalışın.

Başkalarına ilham vermekle kıskançlığı alevlendirmek arasında büyük bir fark vardır. Tıpkı diğerlerini içeri davet etmekle başkalarını bilinçli olarak dışarıda bırakılmış hissettirmek arasında büyük bir fark olduğu gibi. Eğer sosyal medyada takip ettiğiniz biri içinizdeki kötüyü uyandırıyor, onları suçlamak yerine, belki de bir adım geri çekilerek kendinize “Neden?” diye sormalısınız.

Düşmanın kötülük için niyet ettiği şeyi Tanrı’nın iyilik için kullanabileceği bir şeye nasıl dönüştüreceğinizi öğrenmedikçe rekabet sizi soyacaktır. Aşağıdaki ayetler rekabetle dolu ortamların nasıl görüldüğünü ortaya koyar:

Benliğin işleri bellidir. Bunlar fuhuş, pislik, sefahat, putperestlik, büyücülük, düşmanlık, çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, ayrılıklar, bölünmeler, çekememezlik, sarhoşluk, çılgın eğlenceler ve benzeri şeylerdir. Sizi daha önce uyardığım gibi yine uyarıyorum, böyle davrananlar Tanrı Egemenliği'ni miras alamayacaklar. (Galatyalılar 5:19– 21)

Bu sözleri okuduğumda aslında ağlamak istiyorum. Bugünlerde Pavlus'un bizim için listelediği bu davranışların pek çoğu görülüyor. Ve ben parmağımla dünyayı işaret etmiyorum; Galatyalılar Mektubu kiliseye hitap eder. Bir kimseyi *çekememezlik* ne anlama gelir? Bir kimseyi kişiliğinden soymanın bir yoludur. Onları bireyselliklerinden ve eşsiz kişiliklerinden yoksun bırakır. Naziler Yahudiler'i çekemediler ve Almanlar artık onları Tanrı'nın suretinde yaratılmış bireyler olarak görmediler... Aksine onları Aryan imgesini yansıtmayan kolektif bir sorun olarak gördüler. Ne yazık ki, bu taktik hem gruplar hem de bireyler için hâlâ kullanılmaktadır.

İnsanlar, yargılamaya ve ad takmaya çok çabuk başvuruyorlar. İnsanların kalbi var ve ister fark edin ister etmeyin, elektronik sözcükler gene de kalpleri yaralıyor. Aesop'un gözlemediği gibi, "Güvenli mesafede cesur olmak kolaydır." Sosyal medyamızın çoğu "güvenli bir mesafe" yaratıyor. Bu dinamik korkaklara ya da eleştirmenlere çekemedikleri kişilere iftira atmanın ve zorbalık etmenin bir yolunu sağlayarak cesaret vermektedir. Burada söyledikleri veya yazdıkları şeyleri asla bir başkasının yüzüne söylemeye cesaret edemezler. Neden? Çünkü gözlerinde yaş gördüğümüz kişilerin robot olduğunu varsaymak zordur. Hristiyanlar'ın birbirlerine sapkından tutun fahişeye kadar birçok kötü söz söylediğine tanık oldum... Bu sırada Şeytan gülmektedir. Biz onun işini ne kadar çok yaparsak, onun yapması gerekenler o kadar azalır.

Azarlamak ve Düzeltmek

Bazılarınız şunu ileri sürüyor olabilir, “Ama hatalı davrananlar aleni olarak düzeltilmemeli mi?” Tamam, iyi haber şu ki, Tanrı’nın bunun için bir uygulaması var:

Açık bir azar,
Gizli tutulan sevgiden iyidir.
Düşmanın öpücükleri aldatıcıdır,
Ama dostun seni iyiliğin için yaralar. (Özdeyişler 27:5–6)

Açık azarı teşvik ederken bu ayet ne demek istiyor? Burada anahtar sözcük açık. Açık yürekler, açık kollar ve açık yüzler gibi ifadelerde en iyi anlaşılır. Başkalarının bizi nasıl düzeltmesini istiyorsak öyle düzeltmeliyiz. İdeal olarak, benim içimde en iyiyi görecektir insanlar tarafından düzeltilmek isterim.

Bu ayetler arkadaşlar arasındaki azarı vurgular; bu kişi bir önder, öğretmen ya da işveren olabilir. Her türlü azar ancak sizi tanıyan ya da derinden ilgilenen bir kişiden geldiği zaman iyi bir etki bırakma olasılığı artar. Bu görüşmenin bire bir yapılması ideal olur. Eğer yüz yüze görüşme gerçekleşmiyorsa, sonraki en iyi seçenek telefon görüşmesidir.

(Yan bilgi olarak mesaj yoluyla düzeltmeyi önermem. İfadelerde çok şey kaybolabilir. Mesajlaşma beden dili ipuçları ve ses tonu sağlamaz. John ve ben birbirimizle mesaj yoluyla iletişim kurarken pek çok komik yanlış anlamalar yaşadık. Birimiz, genelde ben, herhangi bir sözcüğü VURGU için büyük harflerle yazdığımızda karşı taraf bunu BAĞIRMAK olarak yorumlayacaktır!)

Hepimiz kapalı azarı deneyim etmişizdir; insanlar sizin arkanızdan sizi düzelttiği zaman bu olur. İnsanlar düzeltilme ihtiyacınızı sizin bilginiz dışında ele aldığı zaman, onların

azarının içtenliğini sorgulamalısınız. Söylediklerinde haklı olsalar bile, sürece dahil edilmedikçe büyümenize yardımcı olmayacaktır. Aslında, bu tür azarlar genelde büyüme sürecine zarar verir, çünkü insanlar arkanızdan konuştuklarında, sizi savunmacı bir tepki vermeye yönlendirirler. Gerçek bir dostun yüz yüze yaptığı “açık azar”, her iki kişiye de birbirine karşılık verme ve düzeltme süreci yoluyla büyüme fırsatı verir.

Bir kimseyi sosyal medya kanalları üzerinden düzeltmek, sırf halka açık olduğu için açık azar olmaz. Sevdiğim ve saygı duyduğum güçlü, güzel arkadaşlarım var. Bunlar hayatlarını nasıl sürdürdüklerini bilecek kadar yakın olduğum kişiler. Bu Tanrı'dan korkan arkadaşlarımın, kaygılarını paylaşmak için asla onlara yaklaşmayan, bunun yerine onları yaralamak için çarpıttıkları gerçekleri onlara savuran insanlar tarafından saldırıya uğradığını gördüm. Kutsal Kitap bu konuda gayet açıktır:

Birinci ve ikinci uyarıdan sonra bölücü kişiyle ilişkini kes. Böyle birinin sapmış olduğundan ve günah işlediğinden emin olabilirsiniz; o kendi kendini mahkûm etmiştir. (Titus 3:10– 11)

Böyle birinin bloglarını okumayın, tartışmalarına katılmayın, Twitter hesabını takip etmeyin, Facebook hesabında arkadaşı olmayın... hiçbir şey yapmayın. Sizin için sağlıklı olmaz. Bölünme değil, ilham arayın.

Hayat yolunda ilerledikçe, arkadaşlarım azaldı, ama daha hakiki oldu. Arkadaşlarım bana kim olmak istediğimi gösterirken düşmanların kim olmak istemediğimi açığa çıkarırlar. Rekabeti körükleyen bir ortam ilk başta içimizdeki en kötüsünü ortaya çıkarabilir. Başarısızlığa uğradığımızda, Tanrı müdahale edebilir ve içimizdeki karakteri geliştirmek için zorluğumuzu kullanabilir. Özdeyişler 27. bölümdeki 7. ayet daha iyi bir yol

sunar:

Tok insanın canı balı bile çekmez,
Aç kişiye en acı şey tatlı gelir.

Hayatımda Ruh'un ürününü daha çok görmeye açım. Daha fazla büyümeye açım. Tanrı'ya yaklaştıkça, O'nun yaşamına içimde neyin mani olduğunu daha çok görüyorum. Hayatımda yaşadığım en tatlı şeylerden bazısı, beni gerçeğe yaralayacak kadar benimle ilgilenen arkadaşlarım olmuştur. Düşmanlar bize yaltaklanabilir ya da yalanlarla yaralayabilirler. İnsanların yaptıkları listelerle ya da karşılaştırmalarla tatmin olmayalım. Rekabetin verdiği yetersizlik sancılarını ya da kibrin getirdiği kendini beğenme ve izolasyonu fark ettiğimiz zaman, dizlerimizi kıralım. Eğer Babamız'a gidersek, bizi O'na yaklaştırmaktan alıkoyan ne varsa ortadan kaldırmaktan büyük zevk alacaktır

Tartışma Soruları

1. Hiç etiketlendiniz mi ya da sıradanlaştırıldınız mı? (Cinsiyet, ırk ya da yaş bakımından olabilir) Bu etiketler sizi nasıl sınırlandırdı? Kendinizi bu sınıflandırmanın ötesine nasıl taşıyabilirsiniz?
2. Hayatınızın hangi alanlarında kıyaslama sevincinizi çalıyor?
3. Kendimizi başkalarıyla bir tuttuğumuzda, karşılaştırdığımızda ve tavsiye ettiğimizde, gerçekte neyin daha derindeki bir işaretidir (ipucu: Özdeyişler 29:25.)
4. Sosyal medya size ilham mı veriyor yoksa sizi kışkırtıyor mu? Yapıcı bir etki bırakmasını temin etmek için hangi adımları atabilirsiniz?
5. Kapalı azar ile açık azarın yaklaşımları ve motivasyonları arasındaki farkı açıklayın.

Rakip Görüldüğünde

Belli oranda muhalefet bir insana büyük yardımcıdır. Uçurtmalar rüzgârla değil, rüzgâra karşı yükselir.

Lewis Mumford

Geçenlerde yakın bir arkadaşımın telefonda konuşuyordum. Kocasını çok yetenekli bir müzisyen ve müzik yapımcısı. Kendisi ise güçlü bir hizmetkâr ve her açıdan harika biri. Onları her zaman pak, alçakgönüllü ve tutkulu kişiler olarak tanıdım, ama son zamanlarda çok şeylerden geçtiler. İftiraya uğradılar, reddedildiler ve haksızca yargılandılar.

Arkadaşım bana bunları açıkladı, “Bizi kötülediler...” ve bu noktada önde gelen bazı isimleri paylaştı. Ben dinledim. Anladım. Sonra dediklerini kaçırmaya başladım, çünkü artık nelerden geçtiklerini ya da şimdi nerede olduklarını görmüyordum. Geleceğin onları nereye taşıyacağını gördüm. O kadar heyecanlandım ki, ağzımdan sözler dökülürdü, “Bu

iyi! Onlar için Tanrı'ya şükretmen gerekiyor. Onların haksız davranışları sizi şimdi olduğunuz kişiler yaptı.”

Anlayın, kutladığım şey onların haksızlığa uğraması değildi. Bu çiftin gördükleri haksızlığa verdikleri tepki geleceklerinin parlak olduğunu görmeme neden oldu.

Elbette kendim dışarıdayken içeri bakarak bunları söylemek benim için kolaydı. Sonra kutlamaya kendimi de katarak şunu söyledim, “Hayatımda rakiplerin muhalefeti için son derece *minnettar* olmayı öğrendim.”

Bu konuşma o gün tam ihtiyacım olan şeydi. Benim için de zor olan bir günde beni cesaretlendirdi. Umarım hiçbirimiz haksızlığa uğramayız ve sapkın olarak nitelendirilmeyiz. Eğer böyle bir şeyden geçtiyseniz, acı verdiğini bilirsiniz.

Ama vazgeçmek ve cesaret kırıklığının getirdiği çaresizlik içinde yuvarlanmak yerine, geriye bakmayı ve Tanrı'nın tükenmeyen sadakatini görmeyi öğrendim. Bir gün daha dayanamayacağımı düşündüğüm her seferinde beni ileriye taşıdı. Tanrı'nın sadakati hakkında arkadaşlarımdan daha çok düşmanlarımdan öğrendim. Daha da iddialı konuşacağım; kendim hakkında arkadaşlarımdan daha çok düşmanlarımdan öğrendim.

Arkadaşlar size sığınak sunarlar. Bu iyi bir şeydir, ama her zaman gelişmeyi teşvik eden bir dinamik değildir. Arkadaşlar hayatın fırtınalarından korunmanızı isterken, düşmanlar sizi sağanak yağmur altında bırakmak için ellerinden geleni yaparlar. Ama ya Tanrı, o dönemde nihai sığınağınızın yalnızca O olduğunu öğrenmenizi istiyorsa? O halde hangisi daha iyi bir eğitmen olur: rakip mi yoksa arkadaş mı?

Rakipler hayatın bir gerçeği. Biliyorum. Üzgünüm. Ben de bundan hoşlanmıyorum, ama bu doğru. Ancak rakiplerin varlığı amaçsız değildir. Rakipsiz bir hayat meydana getirmek

hayatınızdan rakipleri kaldırmak demek değildir. Aksine, Tanrı'nın amacı uyarınca çağrıldığımızda her şeyin iyiliğimiz için birlikte çalışabileceğini anlamaktır. Rekabet dinamiğini daha büyük gelişme ve görüş edinmek için bir teşvik olarak kullanabiliriz.

Doğru bir bakış açısıyla rakipler, zayıflıklarımızı ifşa eden ve güçlü yönlerimizi geliştirmemiz için bize meydan okuyan bir katalizör işlevi görebilirler. Bizi sınırlarımızın ötesine iter ve yalnız hissettiğimizde yukarı bakmamıza neden olurlar.

Belki de aklınızdan şu geçiyor, dur bir dakika—az önce bana rakipsiz bir kız çocuğu olduğumu, rakipsiz bir vaadin mirasçısı olduğumu ve rakipsiz bir Tanrı'ya tapınmak için yaratıldığımı söylemiştin.

Hepsi doğru. Tanrı'nın gözünde rakipsiz bir kız çocuğusunuz. Kendinizi Yaratıcınız'la *ilişkisel* olarak böyle görmelisiniz ve diğerleriyle nasıl ilişki kuracağınıza dair görüş açınız budur. Ama rakipler yokmuş gibi davranır ve vaatlerin savaşmadan geldiğini varsayarsak hata etmiş oluruz. “Dünyanın ışığı sizsiniz” ilanı (Matta 5:14) karanlığın varlığını inkâr etmez. Nasıl ki ışık olduğunuzu söylemeniz asla karanlıkla yüzleşmeyeceğiniz anlamına gelmiyorsa, rakipsiz bir kız çocuğu olmanız da asla rakiplerle karşılaşmayacağınız anlamına gelmez.

Rakip sözcüğü üç farklı biçimde ifadesini bulur: bir isim, bir sıfat ve bir fiil olarak.

Temel gramer kuralları bize rakip dendiğinde bunun bir kişi, yer ya da şey olabileceğini; bir kişiyi, yeri ya da şeyi *tanımlayabileceğini*; ve son olarak bir kişinin, yerin ya da şeyin *eylemleri* olabileceğini söyler. İsim halindeki *rakip* sözcüğü bir eşiti, emsali ya da yarışmacıyı belirten hafif terimlerden karşıt, düşman ya da hasım gibi karanlık terimlere uzanan anlamlar taşıyabilir. Sıfat halindeki *rakip* sözcüğü bir arkadaşla yarışmanın güçlüklerinden bir düşmanla çarpışmanın mücadelesine kadar

her şeyi kapsar. Ve son olarak fiil halindeki *rakip* sözcüğünün tanımı karşılaştırma, benzetme ya da eşleştirme gibi tehlikesiz eylemlerden karşı koymak, baskın çıkmak ve üstün gelmek gibi tehlikeli eylemlerine dek uzanır.

Rakipler gerçektir. Muhtemelen şimdi bile birileri *sizi* rakibi olarak görüyor, ama siz bunun farkında değilsiniz. Çoğu insan spor, akademi, gösteri dünyası, bilim fuarları ya da bir seçim bağlamında yarışmadıkça bile bile rekabete girmezler. İşe giderken karşınızda rakipler olmasını beklemezsiniz ya da kilisede karşınızda rakip bulmayı hiç düşünmezsiniz! Ne var ki, rakipler hayatın her alanında karşımıza çıkar ve başkalarının sizi nasıl görmeyi seçeceği hakkında minimum kontrolünüz vardır. Üzgünüm. İnsanlarla sizin adınıza etkileşim kurması için en iyi PR şirketini tutsanız bile, gene de sadece onların algılarını yönetirsiniz. Bunu ne kadar çabuk kabul ederseniz, o kadar iyi. İyi haber şu ki, başkalarını nasıl görmeyi seçeceğinizi hakkında tam kontrole sahipsiniz. Ve başkaları hakkındaki görüşünüzü değiştirmenin onların da sizin hakkınızdaki görüşlerini kökten değiştirdiği zamanlar vardır. Bu konuya sonraki bir bölümde değineceğim.

Bir rakibin motivasyonu ne olursa olsun, bir rekabeti her zaman kendi lehinize çevirebilirsiniz. Tüm yapmanız gereken kontrol hakkındaki iki temel şeyi aklınızda tutmaktır:

1. Başkalarının ne söylediğini, ne düşündüğünü, ne yaptığını ya da ne hissettiğini kontrol edemezsiniz ve bunlardan siz sorumlu değilsiniz.
2. Ne söylediğinizi, ne düşündüğünüzü, ne yaptığınızı ya da ne hissettiğinizi kontrol edebilirsiniz ve bunlardan siz sorumlusunuz.

Hepimiz rakiplerin *bize* ne yapabileceklerini biliyoruz, ama bu bölümde rakiplerin aslında *bizim için* neler yapabileceklerine göz atmak istiyorum.

Rakipler Tanrı'nın Gücünü Açığa Çıkarır

Doğduğunda gizlenen, kralın ev halkı tarafından bulunan ve firavunun sarayında yetişen Musa'nın en başından beri ilginç bir hayatı vardı. Tanrı bu etkenleri Musa'nın hayatını esirgemek için kullandı. Ama tıpkı bizim gibi Musa da şu dersi öğrendi: *Kaderimiz rahatlık dönemlerinden çok mücadele dönemlerinde açığa çıkmaktadır.*

Musa, işleri kendi eline almaya kalkışmasının sonucunda halkından ve şimdiye dek bildiği her şeyden sürgün edilmekle bunu zor yoldan öğrendi. Çölde geçirdiği zamanın uzun süren göçebeliğe benzer bir mola olduğunu hayal ediyorum. Sonra aniden çölde bir mülteci olarak yaşarken Tanrı onu çağırdı. Burada bir ders var. Geçmişte bir işi yanlış yapmanız gelecekte o işe el sürmeyeceğiniz anlamına gelmez. Musa hayatının neden esirgendiğini biliyordu ve Tanrı'nın onu ne yapmaya ve kim olmaya çağırdığına dair sezgiye sahipti, ama bir kurtarıcının karakterine sahip değildi. Tanrı'nın Musa'nın içinde derin bir yapı oluşturması gerekiyordu ve sarayda sürdürülen bir hayatla bu mümkün olmazdı. Tanrı bir gün alenen yüzleşeceğimiz şey için bizi gizlice hazırlar. Ve bir gün Musa yenilenmiş olarak kardeşleri Harun ve Miryam'a ve İsrail halkına geri döndü. Zaman dolunca Tanrı onu bir kurtarıcı ve firavunla görüşecek bir elçi olarak meshetti.

Tanrı, Musa'yı rakibi olan firavunun huzuruna göndererek onu dünyada üstün bir konuma getirmek üzereydi. Tanrı Musa'yı firavuna gönderirken, firavunun onun sözünü dinlemeyeceğini bildirir:

Kaderimiz rahatlık dönemlerinden çok mücadele dönemlerinde açığa çıkmaktadır.

Sana buyurduğum her şeyi ağabeyine anlat. O da firavuna İsrailîliler'i ülkesinden salıvermesini söylesin. Ben firavunu inatçı yapacağım ki, belirtilerimi ve şaşılması işlerimi Mısır'da arttırabileyim. Ama firavun sizi dinlemeyecek. O zaman elimi Mısır'ın üzerine koyacağım ve onları ağır biçimde cezalandırarak halkım İsrail'i ordular halinde Mısır'dan çıkaracağım. Mısır'a karşı elimi kaldırdığım ve İsrailîliler'i aralarından çıkardığım zaman Mısırlılar benim RAB olduğumu anlayacak. (Çıkış 7:2– 5)

Başarısızlığa mahkum bir misyona benzeyen bu görevde Tanrı'nın bir amacı vardı. Firavunun bu üstün konumda olmasının tek sebebi, dünya halklarının önünde Tanrı'yı yüceltmekti:

Çünkü elimi kaldırıp seni ve halkını salgın hastalıkla vurmuş olsaydım, yeryüzünden silinmiş olurdu. Gücümü sana göstermek, adımı bütün dünyaya tanıtmak için seni ayakta tuttum. (Çıkış 9:15– 16)

Rakipler Tanrı'nın gücünü ortaya çıkarır. Mısır'la girişilen mücadele, putperest bir ulusun içinde baskı gören ve görünmeyen Tanrı'ya tapan bir halkın yükselmesine ve ayırt edilmesine hizmet etti. Tanrı şu anda sizi ve diğerlerini baskıdan kurtarmak ve hayatınızın üzerindeki elini göstermek için hangi çatışmayı kullanıyor olabilir? Kaderinize karşı neyin savaştığına dikkatli bakın ve hayatınızda armağan olarak bir rakibinizin olup olmadığına bakın.

Kral Davut'u kim meşhur etti? Bir peygamber mi, bir baba mı yoksa bir arkadaş mı? Hayır, o kişi bir rakibiydi: Golyat.

Bu Filistli rakiple yüz yüze çarpışmaya girmeseydi, Davut bir bilinmezlik çölünde kalabilirdi. Ne de olsa, sekiz erkek kardeşin en genciydi. Her ne kadar Davut, Peygamber Samuel tarafından kral olmak üzere meshedilmiş olsa da, kral olmadan önce bir

dizi rakiple baş etmek durumda kaldı. Meshedilmişlik sizi ayırır, ama Golyat'la karşılaşmalar sizi yerleştirir.

Golyat savaş meydanında kendisini tanıttığında, muhtemelen Saul'la karşılaşmayı tasarlıyordu. Saul, Golyat kadar iri yarı olmasa da, İsrail'in şampiyonu ve deneyimli bir savaşçıydı. Kutsal Kitap Saul'un boyunun bütün İsraililer'den bir baş daha uzun olduğunu söyler. Kutsal Kitap uzmanları Saul'un boyunun 1.80 ila 2 metre arasında olduğunu tahmin ederler. Diğer taraftan, dev Golyat'ın boyu neredeyse 2.70 metrenin üzerindeydi.

Her hâlükârda savaşçı Golyat Kral Saul'a tepeden bakıyordu. Kral Saul da çoban Davut'a tepeden bakıyordu. Ama Davut, kısa boyunu telafi edecek bir şeye sahipti. Davut "yürekliliğe" sahipti. Bir kimsenin "yürekli" olması, onun yiğit, cesur, azimli ve kararlı olduğu anlamına gelir. Yakın tarihli bir çalışmaya göre bu "yüreklilik" olgusu, West Point askeri akademisinden hangi askeri öğrencilerin mezun olacağını belirlemede SAT notlarından ya da akademik sıralamadan daha iyi bir göstergedir. Çalışma ayrıca kişisel yüreklilik etkenini 1'den 5'e kadar sıralayan bir kişisel değerlendirme içeriyordu.

Davut'un en fazla 1.60 boylarında olduğundan eminim. Ciddi bir yürekliliğe sahip olmadıkça bir aslan ya da ayıyla kavgaya girmezsiniz. Bir devle yüzleşmenin sonucundan kuşku etmeyecek derecede yürekliliğe sahipti. Saul daha uzun boylu olmasına rağmen, eminim ki, yüreklilik bakımından Davut'tan kısa kalıyordu. Yüreklilik olmadan hiç kimse bir efsane olamaz. Denk güçler arasındaki bir kavgayı kazanmakta destansı bir şey yoktur. Oradakilerin hiçbirinin Golyat'ın karşısına çıkamaması ortada büyük bir eşitsizliğin olduğunu gösteriyordu. Davut'un yükselmesi için muazzam bir rakibe ihtiyacı vardı. Ünlü ama tedirgin savaşçı Saul'un şöhreti ve Filistliler'in şampiyonunun

yarattığı dehşet Davut’u rakipsiz bir savaşçı pozisyonuna getirdi.

David and Goliath adlı kitabında yazar Malcolm Gladwell bu konuyu zekice ele alır:

Dünyamızda değerli saydığımız şeylerin çoğu bu tür orantısız çatışmalardan doğar, çünkü başımızı aşan güçlüklerle yüzleşme eylemi büyüklük ve güzellik üretir... Ezilen kişi olmak çoğu zaman takdir etmediğimiz yollarla insanları değiştirebilir: kapılar açabilir, fırsatlar yaratabilir, eğitebilir, aydınlatabilir ve aksi halde düşünülemez gibi görünen şeyleri mümkün kılabilir.

İmkansız bir rakiple yüzleşmek üzere vaziyet aldığınızda, iki seçeneğiniz vardır: Teslim olup boyun eğmek ya da dimdik durmak ve içinizde yiğit olan daha büyük bir şeyi çağırmak. Davut Kral Saul’un zırhının kısıtlamasından silkindi ve Tanrısı’nın adını çağırdı:

Davut, “Sen kılıçla, mızrakla, palayla üzerime geliyorsun” diye karşılık verdi, “Bense meydan okuduğun İsrail ordusunun Tanrısı, Her Şeye Egemen RAB’bin adıyla senin üzerine geliyorum. Bugün RAB seni elime teslim edecek. Seni vurup başını gövdenden ayıracağım. Bugün Filistli askerlerin leşlerini gökteki kuşlarla yerdeki hayvanlara yem edeceğim. Böylece bütün dünya İsrail’de Tanrı’nın var olduğunu anlayacak. (1. Samuel 17:45– 16)

Golyat, sadece Davut’u kaderi için konumlandırmakla kalmadı, ama Filistliler karşısında alınan zafer sayesinde bütün dünya Tanrı’nın elinin İsrail’in üzerinde olduğunu anladı. Tıpkı Davut gibi siz de Tanrı’nın adına şan kazandırmak için tutkulusunuz. Ancak dünyamızda Golyatlar var. Bunlar bize meydan okuyor ve Tanrımız’ın varlığına karşı çıkıyorlar. Bu devler okulda, iş yerinde ve kamuoyunda zorbalık yapıyorlar. Taşların arkasına gizlenmekten vazgeçip dilimizde Tanrı’nın

Sözü'yle ileri atılmamızın zamanıdır. Mesih'i ölümden diriltten aynı Ruh'la dolusunuz. Rakipler kendi koşulları altında ve sizin gücünüze karşı savaşmak isterler. Böyle yapmamalısınız. Bundan daha büyük olmalısınız. Rakipsiz çocuklar olarak, kötülükle savaşmamız iyidir. En nihayetinde, bu bizim yüceliğimiz için değildir; her şey O'nun içindir.

Golyat Davut'u meşhur etti. Sosyal medya bir kimseyi meşhur edebilir. Ama şöhret bir kişiyi kral yapmaz. Eğer yanlış kullanılırsa, şöhretli olmak hizmetkârları bina etmek yerine, bencil diktatörleri besler. Tanrı, Saul gibi yöneten bir başka güvensiz önder istemedi. O'na tapınacak ve açıkça gücünü sergileyecek birini aradı. Krallar ve Tanrımız için bir kâhinler topluluğu olmak üzere görevlendirildik. Bizim bağlılığımız insanlardan gelen popülerliğe değil, Rabbiniz'e yönelik olmalıdır. Davut Tanrı'dan korktu; Saul ise insanlardan korktu.

Şöhretin diğer tarafı hayranlara sahip olmaktır, öğrencilere ya da izleyicilere değil. Hayranlar döneke olabilir. Bir an sizi severler ve bir sonrakinde sizden nefret ederler. Kral Davut'un hayranlara ihtiyacı yoktu. Canlarını ortaya koyacak izleyicilere ihtiyacı vardı. Tanrı'dan korkan kralların hikmetli danışmanlara, gözü pek bir orduya ve sadık hizmetkârlara ihtiyacı vardır. Bu türden taraftarları kendine çekmesi için Davut'un bir miktar arınmaya gereksinimi vardır. Tanrı, Davut'u krallığa hazırlamak için önüne bir başka rakip çıkaracaktı.

Rakipler Kaderinizi Ortaya Çıkarır

Rakiplerin sizi bilinmezlikten çekip çıkarma ya da üstünlük konumunuzdan indirme gücü vardır. İyi haber, rakiplerin sizin hayatınızda ne üreteceklerini sizin seçmenizdir. Rakipler size üstün mü gelecek... Yoksa en iyi sizi dışarı mı çıkaracak? İşte bu nedenle rakiplerinizi sizin kaderinizi de ortaya çıkartabilir.

Davut Tanrı'yı bir oğul ve çoban olarak tanımıştı. Çevresinde koyunlar varken Ortadoğu'nun yıldızlı gökyüzünün altında Tanrı'ya tapınmıştı. Kırdan aslanla ve ayıyla dövüşüp koyunlarını kurtarmıştı. Şimdiyse Davut, vahşi bir hayvan gibi saldırıya uğramanın ve uzağa sürülmenin ne demek olduğunu öğrenecekti.

Rakipler size üstün mü gelecek... Yoksa en iyi sizi dışarı mı çıkaracak?

Kral Saul yürekli Davut'u halkın huzurundan Tanrı'nın huzuruna sürmek için harika bir adaydı; Davut orada meshedilecekti ve kraliyet kaderi orada ortaya çıkacaktı.

Saul ve Davut arasındaki ilişki sona erdiği şekilde başlamamıştı. İlk başta Saul Davut'u sevdi ve onun hayatı üzerinde Tanrı'nın eli olduğunu fark etti. Saul, zayıf hissettiğinde ve ıstırap çektiğinde Davut'u kendisine yaklaştırdı ve kraliyetle ilgili meseleleri ona emanet etti. 1. Samuel 18:5 bize şöyle söyler:

Davut Saul'un kendisini gönderdiği her yere gitti ve başarılı oldu. Bu yüzden Saul ona ordusunda üstün bir rütbe verdi. Bu olay bütün halkı, Saul'un görevlilerini bile hoşnut etti.

Saul ondan daha iyi bir general bulamazdı. Ve kötü bir ruh Saul'u rahatsız ettiğinde, Davut onun ruhunu sakinleştirmek için lir çalar ve ezgi söylerdi. Kral Saul bir gün farklı bir ezgi işitene kadar her şey güzel gidiyordu. Muhtemelen öyküyü biliyorsunuz:

Davut'un Filistli Golyat'ı öldürmesinden sonra, askerler geri dönerken, İsrail'in bütün kentlerinden gelen kadınlar, tef ve çeşitli çalgılar çalarak, sevinçli ezgiler söyleyip oynayarak Kral Saul'u karşılamaya çıktılar. Bir yandan oynuyor, bir yandan da şu ezgiyi söylüyorlardı: "Saul binlercesini öldürdü, Davut'sa on binlercesini." Bu sözlere gücenen Saul çok öfkeleni. "Davut'a on binlercesini, banaysa

ancak binlercesini verdiler. Artık kral olmaktan başka onun ne eksigi kaldı ki?" diye düşündü. Böylece o günden sonra Saul Davut'u kıskanmaya başladı. (1. Samuel 18:6-9)

Bu adamların ikisi de tam bu sayılarda insan öldürmemiş olsa da, Saul yapılan bu kıyaslamadan gücendi. Sanki kadınların ezgileri ansızın Saul'un gözlerini açtı ve sonra ağzını açıp kendi sonu hakkında peygamberlik etti. Kadınlar bu ezgiyi bir taşlama olarak söylüyordu, ama bu ezgi Saul için eğlenceli olmadı. Bir sinire dokundu. Peygamberin, itaatsizliği nedeniyle Saul'a krallığın kendisinden alınacağını söylemesinin üzerinden yıllar geçmişti. Samuel, krallığın onun elinden alındığını ve ondan daha iyi birine verildiğini beyan etti (1 Sa. 15:28). Bu ezgiyle birlikte Saul'un hayatı onun elinden alınmaya başlandı. Bir saniye içinde kendisinin yerine Davut'un kral olacağına ilişkin bir sezgiyle sarsıldı. Ancak Saul'un barış içinde kenara çekilmeye niyeti yoktu.

Güvensizlikle boğuşuyorsanız, olumsuz bir kıyaslama bir arkadaşı bir anda rakibe çevirebilir. Saul, artık Davut'u kendisini kanıtlayan bir kazanç olarak görmüyordu; Davut artık onun için bir tehditti ve her şey bir gece içinde tersine döndü:

Ertesi gün Tanrı'nın gönderdiği kötü bir ruh Saul'un üzerine güçlü bir biçimde indi. Saul evinde sayıklamaya başladı. Davut her zamanki gibi yine lir çalıyordu. Saul'un elinde bir mızrak vardı. (1. Samuel 8:10)

Bu ayet bizim teolojik anlayışımızı biraz karıştırır ve hepimiz için bir hatırlatma işlevi görür... Tanrı, amacını gerçekleştirmek için dilediği her şeyi kullanabilir. Bu durumda, kıskanç bir kralın sınırlarını zorlamak için ona zulmedecek bir ruh gönderdi.

O gün Davut her zaman yapmış olduğu işi yapıyor ve lirini çalıyordu, ama şimdi Saul'un elinde farklı bir şey vardı, çünkü yüreğinde bir şeyler değişmişti:

“Davut’u vurup duvara çakacağım” diye düşünerek mızrağı ona fırlattı. *Ama Davut iki kez ondan kurtuldu.* (a. 11)

Buradaki tezadı kafanızda resmedin. Davut tapınma enstrümanını huzur içinde çalarken, Saul elinde silah evinde bir kasırğa gibi kendini kaybederek hiddetleniyor. Tezat bundan daha vahim olabilir mi? Kim kendi evinde elinde bir mızrakla dolanır? Saul bir barbara dönüşmüştü.

Kılıçlar hakkında yazılar yazdığımdan, evimin çeşitli yerlerinde birkaç kılıç saklıyorum, ama çok nadiren onları elime alırım. Hormonların en azıttığı günlerde bile elime birini almaya cesaret etmem. Çünkü baskı altında olduğunuz anlarda, elinizde ne varsa fırlatmak için ayartılırsınız (tecrübeden konuşuyorum.) Davut, daha dün yanında at sürdüğü ve savaşta arkasını kolladığı adamdan kaçınmak için hamle yapmak zorunda kaldı. Davut’un en iyi hali Saul’un en kötü halini ortaya çıkardı ve Saul’un başının etini yiyen sezgi tam bir korku ruhuna dönüştü:

Saul Davut’tan korkuyordu. Çünkü RAB Davut’laydı, oysa kendisinden ayrılmıştı. Bu yüzden Saul Davut’u yanından uzaklaştırdı. Onu bin kişilik birliğe komutan atadı. Davut askerlere öncülük yapıyordu. RAB onunla birlikte olduğundan, yaptığı her işte başarılıydı. Davut’un büyük başarısını gördükçe Saul’un korkusu daha da artıyordu. (1. Samuel 18:12– 15)

Davut’un askeri başarıları Kral Saul’un zaferleri olarak kutlanmalıydı. Ama Saul, Davut’un yiğitliğinin kendi krallığını güvenceye aldığı görmek yerine, her başarısıyla birlikte yetkisinin kayıp gittiğini farz etti. Artık Davut’u ne bir oğul olarak gördü ne de arkadaşlığından teselli buldu. Davut’u gözünün önünde istemiyordu. Ama düşüncesi bununla kalmadı. Onu görmese bile aklından çıkmıyordu. Kral Saul, Davut’un ölmesi umuduyla onu savaşa sürüyordu. Ancak bir kere daha, bu yaptığı

Davut'un daha da serpilmesine hizmet etti. Saul onu gömmeye çalışırken Davut yükseldi.

Saul, RAB'bin Davut'la birlikte olduğunu ve kızı Mikal'ın onu sevdiğini apaçık gördü. Bu yüzden Davut'tan daha çok korktu ve yaşamı boyunca ona düşmanlık besledi. (1. Samuel 18:28– 29)

Çok kısa bir süre içinde Saul'un Davut'la ilgili düşüncesi kuşkudan korkuya ve ardından nefrete dönüştü. Sevgili bir oğul, savaş alanında bir kahraman ve müttefik sayılan Davut gitmişti. Davut artık bir kanun kaçağı olarak yaftalandı. Saul'un sarayında keyfini çıkardığı kısa süreli takdir dönemi sona ermişti. Hiçbir suçu olmamasına rağmen Saul'un bu dönüşümü yüzünden canını kurtarmak için kaçtı.

Kralın sarayından ayrılması Davut'un hayatında yepyeni bir dönem başlattı. Bu dönem statü ve ödülün aksine, sürekli reddedilme, haşin davranışlar ve kırsal alanlarda karşılaşılan büyük tehlikelerle doluydu. Bazı uzmanlar bu dönemin yaklaşık sekiz yıl sürdüğünü söyler. Davut, Tanrı'nın yüreğine uygun bir kral olmaya hazırlık derslerini çorak ve kayalık topraklarda sürgündeyken aldı.

Davut, onu mağaradan mağaraya takip eden yırtıcı bir kurt tarafından kovalanıyordu. Saul'un sırf ona bilmeden yardım ettikleri için kâhinleri ve ailelerini katlettiğini duyduğunda Davut kederlendi. İstirapla geçen yıllar içinde Saul'un Davut'la rekabeti Davut'a ister sarayda ister mağarada olsun, önemli olanın tanrısallığın gelişmesi olduğunu öğretti. Davut ikinci bir Golyat'la karşı karşıyaydı.

Açıklamama izin verin.

Davut'un babasıyla ilgili bir miktar sorunu olduğunu iddia etmek sanırım abartı olmaz. Davut, çöldeyken kralla her konuştuğunda ona “baba” diye seslendi. Birinci Samuel 24:11

ayeti çektiği ıstıraba bir pencere açar:

Ey baba, cüppenin eteğinden kesilmiş, elimdeki şu parçaya bak; evet, bak! Cüppenden bir parça kestim, ama seni öldürmedim. Bundan ötürü içimde kötülük ve başkaldırma düşüncesi olmadığını iyice bilesin. Sana kötülük yapmadığım halde sen beni öldürmeye çalışıyorsun.

Davut’la babasının arasında bir fesat olduğunu düşünmek için bir neden yok, ama Davut sekizinci oğul olduğundan kolayca göz ardı edilmiş olabilir. Görünen o ki, Davut yedi ağabeyinin gölgesinde bir bakıma kaybolmuştu. Bütün oğullar gibi Davut da babasının onayını ve takdirini kazanmayı ummuştu, ancak Peygamber Samuel İşay’ın oğullarından birini meshetmeye geldiği zaman babası Davut’u aklına getirmedi:

Böylece İşay yedi oğlunu da Samuel’in önünden geçirdi. Ama Samuel, “RAB bunlardan hiçbirini seçmedi” dedi. Sonra İşay’a, “Oğullarının hepsi bunlar mı?” diye sordu. İşay, “Bir de en küçüğü var” dedi, “Sürüyü güdüyor.” Samuel, “Birini gönder de onu getirsin” dedi, “O buraya gelmeden yemeğe oturmayacağız.” (1. Samuel 16:10– 11)

Neden Samuel, İşay’a başka oğlu olup olmadığını sormak zorunda kaldı? Samuel ilk geldiğinde İşay’ın Davut’u da eve çağırmasını bekledik. İşay belli ki Davut’u seçilmiş pozisyon için değerlendirmeye layık görmüyordu. Eğer Peygamber Samuel evimize gelseydi, tüm ailemin orada hazır bulunması için elimden gelen her şeyi yapardım. Eğer içlerinden biri evde değilse, onlara Skype, FaceTime ya da telefonla ulaşıp peygamberle görüşmelerini sağlardım. Babasının dikkatini çekmek açısından Davut’un yedi rakibi, yani ağabeyleri vardı. Kutsal Yazılar’da Davut ve ağabeyleri arasında geçen konuşmalar bir sıcaklık ya da destek resmi çizmiyor. Esasen en büyük ağabeyi onu kibirli olmakla suçladı, babasının evindeki

görevini küçümsedi ve onu kendini beğenmiş ve kötü yürekli olarak tanımladı (1. Samuel 17:28).

Davut'un mezmurlarını okuduğumda sözlerinden çok, yüreğinin sesini işitmemin nedeni bu olabilir. Tecrit ve bitkinlikle geçen yılların doğurduğu ıstırabın mezmurların kıtalarına örüldüğünü görüyorum. Davut suçsuz olduğunu defalarca Saul'a kanıtladı, ama savaş hiddetlenmeye devam etti.

Davut bir zaman sonra masumiyetinin insanların huzurunda asla kabul edilmeyeceğini anladı. Saul asla Davut'u başılamayacaktı. Ancak Tanrı bunu yapacaktı. Saul'dan kaçıp saklanırken Tanrı'ya kaçıp saklanmayı öğrendi. Birçok insan meshedilmeyi ister, ama meshedilmenin düşmanlarının önünde işleyecek bir amaca hizmet ettiğini unuturlar.

Davut hayatının sonlarında Avşalom'dan kaçarken şöyle yakardı:

Ya RAB, düşmanlarım ne kadar çoğaldı,
Hele bana karşı ayaklananlar!
Birçoğu benim için:
“Tanrı katında ona kurtuluş yok!” diyor.
Ama sen, ya RAB, çevremde kalkansın,
Onurum, başımı yukarı kaldıran sensin.
RAB'be seslenirim,
Yanıtlar beni kutsal dağından.
Yatar uyurum,
Uyanır kalkarım,
RAB destektir bana.
Korkum yok
Çevremi saran binlerce düşmandan.
(Mezmur 3:1– 6)

Ona karşı ayaklanan bu düşmanlar nasıl çoğaldı? İyi bir soru. Tanrı neden onları ortadan kaldırmadı? Örneğin neden onları bir çöl fırtınasıyla yok etmedi?

Tanrı, Samuel'den kendisini kral olarak meshetmesini istemedi. Yürekli Davut, Tanrısı için yiğitlik yapmadan edemezdi. Babası'nın ona emanet ettiklerine sadık bir oğul olduğu gibi, kralına da sadık kalan bir savaşçıydı. Yonatan ondan daha hakiki bir dost bulamazdı. O döneme dek yaptığı işlere bakıldığında Davut suçsuzdu. Ama gene de hayatı boyunca düşmanları çoğaldı. Neden?

Bunun bir sebebi olmasını istiyoruz, çünkü eğer varsa bu karmaşıklık bir miktar anlaşılabilir. Ama her şey mantıksız görünüyor. Bu sözler Davut'un deneyimleri olmasının yanı sıra geleceğe yönelik peygamberlik sözleriydi. Yaşadığı zorluklar bir başkasının savaşlarını tanımladı. Sözler geleceğe ulaştı ve İsa'nın ne yaşayacağını ortaya koydu. Hayatımızda rakipler çıktığında neden şaşırıyoruz? Birinci Petrus 4:12-13 bize şunu hatırlatır:

Sevgili kardeşlerim, sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi yadırgamayın. Tersine, Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de sevinçle coşasınız.

Dışsal baskı içsel dönüşüm için çalışır. Rakipler Tanrı'nın bizim için hazırladığı kaderi ortaya çıkarırlar. Tanrı'nın yüceliği hayatlarımızda yükselebilsin diye biz alçalırız. Rakipler öğrenme, arınma ve eğitim paketinde birer armağandır. Zorluklardan kaçınmayı istemek insan doğasıdır. Ama acı çektiğimizde yalnızca İsa'nın acılarını paylaşmayız, ayrıca bize kaderimizi açıkladıkça O'nun yüceliğine ortak oluruz.

Rakipler Sizi Yüreğinizi Korumaya Zorlar

Taştan yüreğiniz kırıldıkça, etten bir yürek açığa çıkar. Kendinizi saçma bir rekabetin içinde bulduğunuzda, yüreğiniz saldırı altında hisseder. Kendinizi ve motivasyonlarınızı

eleştirmenize neden olan soruların bombardımanına uğrarsınız. Bende yanlış bir şey mi var diye merak edersiniz. Tanrım, neredesin? Bu nasıl oldu? Bu neden olup duruyor?

Çoğu zaman bu sorulara aldığımız cevap sessizliktir. Tanrı'nın bizi iştirip iştirmediğini sorgulamaya başlarız. Bir perde arasında Tanrı'nın sessiz kaldığını öğrendim. Sahne değişmek üzere ve karakterler yerlerini alıyorlar. Cesaretiniz olsun. Döneminiz değişmek üzere. Kendinizi olduğunuz yere göre ölçmek yerine, sizi halihazırda nerelerden geçirmiş olduğunu hatırlayın.

Sessizlik içinde dinlerken, bir geçiş için vaziyet alıyoruz. Tanrı'nın söylediklerine inanacak mıyız yoksa rakiplerimizin suçlayıcı sözlerine mi kulak vereceğiz? İçimizde iyi bir işe başlamış olan aynı Tanrı bunu bitirmeye sadık olacaktır. Saldırıların yüreklerimizi katılaştırmasına mı yoksa Tanrı'nın şifa vermesine mi izin vereceğiz? Dikkatimizi bir düşmanın sözlerine mi yoksa Yaratıcımız'ın sözlerine mi vereceğiz?

Oğlum, sözlerime dikkat et,
Dediklerime kulak ver.
Aklından çıkmasın bunlar,
Onları yüreğinde sakla.
Çünkü onları bulan için yaşam,
Bedeni için şifadır bunlar.
Her şeyden önce de yüreğini koru,
Çünkü yaşam ondan kaynaklanır. (Özdeyişler 4:20– 23)

Onların ne yaptığını izlemeyin. Söylediklerini dinlemeyin. Mevcut durumunuzu onlarınkiyle karşılaştırmayın. Yüreğinizi ve canınızın derinliklerine fısıldanmış her vaadi koruyun. Kendinizi radyo parazitinden kurtarın ve Tanrı'nın sesiyle uyumlu hale gelme yeteneğinizi geliştirin. Eğer sizinle konuşmaya özlem çekmeseydi, bunu yapmanızı teşvik etmezdi. O'nun sesi yüreğinizi sıkı tutar.

Bu hayatta çok fazla parazit vardır. Özlemine çektiğiniz canlı, rakipsiz tanrısal yaşam gelişigüzel arayış yoluyla bulunmaz. Dikkat dağınkılarıyla bombardıman edilen bir dünyada konsantrasyon gerektirir. Eğer planlı programlı değilseniz, dikkatinizi çekmek için rekabet eden birçok şey sizi farklı yöne saptıracaktır.

Mesih'in mesajı nihai odak noktamızdır. Yaratıcımız'ın sözleri, alın yazımızı ortaya çıkarma gücüne sahiptir. Yaşam kaynağına doğru bu bilinçli yaklaşma bedeni ve canı uyumlu kılar ve hayatlarımızı sağlık, amaç ve güçle doldurur. Rakiplerimiz yerine O'nun Sözü'ne odaklandığımızda, onların kavrayışının ötesinde bir yaşama gireriz.

Sadece O'nun tohumu andıran Sözü'ne odaklanmakla kalmamalı, ayrıca yüreğimizi temsil eden bahçeye de bakmalıyız.

Yüreğimizi *korumakla* yüreğimizi *hapsetmek* arasında derin bir farklılık vardır. Birisi değerli bir nesnenin başında nöbet tutar; diğeri ise kilit altındaki bir yüreğe benzetilebilir.

Birçok insan güvenlik içinde şifa bulacaklarını hissettikleri zamana dek kendilerini korumak umuduyla yüreklerini katılaştırmayı seçerler. Ben de büyürken sık sık bu taktiği seçtim. İlk başta rahatlama hissi müthiştii. Bana acı verdikleri zaman insanları hayatımdan kesip atardım. Yüreğimin kapısını o kadar sık örterdim kendimi güvende kilit altında bulurdum. Beni bir mahkum haline getirene dek yüreğimi kapattım. Acıya karşı dayanıklı olduğumu hayal ederken anladım ki, sevince karşı da aynı derecede hissizleşmiştim.

Yüreğimizi *korumak* onu *hapsetmek* değil, muhafaza demektir. Eğer yüreğinizi kilit altına aldıysanız, duaya zaman verin. Tanrı'dan yüreğinizi taş zindanından kurtarmasını ve hem sevinci hem de acıyı hisseden biriyle değiştirmesini isteyin.

Acı verdiğini biliyorum, ama gözyaşlarınızı kapatmayın.

Bırakın yüreğinizi ıslatsınlar ve yüreğinizi yumuşak tutun. Acınızı duyularınızı çarpıtan ve düşmenize neden olan uyuşturucu haplara ya da alkole gömmeyin. Zihninizi canınızı karartan intikam düşünceleriyle kirletmeyin. Bunu aşırı düşünmeyi bırakın, oturun ve ihtiyaç duyduğunuz kadar ağlayın. Yalnız olun, acının size tam güçle vurmasına izin verin. Sakinlik inişe geçtiğinde, yüzünüzü göğe kaldırın ve sesinizi Tanrı'ya yükseltin. Davut'un örneğini izleyin ve canınızı, davanızı ve rakiplerinizi her gün Tanrı'ya emanet etme pratiğini geliştirin. Mezmur 51:8–12 ayetleri her şeyi dile getiriyor:

Neşe, sevinç sesini duyur bana,
 Bayram etsin ezdiğin kemikler.
 Bakma günahlarıma,
 Sil bütün suçlarımı.
 Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,
 Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.
 Beni huzurundan atma,
 Kutsal Ruhun'u benden alma.
 Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,
 Bana destek ol, istekli bir ruh ver.

Katılmış, tutsak bir yürek sağırlaşır ve bağlı kemikler tepki veremez. Diğerlerini yargılayanlar sürekli olarak kendi günahlarının ağırlığı altında yaşarlar. Ancak Tanrı yüreklerimizi kirleten şeyleri temizleyebilir ve yanlışları düzeltebilir, öyle ki, O'nun huzurunda dimdik duralım.

Katı yürekler Tanrı'nın huzurunda durmaz. Kendilerini tecrit ederler ya da yumuşak şifa yolunu seçenlerin acısıyla alay eden alaycıların arasında dururlar.

Sizi yine uyarıyorum, birçokları bu yaklaşımla başlayıp yüreklerinin korunmadığını çok geç fark ediyorlar; hapsedilmişlerdir. Empati ve şefkat yok oluyor, zalimlik ve

duyarsızlık yerini alıyor. Kutsal olanı korumakla yüreğinizi kilitlemek arasında devasa bir fark bulunur.

Yüreklerimiz boş ve kurak hissettiğinde, ağzımızı ezgiyle doldurmamızın zamanıdır. Saul kendisi ezgi söyleyemeyecek kadar ıstırap içindeydi, bu nedenle Saul'un acısını uzaklaştırmak için Davut ezgiler söylerdi. Bizi çevreleyen ezgiler bir şeyi uzakta tutar, ama içimizde ezgi yükseldiğinde gerçekten önemli bir şey olur. Sadece dinlemek yerine ezgi söylediğimizde, yüreklerimizin kilidi çözülür ve Yaratıcımız'la bir bağlantı kurulur.

Kral Saul aceleyle konuşması ve davranmasıyla bilinirdi. Yüreğindeki türbülans eylemlerinde kendisini gösteriyordu. Davut'un yüreğini sakinleştirmeyi öğrendiği gibi, bizler de kendi yüreklerimizi yatıştırmayı öğrenebiliriz:

Tersine, ana kucağında süttan kesilmiş çocuk gibi,
Kendimi yatıştırıp huzur buldum,
Süttan kesilmiş çocuğa döndüm. (Mezmun 131:2)

Oldukça utanç veren bir şey paylaşabilir miyim? Canımı bir çocuk gibi yatıştırmak yerine, çocuk gibi davranmaya yatkınlığım var. Yıllar önce kilisemiz tapınma hizmetlerinde 3. mezmurun sözlerini ezgiyle okurdu ve benim tepkim çocuk gibi ağlamak olurdu. Evde ezgisiyle dans ederdim. Bir bakıma kendi yasımı Davut'un mezmuru yazdığı zamanki hislerine benzetirdim. Tek sorun ağlamama konu olan şeylerin aslına ufak tefek kabahatler olmasıydı. Evet. O zamanlarda bana büyükmüş gibi geliyordu. Beni derinden desteklerine ve neredeyse canımı parçaladıklarına emindim.

Arkama baktığımda şimdi farklı görüyorum. Yapılan kabahatlar önemsiz ve acınasıydı. Belki bir ihmal, şefkatsiz bir söz ya da kocamla ettiğim bir kavga. Bu tür kabahatler için

her şeyini verecek insanlarla karşılaştım. Deniz aşırı ülkelerde imanları nedeniyle her gün ölüm tehdidi altında yaşayan kadınlar tanıdım. Nereye dönsem, çocuklarına bakmak için hiç yorulmadan çalışan güçlü bekâr anneler görüyorum. Dövülmüş, tecavüze uğramış, aileleri tarafından mal gibi satılmış ya da insan kaçakçılarının eline düşmüş olanlardan söz etmiyorum bile.

Acınızı küçümsemiyorum. Gerçek bir acı olduğunun farkındayım. Ama Tanrımız'ın, en kötü durumu bile kendi amacına göre nasıl değiştirdiğine dair gerçek bir vahiy aldığımız zaman, Yusuf gibi şöyle diyebileceğimiz o gün gelecektir:

Siz bana kötülük düşündünüz, ama Tanrı bugün olduğu gibi birçok halkın yaşamını korumak için o kötülüğü iyiliğe çevirdi. (Yaratılış 50:20)

Eğer rakiplerinize ilgili bakış açınızı değiştirirseniz, Tanrı acınızı iyileştirecektir. Tiyatro yazarı Edmond Burke dinamiği şu şekilde gördü: “Bizimle çekişen kişi sınırlarını kuvvetlendirir ve becerimizi şekillendirir. Hasmımız bizim yardımcımızdır.”

Başkalarına kapı kapatmanın geleceğimizde kapalı kapılara dönüştüğünü öğrendim. Ne zaman başkalarını izole etmeye çalışırsak, kendimizi dışlama riskine gireriz. Açık yürekler kapıları açacak ve diğerlerini açık kollarla karşılayacaktır. Tanrı, hiçbirimizin dışarıda kalmaması umuduyla İsa'yı gönderdi. Zor işi yüreğinizle yapın, bulunduğunuzu sandığınız pozisyon yerine yüreğinizi iyi koruyun.

Birçok insan bir önder olmak ister, ama bir etki sahibi olmak iki ağızlı keskin bir kılıçtır. Her zaman sizi seven, ama tanımayan insanlar olacaktır. Ayrıca sizden nefret eden, ama sizi tanımayan insanlar da olacaktır. Bunlar izleyicilerdir. Rakipleriniz değillerdir, ama değişimi izlerler. Musa firavunun yanında büyüdü. Davut Saul için bir oğul gibiydi. (Golyat yalnızca

hayattaki devlerden biriydi.) Çoğu durumda, bir rakip sizi bir zamanlar iyi tanıyan biridir. Davut bir rakibi şöyle tanımladı:

Beni aşağılayan bir düşman olsaydı,
Katlanabilirdim;
Bana küstahlık eden bir hasım olsaydı,
Gizlenebilirdim.
Ama sensin, bana denk,
Yoldaşım, yakın arkadaşım.
Birlikte tatlı tatlı yarenlik eder,
Toplulukla Tanrı'nın evine giderdik. (Mezmun 55:12– 14)

Böylece Urban sözlüğün tanımıyla rakiplerimizi “dost kılığına girmiş bir düşman” olarak tanımlayabilir. Gerçek dostlarımızın kim olduğunu sezebilmek bir armağandır, ancak gene de bizi nihai olarak hakiki yapan şey çoğunlukla rakiplerimiz olur. Davamızı tartışabilir ya da Tanrı'nın huzuruna getirebiliriz. Bizi arındırmak ve yeniden konumlandırmak amacıyla bir rakibi kullandığı için Tanrı'ya şükredebilir ya da sızlanabiliriz. Şikayet edebilir ya da dua edebilir ve ezgiler söyleyebiliriz. Seçim bize aittir ve hiçbir rakip bunu elimizden alamaz.

Tartışma Soruları

1. Bir rakibin eğitmeniniz olduğu bir zamanı anlatın.
2. Bir rakip hayatınızda neyi açığa çıkardı?
3. Yürekli olduğunuz bazı alanlar nelerdir?
4. Güçlenmenizin gerektiği pek yürekli olmadığınız bazı alanlar nelerdir?
5. Hayranlar ve izleyiciler arasındaki üç farkı söyleyin.
6. Elinizde bir mızrakla evinizde koşturup duruyor musunuz? O mızrağı nasıl yere bırakabilirsiniz?
7. Yüreğinizi hapsedmeden onu nasıl koruyabilirsiniz?

Rakipsiz Cinsiyet

İnsanların seçemedikleri bir özellik olan derilerinin rengi nedeniyle uğradıkları ırkçılığa karşı çıkıp gene seçemedikleri bir başka özellik olan cinsiyetleri nedeniyle büyük haksızlıklara uğramalarını sakinlikle kabul etmek imkansızdır.

Başepiskopos Desmond Tutu

Özel dualarım vardır, yalnızken ettiğim dualar. *Yalnız* dediğim zaman çoğunlukla bir otel odası ya da arabamı kastediyorum. Araba kullanırken oldukça sıradışı dualar etmekle tanırım. Tapınma müziğini yüksek sesle dinleyerek kendimi tam bir esenlikte hissetmekten daha güzel bir şey yok. Birkaç yıl önce hayatım hızla dönen bir çember gibiydi. Bazen geliyor muyum yoksa gidiyor muyum anlamazdım. Sonbaharda ben Ürdün'deyken *Lioness Arising* adlı kitabım piyasa çıkmıştı. Yılın sonuna geliyorduk ve Şükran Günü'ne girmek üzereydik. O sıralarda özel duam şöyleydi:

“Göksel Baba, eminim biliyorsun ki, *Lioness Rising* adlı

bir kitap yazdım. Şimdiden beş dilde yayınlandı, ama bunun Senin isteğın olduğunu bilmeyi çok isterim. Bu kitabın gerçeğın peşinde olduğunu biliyorum, ama Senin zamandan bağımsız olduğunu da biliyorum, bu nedenle bu kitabın Senin belirlediğın bir şey olduğunun doğrulanmasını isterim. İsa'nın adıyla, amin.” Evet, bu bir bakıma utanç verici, ama gene de gerçek. Bu kitabı yüreğımden çıkarmam ve O'nun ellerine bırakmam gerektiğini biliyordum.

Çok şükür, istenen doğrulanmanın gelmesi uzun sürmedi. O akşam saat sekiz sularında beklemediğım bir şekilde kendimi en küçük oğlumun okul projesinin ortasında buldum. Projesini tamamlamak için belirli bir türde kartona ihtiyacı olduğunu bana söylemişti ve ben de ağabeylerinin eski projelerinden bazı malzemeleri koparmıştım. Doğru kartonu bulmak için büyük bir fırtınaya göğüs gerdim ve sonuçta kardeşlerinin projesine yardım etmeleri için onlara para vermeyi kabul ettim. Eve döndüğümde ortalık savaş alanı gibiydi. Yemek masasının üstü dergilerden kesilmiş resimler, kırılmış kağıt parçaları, markerlar ve mektuplarla kaplıydı. Ağabeylerinden biri Arden'in söylediklerini yazarken diğeri yapıştırılmak üzere resimleri kesiyordu. Tüm parçaların biraraya geleceğı kartonu masaya sermiştım ki, telefon çaldı. Arayan John'du.

Sesi heyecanlıydı. Bense bunalmış durumdaydım.

O akşam kesinlikle konuşmam gereken biriyle tanıştığımı açıkladı. Kocamın hiç tanımadığım yabancılarla beni telefonda konuşturmak gibi bir alışkanlığı vardır. Nasıl olduğundan emin değilim, ama oluyor... hem de çok. Bu insanlar muhtemelen benimle konuşmak istemiyorlar, ama John o anın cazibesine kapılıyor ve onlarla konuşmam gerektiğini hissediyor.

İlk başlarda, bu tanışmalara karşı koydum. Ama artık tek kelimeyle kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bir hikmet sözü:

Eğer kocanızın on yıldan fazladır devam eden rahatsız edici bir alışkanlığı varsa, bunun sevimli olduğuna karar vermelisiniz. Yani kocamın beni yabancılarla telefonda konuşturmak gibi sevimli bir huyu var. Ama o gece protesto ettim.

“John, şu anda yabancılarla konuşmak için zamanım yok. Arden’in okul projesiyle boğuşuyorum.”

“Olur, şimdi konuşmak zorunda değilsin. Kendisi bir ordu subayı ve şu an meşgul. Ona telefon numaranı verdim. Bu akşam seni arayacak ve mutlaka telefonunu aç. Şimdi gitmeliyim, seni seviyorum!” Ve daha ben bir şey diyemeden kapattı.

Proje çalışması yoğunlaştı. Bir saat sonra telefonum çaldı. En yorgun sesimle cevap vermeye karar verdim.

“Alo!”

Arayan kişi tereddütlü gibiydi.

“Lisa Bevere ile mi görüşüyorsunuz?”

“Evet...”

“Bayan Lisa, kocanız bu akşamki toplantısında yeni kitabınız *Lioness Arising*’i tanıttı. Bize erkek aslanların en iyi katiller olduğunu, ama en iyi avcıların dişi aslanlar olduğunu söyledi.”

İçimden, elbette böyle söyleyecek, diye geçirdim. Bunu biliyor, çünkü ona ben söyledim ve... kitabı henüz okumadığına eminim! Adam devam etti, “Doğru söyledi. Dişi aslanların en iyi avcılar olduğunda haklıydı.”

Bu görüşmenin nereye gideceğinden emin olamadım. Bu adam akşam vakti kocamın söylediği, ama kitabın yazarı olduğum için zaten bildiğim bu şeyleri söylemek için mi aramıştı? Ama öğrenmek üzereydim.

“Lisa, Afganistan’daki savaşı kazanmadığımızı biliyor musun?”

Bir tür onay sesi mırıldandım. Kolorado Springs’te yaşadığımdan eve dönüşlerde uçakta aktif görevden dönen

birçok askeri personelle karşılaştım.

“Savaşı kazanmıyor olmamızın nedenlerinden birini öğrenmek ister misin?” diye sordu.

“Elbette,” diye istekle yanıt verdim.

“Onların kadınlarıyla konuşamıyoruz” dedi ve açıklamasını sürdürdü, “Eğer kadınlarla konuşamazsan, kültürü değiştiremezsin ve eğer kültürü değiştiremezsen, savaşı kazanamazsın.”

Şimdi dikkatimi çekmişti.

“Askeri üste ne yaptığımı sana açıklayayım. Özel kuvvetlerle birlikte çalışıyorum. İçerdiği tehlikeler nedeniyle, esasen erkeklerden oluşan özel kuvvetlere odaklandık, ama şimdi kadınların oluşturduğu takımlar da gönderiyoruz. Bu takımlar Afganlı kadınlara söz hakkına ve değere sahip olduklarını anlatacaklar. Demokrasinin neden oğulları ve kızları için en doğru yönetim olduğunu açıklayacaklar. Ufak çaplı tıbbi ihtiyaçlarıyla ilgilenecekler ve ebelik yapacaklar. Bu özel kadın kuvvetleri takımının adını biliyor musun?”

Kesinlikle bilmediğimi söyledim.

“Onlara *Dişi Aslan Takımı* adı verildi ve harekete geçmek üzereler. Her biri için kitabının bir kopyasını alabilir miyim?”

Ve elbette gönderdik!

Bu kadınlar desteklenmeyi hak ediyordu, çünkü Afgan kadınlarına erişerek çocukları için savaştan ve açlıktan daha iyi bir yolun var olduğu umudunu beslemeye çalışıyorlardı. Bu dişi aslanlarınıyalnızca birtakım askeri emirleri yerine getirmediklerini bilmeleri gerekiyordu, zira sadece cinsiyetlerinden ötürü tecrit edilen ve hor görülen kız kardeşlerine şifa ve yaşam getirme görevinin, ebedi değere sahip bir amacın parçasıydılar. Erkek

askerlerin Afgan kadınlarla konuşmaları yasaktı, ama kadın askerlerin görevi buydu.

Telefonu kapadıktan sonra, bir kere daha anladım ki, kadınlar dahil olmadığında kazanılamayacak çok savaşlar vardır.

Eğer ABD ordusu, kadınlar dahil olmadığında bir ulusun savaşabileceğini, ama kazanmayacağını anlıyorsa, o halde sadece savaşmak için değil, ama artık kazanmak için kilisenin de kızlarını erkeklerin yanında durmak üzere güçlendirmesinin zamanı gelmedi mi?

Cinsiyetçi rekabetin her iki uca da sallandığı bilinmektedir, ama genellikle ayrımcılığa uğrayan taraf kadınlardır. Otuz yıldan uzun bir süredir cinsiyetlerin rekabetinde yaralanmış kadınları yüreğimde taşıdım. Bu konuyu bir seviyede ele almayan bir kitabı asla yazamam.

Bu konuda birçok cephede büyük ilerlemeler kaydedildi, ama hâlâ her hafta evliliğinde, ailesinde, iş yerinde ya da tapınma yerinde acı çeken bir kadının öyküsünü duyuyorum. Sosyal medyada her zaman kadınlara yönelik nefret dolu mesajlar okuyorum. Beyaz kadın ticareti, cinsiyet kırımı ve pornografi meselelerinden söz etmiyorum bile.

Ne üzücü ki, cinsiyetçi önyargılar Müjdemiz'in çizgilerini hâlâ bulanıklaştırıyor; onu erkeklere tam kurtuluş ve özgürlük sunmak için kullanırken kadınlara kontrol altında tutulan kısımları ayırıyoruz.

Dini Önderlerin Davranışları

Cinsiyetçi önyargılar konusunu açmak istiyorum. Bunun için kilisenin yeni doğduğu, Mesih'in dirilişinin ardından canlı bir şekilde büyüdüğü ve Tanrı'nın Ruhunun kızların ve

Kadınlar dahil
olmadığında
kazanılamayacak
çok savaşlar vardır.

oğulların üzerine döküldüğü o zamana geri dönmek istiyorum. Müjde gerek sözde gerek eylemde yayılıyor, İsa'nın dirildiği ilan ediliyordu. Panikleyen tapınak önderleri, kopan fırtınayı dindirme çabasıyla, kırk yıldan beri kötürüm bir adamı iyileştiren Petrus'la Yuhanna'yı tutukladılar.

Böylece onları çağırdılar, İsa'nın adını hiç anmamalarını, o adı kullanarak hiçbir şey öğretmemelerini buyurdular. (Elçilerin İşleri 4:18)

Bu ayetteki *onlar* o dönemin dini önderleridir ve ciddi şekilde uyarılan kişiler de Petrus ve Yuhanna'dır. İsa'nın adıyla gerçekleşen bu mucize, yani kötürümün iyileşmesi, dirilmiş Kurtarıcı Mesih'i vaaz etmek için geniş bir kapı açmıştı. Yahudi önderler kendilerini bir çıkmazda buldular, çünkü bu sakat adamın iyileşmiş olduğunu inkâr etmelerinin hiçbir yolu yoktu. Kendi aralarında şöyle konuştular:

“Bu adamları ne yapacağız?” dediler. “Yeruşalim’de yaşayan herkes, bunların eliyle olağanüstü bir belirti gerçekleştirildiğini biliyor. Biz bunu inkâr edemeyiz. Ama bu haberin halk arasında daha çok yayılmasını önlemek için onları tehdit edelim ki, bundan böyle İsa'nın adından kimseye söz etmesinler.” (Elçilerin İşleri 4:16– 17)

Hepimiz bu iki öğrencinin tehdit edilmesinin işe yaramadığını biliyoruz. İzledikleri strateji tam ters bir etki yaptı ve kararlılıklarını daha da güçlendirdi.

Ama Petrus'la Yuhanna şöyle karşılık verdiler: “Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemeyiz.” (Elçilerin İşleri 4:19– 20)

Dini önderler bu durumu aralarında ne kadar tartışsalar da, Petrus ve Yuhanna asla tanıklık etmekten geri durmayacaklardı. Bu önderleri ikna etmeye çalışmanın boş bir çaba olduğunu anladılar. Gerçek olduğunu bildikleri bir haberi duyurmaktan ve öğretmekten başka seçenekleri yoktu. Bu adamlar bazı zamanlar sessiz kalmanın itaatsizlik anlamına geleceğini biliyorlardı.

Günümüzde bu tehditler kulaklarımızda yankılanıyor. Bu tehdidin muhatapları şimdi daha farklı görünüyor. Zira bu talimat artık bir takım dini önderlerden Celileli eğitimsiz balıkçılara verilmiyor. Dünya tarafından kültürel bir baskı haline gelmiştir. Kulağa farklı gelmektedir, ama amaç aynıdır. Seküler dünyamız istediğiniz kadar Tanrı hakkında konuşmanıza ve ruhsal olmanıza izin verir, yeter ki İsa'nın adını kullanmayın.

Ve seküler alanların İsa'nın adıyla öğretmesini ve vaaz etmesini engellemesine şaşırılmamalıdır, hele ki kilise kendi üyelerine mani olurken ve seslerini keserken... Bu durum başlı başına bir diğer sorundur.

İki bin yıldan fazla bir zamandır dini önderler kendi yönetimleri altındaki dini alanlarda kilisenin kızlarının öğretmesini kısıtlamış ve bazen yasaklamıştır. Elçilerin İşleri 4:18'i yeniden okuyalım:

Böylece onları çağırdılar, İsa'nın adını hiç anmamalarını,
o adı kullanarak hiçbir şey öğretmemelerini buyurdular.
(Elçilerin İşleri 4:18)

Bu ayet üzerinde düşünürken Kutsal Ruh'un fısıldadığını işittim, *Çağırdığım ve Ruhum'la hizmet armağanı verdiğim çok sayıda kız çocuğum kilise tarafından geride bırakıldı ve engellendi.*

Din önderlerinin şöyle cümleler söylediğini duymuş olabilirsiniz, "Kadınlar diğer kadınlara *öğretebilir*, ama erkeklere

öğretemez.” Ya da “kadınlar paylaşabilir, ama bunun bir vaaz olmaması gerekir.” Ve: “Kadınlar kilisenin dışında olduğu sürece yönetebilirler.” Bu üstü örtülü tehditler daha akla uygun görünebilir, ama sonuç aynıdır: Müjde sınırlanıyor. İmanda gözü pek kadınlar çabucak agresif olarak yaftalanıyor. Tanrı’ya güvenen kadınların hırslı olduğu sanılıyor. Ancak önümüzde duran soru Petrus ve Yuhanna’nın sorduğuyla aynıdır. Tanrı’nın önünde, Tanrı’nın sözünü değil de insanların sözünüzü dinlemek doğru mudur? Ve Tanrı, hem oğullarına hem de kızlarına ne yapmalarını buyurdu? Bunun yanıtı İsa’nın göğze alınmadan hemen önce söylediği sözlerde bulunuyor:

İsa onlara şöyle buyurdu: “Dünyanın her yanına gidin, Müjde’yi bütün yaratılışa duyurun. İman edip vaftiz olan kurtulacak, iman etmeyen ise hüküm giyecek. İman edenlerle birlikte görülecek belirtiler şunlardır: Benim adımla cinleri kovacaklar, yeni dillerle konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehir içseler bile, zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek.” Rab İsa, onlara bu sözleri söyledikten sonra göğze alındı ve Tanrı’nın sağında oturdu. (Markos 16:15– 19)

Bu talimat iman eden *herkese* verildi. Yüce Görev ruhsattır, bir binaya ya da organizasyona ihtiyacı yoktur ve bu emir iki cinsiyeti de içine alır. Mesih’te olan herkes Tanrı’nın iyi haberini ilan etmeye çağrılır ve bunu yapmakta özgürdür. Tanrı’nın özgürlüğünü ve gerçeğini bir kez tanıdıktan sonra insani tehditlerin bizi asla susturmasına izin vermemeliyiz.

Kralınıza İtaat Edin

Tanrı bizim yüce ve kutsal Kralımız’dır. Kralımız bizi görevlendirmiş ve güçlendirmiştir. O’nun adına halkıyla

konuşmanızı istemiştir. Durum böyleyken, Kral'ın altında yöneten kişilerin sizi caydırmasına nasıl izin verebilirsiniz? Her birimiz Matta 4:10 ayetinin yaşayan, nefes alan beyanları olmalıyız:

“Tanrın Rab’be tapacak, yalnız O’na kulluk edeceksin”
diye yazılmıştır.

Eğer Kral'ın tebasına itaatsizlik etmek Kral'a itaatsizlik etmekse, o zaman asıl sorunuz Kral'la demektir. Bu konuyu nasıl ele alacağımızın bir örneği Ester'de verilir. Pers Kralı Ester'i çağdırmamıştı ve saray kurallarına göre Ester'in onun huzuruna çıkması yasaktı. Ama Ester kralın koşullarına uymanın Tanrı'ya itaatsizlik olacağını anladı. Ester insanların memnuniyetsizliğinden daha çok Tanrı'dan korktu ve kralı görmeye gitti. Krala stratejik biçimde yaklaştı, ama birçok insanın hayatı tehlikedeysen o sessiz kalmaya cesaret edemedi. Günümüzde dünyamızın ne kadar farklı olduğunu merak ediyorum. Birçok kız çocuğu stratejik yerlerde ve koşullarda gizlenmiş. Bazıları şimdi bile kız kardeşlerinin yanında oruç tutuyor ve dua ediyorlar, içeri girip müdahale etmek için doğru anı bekliyorlar.

Bunu söylemekle birlikte, asla kocanıza ya da kilise önderlerinize isyan etmenizi desteklemiyorum. Sizi sadece susturmakla yetinmeyecek gerçek bir düşmanınız olduğuna ilişkin farkındalığınızı yükseltmeyi umuyorum. O hem sizin hayatınızın hem de çocuklarınızın hayatının peşinde.

Gerçek zamanı. Eğer kocanız Müjde'yi paylaşmanızı yasaklasaydı, ona itaat eder miydiniz?

Kıdemli pastör rolüyle kürsüye çıkmaktan ya da halkın önünde alenen konuşmaktan söz etmiyorum. İçtenlikle özgür müsünüz ve tanıklık edebilir misiniz diye soruyorum. Daha genç

bir kadının sorularını cevaplandırmaya, onun için dua etmeye ya da onu öğrenci olarak yetiştirmeye hazır mısınız?

John ve ben geçenlerde bu konu hakkında konuşuyorduk. Neden pek çok kadının İsa'nın elçisi olmaktan çekilmek için bahaneler arıyor görüldüğünü sordu. Birçoğunun sadece görecekları ters tepkiden korktuğunu düşündüğümü söyledim. Aynı hafta uçakla yolculuk sırasında benim için arkamdan küçültücü bir söz söylendiğini paylaşan bir adamın yanında oturmuştum. Ona cevabım şöyle oldu, "Yüzüme de söyleniyor!"

Bu dönem ürkek ya da yüreksiz insanlara uygun bir zaman değil. İster erkek ister kadın olsun, Tanrı'nın suretinde olanlara karşı topyekün bir savaş var. İhtiyacımız olan son şey birbirimizle savaşmaktır! Bunu söyledikten sonra, bazı kadınların bu konuşmayı cesaretle göğüslemesi gerektiğini düşünüyorum. Onlara bağlılığın sessiz kalmak olduğu öğretilmiş olabilir ve Tanrı'nın onların adlarını değiştirdiğini bilmiyorlar. Tanrı sizi ne yapmanız için harekete geçiriyor? Öğrenci olarak yetiştirmeniz gereken genç bir anne mi var? Peki ya evinizde bir dua grubu ya da Kutsal Kitap çalışması düzenlemek? Tanrısal bağlılık kocalarınızı onurlandırmanın yanı sıra Tanrı'ya itaat etmektir.

Diğer kadınlar kendi güçlerinden korkarlar, çünkü hiç kimse güçlü yönlerine nasıl kâhyalık edeceklerini onlara öğretmemiştir. Hepimiz kötü davranan kadınlar gördük ve olduk (yanlış işler yaptığımı biliyorum). Bunun nedeni zor bir insan olmak istemem değil, kendimi nasıl duyuracağımı bilmememdi. Öğrenme eğrisi dik, çünkü son zamanlara dek bu dünyada kadınlar nadiren göz önüne çıktı.

Cevap kadınların sesini kesmek değildir; kadınların eğitilmesidir. Eğer bana büyüme fırsatı tanınmıyorsa, büyümem. Eğer büyümemezsem, diğerlerine yer açamam.

Öfkeli kadınlar olarak yaftalanmamıza izin verecek miyiz?

Yoksa kız çocukları Babaları'nın sözünü konuşabilsinler diye hikmetli mi olacağız? Cevabın bir kısmına sahip olanlar susturulmalı mı? Tanrı korusun! Kız çocuklarımızı etkin bir biçimde Tanrı sözünde ve itaatte yetiştirmeliyiz. Ve bunun kadınların sakın ve yumuşak ruhlu olması gerektiğini belirten 1. Petrus 3. bölüme nasıl uyumlu olduğunu soranlar için şunu diyeyim; kesinlikle katılıyorum! Ve İsa'nın ve Musa'nın yumuşak huylu ve alçakgönüllü olmalarını örnek olarak gösteriyorum:

Musa yeryüzünde yaşayan herkesten daha alçakgönüllüydü.
(Çölde Sayım 12:3)

Ve,

Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur. (Matta 11:29)

Hem İsa hem de Musa bize yumuşak huylu ve alçakgönüllü olma örneği verdiler.

Cinsiyetle ilgili bazı sorunlarımız çocukça. Evde arkadaşlarımı ağırlamak için John'dan izin almıyorum ve o da golf oynamaya gitmek için benden izin almıyor. Target'ta birisiyle İsa'yı paylaşmak ya da ev kilisemizde gençlere vaaz vermek için John'dan izin almıyorum. Bizi ve ailemizi etkileyen konularda birbirimize danışıyoruz, ama günlerimize nasıl kâhyalık edeceğimizi birbirimize sormuyoruz. Her bir küçük şey için birbirimize gitseydik, bu çok yorucu olurdu ve ben ona güveniyorum ve o bana güveniyor! Ben bir eşim, çocuk değilim.

Çok fazla sayıda insanın korkuya tutsak yaşadığı bir çağda yaşıyoruz. Yüreğinizde taşıdığımız yüceliğe kavuşma umuduna ihtiyaçları var.

En nihayetinde, İsa'nın verdiği göreve itaat etmediğimiz için

yalnızca biz suçluyuz. Evet, başkalarını tökezlememize ve günah işlememize yol açabilir (Matta 18:6; Markos 9:42; Luka 17:2), ama Kralımız'a itaat etmek en nihayetinde bizim seçimimizdir. Tıpkı Petrus ve Yuhanna gibi biz kızkardeşler de Mesih'in yüceliğinin doluluğunda yürümeliyiz ve bunun anlamı bizim de aynı onlar gibi gördüklerimizi ve işittiklerimizi anlatmadan edemememizdir.

Sözlü Saldırılar

Çağımızda bu yolu seçen kadınlar Petrus ve Yuhanna gibi kırbaçlanmayabilir ya da hapsedilmeyebilir, ama direnç görmeye ve dışlanmaya hazır olun. Bunun anlamı yanlış yorumlanma riskine girmeniz ve sıklıkla sözlü saldırılara ve tecride uğramanızdır.

John ve ben bu dinamik hakkında farklı bakış açılara sahibiz. Gittiği kiliselerin çoğunun kadınları kürsülerine kabul ettiklerini temin etti. Her biri ülkemizde ve ötesinde iyi tanınan üç kadın hizmetkârın adını verdi. Bu kadınlar önderlik ediyor, öğretiyor ve vaaz veriyorlar. Bunun teoride doğru olduğu konusunda John ile aynı fikirde olsam da pratikte böyle değildir. Yılda bir kez Anneler Günü haricinde kadınları düzenli olarak kürsüye davet eden kiliselerin adlarını söylemesini istediğimde ondan daha az kilise sayabildi.

Tartışmamız sürerken John, bir kadın olarak söyleyebileceğim hiçbir şeyin kadınların önderliğine ve öğretme kapasitelerine karşı çıkan ilahiyatçıların fikrini değiştirmeyeceğini üstüne basarak vurguladı. Sözlerimi kadınlara vaaz verebileceklerini öğretmek ve söylemek için kullanmamı önerdi. Teklif edeceğim herhangi bir argüman önderler nezdinde boşa gidecekti.

Kabul ettim; önderler benim odağım değil. Hâlâ ikna edilmeye ihtiyaçları olan kız kardeşlere, annelere ve kız çocuklarına

koru ve titremeye yazıyorum. Kilisede *öğretmelerinin* ve *vaaz vermelerinin* doğru olup olmadığından hâlâ emin olmayan kadınlara vaaz etmelerini öğretemeyeceğimi açıkladım. Yasa sözü yüreklerini delmek için kullanılmıştır. Tanrı'nın samimi hiçbir kızı Babaları'nın isteğini ihlal etmek ya da çiğnemek istemez. Önderlerin izin vermeyeceği şeyi öğrenmezler. Eğer Tanrı'yı temsil eden bir otorite figürü tüm hayatınız boyunca size *alt derecede* olduğunuzu söylerse, buna inanırsınız. Eğer gölgeli bir geçmişe sahipseniz bu yalana inanmamız daha da kolaydır.

Bunu *biliyorum*, çünkü ben de bunu yaşadım.

Emin değilseniz, kendinizi ve katkı verme hakkınızı sürekli gözden geçirirsiniz. Kulaklarındaki tıparları çıkarmak, gözlerinizdeki perdeyi indirmek ve hassas yüreklerinize batmış olan yasacılık dikenini çıkarmak istiyorum. O halde kendiniz şifa bulabilir ve iştebilirsiniz. Kutsal Ruh sizi hukuk, tıp, iş dünyası, devlet alanlarında ya da bir ev kadını olarak Müjde'nin bir elçisi olmaya çağırabilir. Yaptığımız herhangi bir şey Rab'bin yüceliği için olmalıdır. Bu uygulama seküler olanı kutsal kılar. Ama kilisede öğretmeye, vaaz vermeye ya da bir derece önderlik etmeye çağırıldığını hisseden birine Kutsal Ruh'un ona konuşmadığını söylemek yanlış olur.

Cinsiyet meselesi bir kişinin önderlik etme kapasitesiyle çok az ilişkilidir. Margaret Thatcher'ı İngiltere'nin en büyük liderlerinden biri yapan etken bir kadın olması değildi. Aslında cinsiyet sorun değildir; karşılaştığımız güçlük gururlu bir tutum ve diğerlerini yargılamaya ve önyargıya olan eğilimdir. Bunlar iyi bir önderi bile körleştirir. Alçakgönüllülük, tecrübe, sadakat, eğitim ve erdem önderleri ehil kılan niteliklerden sadece birkaçıdır, ama tek başına cinsiyet bir önder yapıcı değildir. Ve zaten Mesih olmadan hepimiz ehliyetsiziz. 2. Korintliler 3:4-6'da şöyle okuyoruz:

Mesih sayesinde Tanrı'ya böyle bir güvenimiz vardır. Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır. O bizi yazılı yasaya değil, Ruh'a dayalı yeni bir antlaşmanın hizmetkârları olmaya yeterli kıldı. Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır.

Ancak gene de önde gelen bir önder 1. Timoteos 2. bölümü şöyle yorumlamıştır: “Pavlus basitçe ifade ediyor ki, iş kilisede önderlik yapmaya geldiğinde kadınlar ehil değildir, zira bündürler ve erkeklere göre daha kolay kandırılırlar.” Timoteos'taki ayetlere birazdan geleceğiz. Ama ilk önce bilmeliyim: Bu alıntı sizi nasıl hissettirdi? Utanç, suçluluk, onur kırıklığı mı? Yoksa rahatlama ve mazeretli mi?

Kesinlikle hiçbirimizi güçlenmiş ve dahil edilmiş hissettiremez. Neredeyse bu alıntıyı koymayacaktım, ama kadınların geniş çapta sansüre uğramasının ardındaki düşünce biçimini ortaya koyuyor. Bu önder sözlerini şöyle sürdürdü, “Birçok öfkeli kadın Pavlus'un sözlerine yıllar içinde katılmamakla birlikte, görünüşe göre onun talimatına güvenmeyen ve öğretisini izlemeyen kadınlar anneleri Havva'ya çok benziyorlar; iyi niyetliler ama bilgisizler.”

Aynı fikirde olmamak için öfkeli mi olmamız gerekiyor? Kocamla öfkelenmeden ayrı fikirde olabilirim. Çalışanlarımla öfkelenmeden farklı fikirlerde olabiliriz, arkadaşlarım ve ben de.

Varsayıma göre, eğer 1. Timoteos 2. bölümdeki değerlendirmeye ters düşüyorsak, bunun nedeni öfkeli, bilgisiz kadınlar olmamızdır. Tanrı'ya itaat etmeye çalışırken cinsiyet konusunu aşmaya çalışan tanrısal, düşünceli, sorgulayan kadınlar olabileceğimiz göz önünde bulundurulmuyor. Pavlus'un kendi çağındaki kültürde var olan, ama bizimkinde olmayan bir şeyden söz ediyor olabileceği olasılığı bile görülmüyor.

Bu açıklama ayrıca bize kimlikle ilgili yanlış bir kaynak verir. Annemiz Havva değildir. Yeniden doğduğumuz zaman artık düşmüş anne babamızın çocukları değiliz. Tanrı'nın çocukları oluyoruz.

Bu yazarın sözlerinde susturma ve utandırma arzusu duyuyorum. Cinsiyetçi bir zorbalık ve kadın düşmanlığı duyuyorum. Duymadığım şey ise Kutsal Ruh. İsa öğrettiğinde ve talimat verdiğinde, her zaman sevgiyle ve herkesi kabul ederek bunu yapar. Kilisesini bir geline benzetir. Bu yazarın sözleri daha çok yılanın kadına duyduğu düşmanlığı andırıyor. Birinci Timoteos Mektubu, Timoteos'un Grek kültüründe bir kiliseye öncülük ederken karşılaştığı sorunları ele almak için Pavlus tarafından yazıldı. Onlar için geçerli olan şey, tapınma hizmetlerimizde ya da kültürümüzde kesinlikle hiçbir şeyin aynı olmadığı bu zamanda bizim için geçerli mi? Belki hâlâ emin değilsiniz. Belki de Tanrı'yı onurlandırmak ve önderliği asla sorgulamamak için hayatta size düşen payın bu olduğunu kabullendiniz.

Biraz daha deşelim. Kendi kızınıza bu sözlerle konuşulmasını ister misiniz? Birisi ona yetersiz, bön, kolay aldanabilir ya da bilgisiz derken sessizce onaylar mıydınız? Bu yaklaşım erkek ya da kadın olsun, herhangi birini düzeltmenin ya da tanımlamanın yaşam veren, Ruh'un esinlediği bir yol olabilir mi? Baba Tanrı'nın hayatınızın herhangi bir alanına bakarak sizi kalıcı olarak bu düşük niteliklerle yaftaladığını bir an olsun hayal ettiniz mi?

Bu sözleri belki de kendiniz için söylemiş olabilirsiniz. Eğer bir süredir Hristiyanınız, belki de bir önderin ya da öğretmenin aynı düşünceleri kilisenizdeki kadınların hayatlarına yönelik söylediği zaman ya da zamanlar olmuştur. Geçenlerde yıllardır hizmet etmiş olan bir kadın organizasyonumuzu aradı ve gördüğü

zulümler nedeniyle yaptığı hizmetin Kutsal Kitap'a uygun olup olmadığını sordu.

Size şunu vaat edebilirim, kızım, kız kardeşim, arkadaşım: Güveyimiz ve Rabbimiz İsa sizin için asla bu ayrımcı sözleri söylemedi. Bana bir kez olsun vaaz hizmetimden ötürü O'na saygısızlık ettiğimi söylemedi. Bu, gelişmeyeceğim anlamına gelmez; her ibadetten sonra kendimi değerlendiririm. Bana inanın, hayatımın her alanında Ruh'un beni düzelttiğini hissederim. Ama iş yapmam için beni çağırdığı işe geldiğinde, daimi bir cesaretlendirme fısıltısı var. Sizin ve benim için ne dediğini dinleyin: sizin bütünüyle sevecen, uygun ve yetenekli olduğunuzu söylüyor. Sizi hikmetli ve hakiki kılmak için size yeni bir yürek ve diri bir ruh vermiştir. Sizi Kutsal Ruh'uyla doldurmuş ve size Tanrı'nın Sözü'nü emanet etmiştir, öyle ki, aldanmış birer kız çocuğu olmak yerine, anlayışınızın gözleri sezgiyle aydınlansın (Mezmun 45:11; Hezekiel 36:26; 2. Korintliler 3:6; Efesliler 1:18).

O'nun gelini erkekler ve kadınlardan oluşur. Her birimizin kirliliğini Sözü'nün suyuyla yıkamış ve bu süreçte kanıyla her iki cinsiyeti kurtarmıştır. Ve 1. Timoteos 2. bölümün bu belirli yorumunu Kutsal Kitap çalışması için düzenli olarak evimde toplanan kadınlara okuduğumda, yüzlerinde şok ve korkunun yanı sıra teslimiyet gördüm. Adamın söylediklerinde gerçek payı olduğunu düşünenler vardı; belki de geçmişte kolay aldanmış ya da yetersiz olmuşlardı. Diğerleri ise bunun başka türlü yorumlanacağını düşünmekten vazgeçmişti.

Size kızlarınızla ilgili sorduğumda, içinizde bir şeyler kıpırdadı mı? İçinizde ateşli ve anneliğe özgü bir şey uyandığını umuyorum. Peki ya siz? Mesih'in satın aldığı özgürlük yerine kendi sınırlarınızdan memnun musunuz? Eğer kızınız için sınırlara izin vermiyorsanız, kendiniz için de izin vermemelisiniz. Efesliler 2:10'da bize şöyle deniyor, "Çünkü biz Tanrı'nın

yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık.”

Umudum ve duam, asla yetersiz, bön ve kolay aldanan tanımına kendinizi teslim etmemenizdir. Eğer bilgisizsek, bunu eğitim alarak ve bilgilenererek değiştirebiliriz. Bunu kendim için bir meydan okuma yapmaya karar vererek benden daha zeki insanlardan kaynaklar topladım. İlk olarak, birbirimizin ışığında Pavlus'un talimatlarına bakalım. 1. Korintliler 14:34–35'te şunları okuyoruz:

Kadınlar toplantılarınızda sessiz kalsın. Konuşmalarına izin yoktur. Kutsal Yasa'nın da belirttiği gibi, uysal olsunlar. Öğrenmek istedikleri bir şey varsa, evde kocalarına sorsunlar. Çünkü kadının toplantı sırasında konuşması ayıptır.

Ve sonra 1. Timoteos 2:11–15'te:

Kadın sükûnet ve tam bir uysallık içinde öğrensin. Kadının öğretmesine, erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; sakın olsun. Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı; aldatılan da Adem değildi, kadın aldatılıp suç işledi. Ama doğum yapıp kurtulacaktır; yeter ki, sağduyuyla iman, sevgi ve kutsallıkta yaşasın.

Grekler'in tüm topluluğu Hristiyanlığı birlikte öğreniyorlardı. Kadınlar artık paganlar arasında sahip oldukları pozisyonda olamazlardı, yani Artemis Tapınağı'nda onlara verilmiş kâhinlik görevlerine. Pavlus, Timoteos'a kilise düzeni hakkında verdiği talimatlarda Yasa'dan alıntı yapmıyordu. İsa'dan da alıntı yapmıyordu. Grek kültüründen gelen yeni imanlıları uygun biçimde nasıl toplayacağı konusunda Timoteos'a önerilerde bulunuyordu. O dönemde, o kültürde, kadınlar ruhsal meselelerde otorite olarak görülürdü.

Aramiceden alınma Passion çevirisinde Pavlus'un
1. Timoteos 2:11– 12'deki sözleri şöyle aktarılır:

Yeni iman eden kadınlar önderlerine boyun eğerek öğrenmeye istekli olsunlar ve yersiz konuşmasınlar. Yeni iman etmiş kadınların kilisede öğretmen olmalarını, erkekler üzerinde yetki iddia etmelerini desteklemiyorum, ama esenlik içinde yaşasınlar. Çünkü Tanrı önce Adem'i yarattı, sonra Havva'yı. Adem Havva'yı yoldan çıkarmadı, ama Havva onu yoldan çıkardı ve Tanrı'nın buyruğunu çiğnedi. Ne var ki, kadın çocukları yoluyla itibarını geri kazanacak, onları iman ve sevgiyle beslenen çocuklar olarak yetiştirmenin ve sağduyuyla yaşamının bereketini alacaktır.

Bunun çağdaş uygulamaya nasıl aktarılacağına ilişkin yanıtlar bulmak için, serpilmiş bir kilisede kadınların vaaz vermesi ve yönetmesi dinamiğiyle pratik olarak çalışmış bir ilahiyatçı ve kilise önderine başvurduğum. Wheaton koleji profesörü ve Willow Creek Kilisesi ihtiyarı Dr. Gilbert Bilezikian kadınların önderlik konusu üzerinde on sekiz ay süren bir çalışmanın başını çekti. İlk olarak *Beyond Sex Roles* adlı kitabında ortaya koyduğu bazı bulguları şunlardır:

Özetle, Düşüş'ten önce erkeklerle kadınların birbiriyle eş vekillik ilişkisi içinde olduğunu ve her ikisinin de Tanrı'nın suretini taşıyarak Tanrı'nın yarattığı dünyaya bakmak için biraraya gelmeye çağrıldıkları sonucuna vardık. Hem erkekler hem de kadınlar Tanrı'nın onlara verdiği armağanlar ve iman ölçüsünde Tanrı'nın yüceliği için hizmetlerini yerine getirmekle sorumludur. Trajik olarak Düşüş'te bu işbirliği ilişkisi derinden yara aldı. Tanrı'nın lütufkâr kurtuluş planının, erkekler ve kadınlar arasındaki ilişki dahil günahla bozulan her şeyi Yaratılış'ın ilk anındaki güzelliğine geri getirmeyi amaçladığına inanıyoruz.

Birçok dindar, zeki Hristiyan bizim sonuçlarımızla aynı fikirde değil. Gerek bu konuda gerekse başka konularda Tanrı'nın kusursuz bilgeliğinden ne derece saptığımızı öğreneceğimiz bir gün gelecek. O zamana dek, bu görüşü alçakgönüllülükle, ama sıkıca tutuyorum. Kutsal Yazılar'ın yapmalarını istediğine inandığım şeyi yapmaları için, yani kendilerini bütün ruhsal armağanlara açık tutmaları için kadınları teşvik etme riskine girmeye razıyım.

Eğer bir kadın vaaz vermeye, öğretmeye ya da önderlik yapmaya çağrıldığını hissediyorsa ve Kutsal Yazılar'da belirtilen erdemlerle süslü bir yaşam sürüyorsa, o zaman Tanrı'nın verdiği kapasitede vaaz verebilmesi, öğretebilmesi ve önderlik edebilmesi için onu eğitin ve eğitim almasına izin verin. Dr. Bilezikian ile birlikte ben de bu görüşü alçakgönüllülükle, ama sıkıca tutuyorum.

Havva Üzerine Bir Rabbi'nin Görüşleri

Bir süre önce zeki bir Mesiyaniğin Rabbi (dinsel öğretmen) olan Brian Bileci ile uzun uzun sohbet etme ayrıcalığına eriştim. Birçok Tanrı kızının kim olduklarını hiç bilmedikleri konusundaki endişemi onunla paylaştım. Tanrı'nın kızlarının kimliğinin ve itibarının bu dünyanın ruhu tarafından habis bir saldırı altında olduğu giderek daha belirgin bir hale geliyor ve pek çok topluluk Tanrı'nın kadınlara verdiği armağanları nasıl ilerleteceğini bilmiyor.

Doğuştan İbrani olan bir uzmandan Tanrı'nın, kızları hakkında ne düşündüğünü duymak istedim. Havva'dan başlamasını ve ardından Sara'yla devam edip Mesih'in gelini olan Kilise'ye kadar fikirlerini paylaşmasını rica ettim. Rabbi bana pek çok şey söyledi ve size sözlerinden birkaç parça aktarmak istiyorum, çünkü kimliğinizi onaylamanıza yardımcı olacaklar.

Tanrı Adem'i daha fazla Havva'yı daha az sevmedi. Başlangıçtan beri Havva her zaman Adem'le birlikteydi. Adını Adem'in koymasına ve ona ihtiyacı olmasına rağmen, Havva her zaman Tanrı'nın fikriydi. Tanrı Havva'ya eşsiz kadını bakış

açısını ve ifadesini verdi. Kadın her zaman erkeğin içindeydi ve işte bu nedenle erkek onunla birlikte olduğu zaman, onunla birlikte olmadığı zamandan daha iyi iş yapmaktadır (Yaratılış 2:18). Havva'nın gelişi Adem'in "iyi değil"ini "çok iyiye" değiştirdi.

Erkeklerle kadınlar ifade bakımından birbirlerinden ayrı yaratıldılar, ama asla amaç bakımından ayrı yaratılmadılar.

Kutsal Yazılar'dan Adem'in derin bir uykuya daldığını, sonra kaburga kemiğinin açıldığını ve Havva'nın yaratıldığını öğreniyoruz (Yaratılış 2:21). Erkekler ve kadınlar birbirinden ayrıldı, ama bunlar

ek yerlerinden ayrılmış iki yarım değildir. İkisi de tam birer bütündür. Erkeklerle kadınlar ifade bakımından birbirlerinden ayrı yaratıldılar, ama asla amaç bakımından ayrı yaratılmadılar. Düşüş'ten önce aralarında bir rol ayrımı olmadığını not etmek önemlidir. Bu nedenle, ikisi amaçta bir, yürekte bir ve bedende bir olabilirler.

Trajik bir günde Havva aldandı ve Adem isyan etti. Havva'nın yaptığı seçim bütün kadınları aldanma yönünde iflah olmaz bir eğilime mahkum etmediği gibi Adem'in ihaneti de bütün erkekleri isyana meyilli kılmadı. Sıklıkla Adem'in günahının Havva'nınkinden daha düşük çapta bir kötülükmiş gibi resmedilmeye çalışıldığını duyarım. Bunun sanki sadece bir "ihmal suçu" gibi ele alındığını duymuşumdur. Rabbi buna karşı çıktı. Kutsal Yazılar'ın öğrettiği gerçeği vurguladı:

Çünkü bir adamın sözdinlemeziği yüzünden nasıl birçoğu

günahkâr kılındıysa, bir adamın söz dinlemesiyle birçoğu da doğru kılınacaktır. (Romalılar 5:19)

Adem'in günahı sadece bir ihmal değildi. En iyi ifadeyle "kasıtlı itaatsizlik" olarak adlandırılabilir, ama bazı uzmanlar bunu haince isyan olarak nitelemektedir.

Adem ve Havva'nın bir tür kimlik hırsızlığına teşebbüs edip etmediklerini de merak etmekteyim; ne de olsa, Tanrı olmak istediler!

Evimizde çocuklarımız kasten anne babanın talimatını ihmal ettiklerinde ve arkadaşların ya da hatta birbirlerinin sözlerini dinlediklerinde, yaptıkları eyleme ihmal demiyoruz. Yaptıkları seçime itaatsizlik diyoruz. Askeri terminolojide, bir emre kasten karşı gelindiğinde, bunun adı başkaldırıdır, ihmal değil. Ve şimdi Adem'in suçunu Tanrı'nın nasıl tanımladığını okuyalım:

RAB Tanrı Adem'e,
 "Karının sözünü dinlediğin ve sana,
 Meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için
 Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi,
 "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın".
 (Yaratılış 3:17)

Bir nedenden ötürü Adem'in rolünü küçümseyen bir trend ortaya çıkmıştır. (Artık hepimiz Mesih'te kurtulduğumuza göre, neden birilerinin Adem'in seçimlerini ya da eylemlerini savunma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum.) Bu düşüncüyü savunanlar erkekleri ayağa kalkmaya ve iyi önderler olmaya teşvik ediyor ki, buna tüm yüreğimle "evet ve amin" diyorum. Erkekler için örnek teşkil edecek kişilere hayati bir ihtiyaç olduğuna katılıyorum. Ancak bazılarının bu sürece destek olma biçimi beni endişelendirdi. Mantıklarını Düşüş'e dayandırarak kilisenin erkeklerinin en iyi biçimde kadınların sesini susturarak

önderlik edeceğine inanıyorlar.

Bu mantıkta ve yaklaşımda birçok kusur olduğunu düşünüyorum. Eğer Adem devreye girip gerçekleri söylemiş olsaydı, pek çok zararın defedilmiş olacağından çok az şüphem var. Tanrı'nın buyruğuna dair öngörüsü ve dikkati, Havva'nın yerine en iyi yılanın/aldatıcının üzerinde kullanılacaktı. Adem, sesini yılanı susturmak için kullanmalıydı; ne de olsa, savaşımız ete ve kana karşı değildir. Aynı şekilde, erkekler de şimdi seslerini Tanrı'nın kendi suretinde yarattığı ve güzel olarak nitelediği kadınları değil, kötülüğü susturmak için kullanmalıdır.

Bir kimseyi gelecekte hata yapmaktan korumanın en iyi yolu yasak getirmek değil, açıkça eğitmektir. Havva'nın geçmişte yaptığı büyük bir hata gelecekte onun kızlarının sesini susturmamalı, tıpkı Adem'in günahının oğullarını bağlamaması gerektiği gibi!

İki bin yıldan fazla bir zamandan beri erkekler ve kadınlar kilisede yan yana öğreniyorlar. Mesih'te kim olduğumuzu fark etmemizin ve bahçede orijinal olarak yapmak üzere yaratıldığımız gibi yan yana önderlik etmemizin zamanıdır. Erkekler erkek kimliğiyle ve kadınlar kadın kimliğiyle önderlik edecekler. Artık Şeytan'la doğru etkileşim kurmanın yolunu bize gösteren İsa örneğimiz var:

İsa ona şöyle karşılık verdi: “Çekil git, Şeytan! ‹Tanrın Rab›be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin” diye yazılmıştır.” (Matta 4:10)

Bir mantık karşılaşmasında çamura batmak yerine Tanrı'nın sözlerini yankılatmalıyız. Tanrı'ya o kadar fevkalade hizmet edelim ki, bir iman hayatı sürmenin yaşayan, nefes alan argümanları olalım. Ve bizim nihai örneğimiz İsa'dır. O'nun yürüdüğü gibi yürümeliyiz. Herhangi birini, hatta Pavlus'u

izlediğimizden çok O'nu izlemeliyiz. Pavlus, kendisi nasıl Mesih'i izliyorsa Timoteos'un da aynı şekilde Mesih'i izlemesi için ona öğüt verdi: "Mesih'i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın" (1. Korintliler 11:1).

Şeytan'ın Yalanları; Tanrı'nın Şifası

Şeytan'ın bölücü öğütlerine kulak vererek bir cinsiyete güç ekleyip diğerinden çıkardığımızda, hem erkekler hem de kadınlar soyulur. Zaman akıp geçiyor. İsa'nın buyruğunu izlememizin ve kaybolanları kurtarmak için aramaya devam etmemizin zamanıdır (Luka 19:10). Kilisenin kırık dökük, parçalanmış bir dünyanın önünde çok ırklı, çok kuşaklı ve cinsiyetleri tek amaçta birleştiren bir hayatın yaşayan, nefes alan örneği olmasının zamanı geldi de geçiyor. Cinsiyet konusunu yanlış biçimde ele alarak her iki cinsiyeti de parçalı ve yaralı hale getirdik. Tanrı vergisi kimliğimizi geri aldığımızda, cinsiyetin iyileşmesi başlayacaktır.

Bazen karışıklık o kadar büyük olur ki, kadınlar kendi cinsiyetlerini sorgular ve erkek olarak doğmuş olmaları gerektiğini hissederler. Birçokları cinsiyet değiştirerek ya da androjenliği benimseyerek kendi kendilerini iyileştirmeye çalışır. Peygamber Yeşaya'nın ağzından çıkan Tanrı sözlerini okuyun:

Ne kadar ters düşünceler! Çömlekçi balçıkla bir tutulur mu? Yapı, kendini yapan için, "Beni o yapmadı" diyebilir mi? Çömlek kendine biçim veren için, "O bir şeyden anlamaz" diyebilir mi? (Yeşaya 29:16)

Soru baki kalır, Tanrı'ya güveniyor muyuz? O'nun iyi ve hikmetli olduğuna, annemizin rahminde bizi kız olmamız için biçimlendirdiğinde hata yapmadığına inanıyor muyuz? İşleri

kendi elimize alıp tuzağa düştüğümüzde yaşadığımız hayal kırıklarında en nihayetinde bir amacı olabilir mi?

Bana inanın, yaranın ne demek olduğunu anlıyorum. Ayrıca birçoklarının çektiği acının benim bildiğimden çok daha derinlere indiğinin farkındayım... Ancak Tanrı, elini derinlere uzatabilir ve insan ellerinin asla iyileştiremeyeceği yerlere dokunabilir. Bir kadın olduğum gerçeğinden nefret ettiğimi çok net hatırlıyorum. Bu hissin nedeni annemle aramdaki değişken ilişki miydi yoksa sadece Tanrı'nın hayatımdaki tasarısını bozmak için düşmanın engelleyici bir saldırısı mıydı bilmiyorum. İster hayatımdaki olaylardan, isterse kadınlarla ilişkilerimden ya da kilisedeki karşı duruşlardan olsun, kadınlıkla ilişkilendirilen zayıflıklardan hoşlanmıyordum. Büyürken tam bir erkek fatmaydım ve kızlardan çok erkek arkadaşlarım vardı. Erkeklerden daha çok hoşlanırdım. Ergenlik çağına girince, kendi pembe renkli güzellik dünyasına zorla gönderilmiş bir uzaylı gibi hissettim. Kızlar benim anlamadığım türden fısıltılarla ve imalarla konuşuyor, bu fasulye sırıgında olmayan bir zerafetle ve nezaketle hareket ediyorlardı. Lise hayatım boyunca, büyük çoğunlukla kadınsı kıvrımlarımı örtmek ve acı veren öz farkındalığımı gizlemek için kot pantolon ve tulum giydim.

John ile nişanlandığımızda, ona dikkatli bir şekilde kadın vücudu içinde bir erkeğin beynine sahip olduğumu açıklamaya çalıştım. (John derhal bunun mümkün olmadığını söyledi!) Ama olumlu tarafından bakarsam, bunun sebebinin büyük oranda Tanrı'nın beni dört oğul annesi olmaya hazırlaması olduğuna yürekten inanıyorum! Tanrı beni bir şifa yolculuğuna çıkardı. Kadın olarak bana içten bir değer verdiğini fısıldadı. O'nun huzurunda, dinin kadın imajı üzerine giydirmiş olduğu tüm utancın yerini görkem giysisi aldı. Canımın derinliklerine ulaştı ve annemin farkında olmadan kadınlığıma iliştirdiği korkunun ve

kurban zihniyetinin yerine bana cesaret ve güç verdi. Vücutumu sadece görünüşü itibariyle değil, yapabilecekleri bakımından da sevmeyi öğrendim. Başkalarının da şifa bulabilmesi için paylaşabileceğim bir süreç ve yolculuktu.

Peki cinsiyetlerin yeniden belirlenmesinin teşvik edildiği, hatta alkışlandığı böyle bir çağda kadınlığımla mücadele içindeysen ne olacak? Kültürümüz işleri kendi elime almamı ve fiilen erkek olmamı söyleyecektir! Ama bunu yaptığımda Tanrı'nın şifa sürecini ve yol boyunca öğrendiğim bütün dersleri çöpe atmış olurdum. Kendimizi başkalarıyla kıyaslamaktan vazgeçtiğimiz zaman, kendimizi bütün kusurlarımızla birlikte kabul etme durumuna geliriz.

O halde iyileşmenin başladığını görmek için hangi adımları atabilirsiniz?

1. *Dua edin.* Kutsal Ruh'tan size bölünmemiş bir yürek vermesini ve hatalı düşündüğünüz ya da itaatsizlik ettiğiniz alanları açığa çıkarmasını isteyin. Cinsiyetçi önyargıları ve nefreti kendimizle ve birbirimizle ilgili görüşlerimizi bozabilir. Bölünmenin değil, uzlaşmanın hizmetkârı olmak için dua edin.
2. *İradenizi Tanrı'ya teslim edin.* Belki Kutsal Yazılar'da bildiğiniz ve gördüğünüz ve size duada açıklanan şeye itaat etmek yerine insanların kurallarının arkasına gizlendiniz. Belki insan korkusunun (ya da kadın olma korkusunun) sizi Tanrı'nın isteğinden uzak tutmasına izin verdiniz. Yüce Görev'in hayatınızda ve bu dönemde nasıl görüneceğini Tanrı'ya sorun, zira gelecek dönemlerde farklı görünebilir.
3. *Düşmanınızı tanıyın.* Savaşımız ete ve kana karşı değildir. Ve kararsız olduğumuz zaman, çift taraflı ajanlar gibi davranırız. Yakup Mektubu'nda Tanrı'ya teslim

olduğumuzda Şeytan'a direneceğimizi ve onun kaçacağını okuruz.

4. *Hayatınızı ve konuşmalarınızı inceleyin.* Cinsiyetçi önyargıları besleyebilecek ne söylüyor ya da yapıyorsunuz? Eğer Kutsal Ruh hayatınızda ödün verdiğiniz alanları ortaya çıkardıysa, o zaman bu önyargılar ya da nefretler büyük ihtimalle iletilmiştir.
5. *Görüşünüzü savunun.* Herhangi bir fikri savunmayan insanlar her şeyden aldanma tehlikesine düşerler. Erkeklerle kadınların birlikte çalışmasına karşı çıkanlar, bilmeden Tanrı'nın orijinal düzenine aykırı davranırlar.
6. *Mesih'in bedenindeki birlik için savaşın.* Erkekler ve kadınlar rakip değildir. Bizler kardeşiz, bekçileriz ve yakın müttefikiz. Kardeşlere özgü paydaşlık, karşılıklı saygı ve muhabbet içinde birlikte yürümeliyiz. Ve birbirimizin armağanlarını teşvik etmeliyiz. Eğer Tanrı kadınların sessiz kalmasını isteseydi, onlara asla bir ses bahşetmezdi. Tanrı, Adem'in ve dünyamızın kadınların sesine ve etkisine ihtiyacı olacağını biliyordu.

Tamamlayıcı ve Birbirine Bağımlı

Kız torunlarımızın düşünmek, çalışmak ve sorular sormak için güçlenmelerini isterim, öyle ki öğrenebilsinler ve öğrenerek imanlarını hayata geçirebilsinler. Kadınların yeniden doğabileceğini söylüyoruz, ama gene de gerçekten ve tamamen özgürleştiklerini inkâr eden yerleşik doktrinler ve dogmalar var. Çoğu kadının Mesih'in görevi yerine kilisenin belirlediği sınırlar içinde özgür olduğunu söylememiz daha doğru olacaktır.

Hikmetsiz erkekler ve kadınlar Bahçe'den beri yaptıkları kötü seçimler için birbirlerini suçlamaya yönelmişlerdir. Utandırmak ve suçlamak asla bir kimsenin ilerlemesine yardımcı olmamıştır.

Suç ve utanç suyu çamurlandırır ve oğulların ve kızların imajını bulandırır. Bu yol Tanrı'nın Mesih'te temiz kıldığının yeniden kirliliği ve çirkin görünmesine neden olur.

Cinsiyet tanrısal güzelliği ifade etmek için yaratıldı. Ne yazık ki, en nihayetinde ancak Tanrı'dan alabileceğimiz onayı ve tasdiği birbirimizden almaya teşebbüs ederek birbirimizin tanrısal itibarını ve gücünü elinden aldık. Tanrı birbirimizin farklılıklarını küçümsememiz ya da aşağılamamız için değil, kutlamamız için bizi yarattı.

Ve şimdi Mesih'te çıplaklığımız O'nun doğruluğuyla örtülüdür. Mesih'te erkekler ve kadınlar düşman değil, müttefik olduklarını hatırlarlar. Pavlus'un 1. Korintliler 11:9– 12'deki sözleri birbirimiz için ne olabileceğimize ve ne olmamız gerektiğine dair iyi bir pencere açmaktadır. Bu pasajın üzerinden ayet ayet gidelim. 9– 10. ayetlerde şöyle okuyoruz:

Erkek kadın için değil, kadın erkek için yaratıldı. Bu nedenle ve melekler uğruna kadının başı üzerinde yetkisi olmalıdır.

Mesih'te erkekler ve kadınlar birbirinden bağımsız değil, birbirine bağımlıdır. Kaynağımız nihai olarak Tanrı'dır, ama bu ayetler cinsiyetler arası çekişme olarak bilinen en eski rekabeti ele almaktadır.

Farklılıklarımız birbirimizi tamamlamak için vardır. Karşılıklı bağımlılığın ve dahil edilmenin olduğu yerde, üstünlük ve hiyerarşi ortadan kalkar. Sonraki ayetlerde bu rekabetin çözülmesi devam eder:

Ne var ki, Rab'de ne kadın erkekten ne de erkek kadından bağımsızdır.

Pavlus burada erkek ve kadından çıkıp daha belirgin olarak

karı kocaya geçiş yapar. Bu ayetin her iki cinsiyete de bahsettiği değeri seviyorum. Kocam, Tanrı'yı, beni ve çocuklarımı sevmeye biçimiyle beni onurlandırıyor, aynı şekilde ben de Tanrı'yı, ailemizi ve onu severek onu onurlandırmak istiyorum. Sonra Pavlus, evlilik dinamiğinden daha genel cinsiyet konusuna geri döner.

Çünkü kadın erkekten yaratıldığı gibi, erkek de kadından doğar.

Kadın köken itibariyle erkeğin kaburgasından örülmüştür, ama şimdi erkek kadının rahminde örülmektedir. Kadın bir erkekten, yani Adem'den ilk doğandır ve sonra hepimiz ikinci Adem'den, yani İsa'dan yeniden doğduk. Pavlus şöyle devam eder:

Ama her şey Tanrı'dandır.

Kimin ilk geldiği ve en iyi olduğu konusundaki rekabet Tanrı'nın kim olduğuyla ilgili vahiyle birlikte kesin bir sona ermelidir. Yalnızca Tanrı'nın kutsal olduğu perspektifine geri kavuşmamız gerekiyor. O birinci ve sonuncu, başlangıç ve son, Alfa ve Omega'dır. Hiç kimse Babamız gibi önderlik edemez ya da sevemez.

Bunun anlamı oğulları daha çok sevdiği, kızları daha az sevdiği anlamına gelmez. İki cinsiyeti eşit olarak sevdiği anlamına da gelmez. Erkeği ve kadını eşsiz biçimde sever. Birini diğerinin üzerine çıkardığımızda, O'nun suretinden saparız, çünkü Tanrı cinsiyeti kendisinin bir ifadesi olarak seçti.

İlk Kilisede Erkekler ve Kadınlar

Tarihimizi sağlıklı bir şekilde anlamazsak çoğu zaman geleceğimizi küçültürüz, ama düşmanın anlayışımızı örtmek için yerleştirmek istediği perdeyi Kutsal Ruh'un yırtmakta

olduğundan kuşku yok. Kutsal Yazılar'ı incelediğimizde, ilk kilisenin dikkate alınması gereken bir güç olduğu gerçeğinden kaçış yoktur. Kültürleri hareketlerini sınırlandırmaya çalıştığında, bu durum sadece genişlemelerine ve yeni bir bölgeye geçiş yapmalarına hizmet etti. Dünyasal kralların emirleri karşısında korkudan çömelmediler, çünkü halihazırda Yüceler Yücesi Tanrı'nın önünde diz çökmüşlerdi. *Her gün* belirtiler, harikalar ve mucizelerle yaşıyorlardı. Nihai otoritelerinin görünmeyen alemde olduğu anlayışıyla hareket ediyorlardı.

Tanrı'nın Ruh'uyla işaretlenmişler ve büyük işler için ayrılmışlardı. İbadet yerlerinde bir yanda erkeklerin diğer yanda kadınların toplandığını hayal etmeyin; çoğunlukla evlerde, çarşılarda, yeraltı mezarlarındaki gizli toplantılarda ve hatta gemilerde hapishanelerde toplandılar. Bu imanlılar her ulustan, her dilden, her kültürden insanları kabul ediyorlar, ama gene de aynı Kutsal Ruh'ta bir oluyorlardı; iki cinsiyet tek bir bedeni, yani Mesih'in gelinini oluşturmak için omuz omuza duruyordu. Bir olduğumuzda, sadece Tanrı'nın tarafı vardır. Müjde'yi evden eve taşıdılar. Elçilerin İşleri 2:42–44'te bu bedenin canlı biçimde nasıl büyüdüğünü gösteren bir pencere açılmaktadır:

Bunlar kendilerini elçilerin öğretilerine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar. Herkesi bir korku sarmıştı. Elçilerin aracılığıyla birçok belirtiler ve harikalar yapıyordu. İmanlıların tümü bir arada bulunuyor, her şeyi ortaklaşa kullanıyorlardı.

“Her şeyi ortaklaşa” ifadesi sadece ihtiyaçlarıyla sınırlandırılmamalıdır; tapınma düzenlerini, huşuyu, paydaşlığı, yemekleri, duaları ve sahip olunan şeyleri içermektedir. Ortak demek karşılıklı, yaygın, günlük ve toplumsal anlamına gelir.

Erkekler ve kadınlar, hem paydaşlık hem de öğreti alanlarında birbirlerine adanacak kadar yakınlardı. Paydaşlık olmaksızın öğreti vermek bir başkasının ihtiyaçlarına hizmet eden bir topluluk oluşturmaz. Hiçbir şey olmasa, yuvarlak bir masa etrafında tartışmadan öğretmek elitist bir mantalite oluşturacak ya da gerçeği çarpıtacaktır. Öğrendiklerimiz, gerçek olarak ne bildiğimizle değil, gerçeği nasıl yaşadığımızla sınılanır. Çok fazla sayıda insan kafalarında bildikleri, ama yaşamlarında hayata geçirmedikleri pek çok şeye tutsaktır. Tutumumuzda ve gerçeği uygulamamızda tutarlı olmamız için ailemizin ve arkadaşların desteği gerekir.

İlk kilisede kadınların bir sesi vardı. Eğer böyle olmasaydı, Hananya ve Safira'nın öyküsü farklı şekilde seyrederdi. Elçilerin İşleri 5:1– 11'de karısı yanında değilken Petrus'a yalan söyleyen ve sonra düşüp ölen bir adamın öyküsünü görüyoruz. Üç saat sonra karısı geri gelir. Kocasının öldüğünden habersizdir, ama gene de nasıl bir cevap vermesi gerektiğini biliyordur. Petrus onu sorguladığında, önceden kocasıyla anlaşmış oldukları yalanı tekrar eder ve o da kocası gibi ölür. Demek istediğim şey, günümüzde çokça öğretilen bağımlı olma öğretisine göre, Safira yalan söyleyerek “kocasının isteklerini yerine getiriyor ve onu onurlandırıyor” olacaktı. Ama Safira'nın yalan söylemeyi seçmesi canına mal oldu. Sesini kötüye kullandı. Eğer Petrus'a gerçeği söylemiş olsaydı, yaşayacaktı.

Müthiş bir merhamet ve lütuf vahyi söz konusu olduğunda, hiç kimsenin dışarıda bırakılmasına mahal yoktur. Hem kadınların hem erkeklerin geçerli katkıları vardı. Pek çokları bu dinamiği ilk kez deneyim ediyordu. Düşüş'ün kaybettirdiği ne varsa, Tanrı onları yenilemenin bir parçası olarak meshetmişti. Erkekler ve kadınlar “kentlerinin tarlalarında ve dünyanın dört bir yanında” lütuf ve güçle birlikte emek verdiler. Elçilerin İşleri

2:46–47 ayetleri ilk kilisenin ritmini şöyle açıklar:

Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı'yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu.

Ayetler ilk kilisenin Tanrı'nın lütfü altında icra ettiği günlük ritmi resmeder. Yahudi imanlılar birlikte tapınağa katılırlar, paydaşlık yapmak için evlerde toplanırlar ve şükran dolu, cömert yüreklerle masaların etrafında otururlardı. Hayatları Tanrı'ya hamtla dolup taşardı ve halkın beğenisini kazanmışlardı.

Kilisenin, İsa'nın gelinini neden dışlayacağını, küçülteceğini, azımsayacağını ya da önemsizleştireceğini düşünelim? Neden aynı şekilde hepsinin kahramanlar olmadığına inandık?

Çok uzun zamandan beri *erkeklerin ve kadınların birlikte hareket ettiği* düşüncesi gizlenmiştir. Bencillik ve önyargılarla parçalanmış hayatlar sürmek her iki cinsiyeti de yaraladı.

Ama öykümüzün sonu ya da sonsöz bu değil. Göksel tasarıda cinsiyetler ne bir yaralama konusu ne de bir rekabetin savaş alanıdır. Farklılıklarımızla biraraya getirildik ve birlikteyken ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz. Tanrı'nın oğullarının ve kızlarının bir olarak yaşamasının yüceliği bu dünyada açığa çıkabilir. Ve birliğimiz aracılığıyla, Tanrı'nın sureti ortaya çıkacak ve Tanrı'nın yüceliği en nihayetinde bütün parlaklığıyla ışıdayacaktır.

Tartışma Soruları

1. Erkeklerin kendi başlarına savaşmak zorunda kaldıkları bazı savaşlar nelerdir?
2. Bir kadın olarak Tanrı'nın çağrısıyla erkeklerin

geleneklerinin sınırları arasındaki gerilimi deneyim ettiniz mi?

3. Yüce Görev sizin hayatınızda nasıl ifade ediliyor?
4. “Yetersiz”, “bön” ve “kolay aldanan” tanımları sizi kişisel olarak nasıl hissettirdi?
5. Müjde’yi ele almanız bakımından beceri düzeyinizi nasıl artırabilirsiniz?
6. Başkalarını suçladığınız hangi alanlarda tuzağa düştünüz?

Korku ve Sevginin Rekabeti

Sevgi ruhun güzelliğidir.

Aziz Augustine

Geçenlerde John’la beraber sevdiğimiz kiliselerden birinde evlilik üzerine ortak bir soru– cevap zamanı düzenledik. O Pazar akşamını aileden gibi hissettiğimiz insanların arasında geçirdik. Zamanımız kapanırken şu büyük soru geldi. “Otuz yıldan fazladır evli olduktan sonra, geriye baktığınızda farklı yapmak istediğiniz herhangi bir şey var mı?” Bu soru cevaplamam için bana düştü. Çok az bir zaman kaldığından hem doğru hem de kısa ve öz bir cevap vermek istedim. Derin bir nefes aldım ve itiraf ettim, “John’un daha fazla hata yapmasına izin verirdim, böylece onu daha korkusuzca sevebilirdim.”

Sanki kalabalığın arasından bir dalgalanma olduğunu

hissettim. Oturduğum yerden erkeklerin ve kadınların hızlıca göz yaşlarını sildiklerini gördüm; derin iç çekişler ve sessiz baş sallayışlar vardı. Korku sevginin en büyük rakibidir... Yoğunluk bakımından eşit ve ayartma kapasitesi bakımından öldürücüdür.

Evliliğimizde başıma geleceğinden korktuğum şeylerin çoğu asla olmadı. Geceleri bana işkence eden kaygılar sadece yüzümü kırdırdı. Hayatımın tuvalinde hiçbir zaman bir fırça darbesi kadar olmadılar. Bunun nedeni benim çok iyi resim yapmış olmam değildi; Tanrı'nın müthiş lütfu sayesindeydi.

Ben de herkes gibi hata yapmaktan hoşlanmıyorum. Ama geriye baktığımda daha fazla risk alırdım. Göğün bu tarafında korkumun her ikimizden de ne kadar çok şey çaldığını asla bilemeyeceğim. Ama şunu biliyorum, korku berbat bir evlilik danışmanıdır. Sevginin harekete geçirmeyi özlediği ne varsa onu felç eder ve tutsak alır. Fark etsek de etmesek de, sevgi ve risk birbirleriyle yakından bağlantılıdır.

Sevgi yerine korkunun hakim olduğu bir ailede büyüdüm. Anne babamın evliliğinde korku her zaman söz sahibiydi. Arkadaşlıkları korkuyla örülüydü ve hatta ailemizin mali durumunu bile tüketti. Asla yeterince para, yeterince sevgi ve güvenecek yeterince arkadaş yoktu. Korku güzel evimizin odalarında ve tablosuz boş duvarlarında yankılanıyordu. Babam bir inşaatçıydı, ama korku nedeniyle asla yuva gibi hissettirmeyen evlerde oturduk. Sayısız geceler anne babamız gecenin geç saatlerine dek kavga ederken erkek kardeşim ve ben uyumaya çalışırdık. Bir el fenerinin ışığında günlüğümde not tutar ve karanlığın içinde kendi kendime sözler verirdim. Hırsıyla yazdığım bu notların beni koruyacağını düşünüyordum. Kendime asla *zayıf* olmayacağım diye söz verdim. Annem ve babam en sonunda boşandılar, hem de iki kez ve düşmanca ayrılarak kendi yollarına gittiler.

İman ettiğimde yüreğim bir yuva buldu, ama bu, bir yuvada nasıl davranacağımı bildiğim anlamına gelmiyordu. Evliliğimizin ilk on yılında, çocukken inşa ettiğim pek çok kusurlu güvenlik ağıyla yüzleşmek zorunda kaldım. Zayıf olmayı reddetmek nasıl bağışlayacağımı ya da bağışlanacağımı bilmediğim anlamına geliyordu. Bu ağların ipleri üzerime dolandı ve neredeyse evliliğimizi boğacaktı. Kocamın babama benzeyen bir yönü yoktu ve ben de annem gibi değildim, ancak gene de anne babamın uykuda olduğumu düşündükleri zamanlarda öğrendiğim acı verici sözleri söylediğim anlaşmazlık anları oluyordu.

Onların bıraktığı korku mirasını geleceğe taşıyordum ve korku bizim yuvamızı da teslim almadan önce durmalıydım. John'un kusurları hayal edebileceğimden daha çok benimkileri açığa vuruyordu. Doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmak yerine, çocuklukta öğrendiğim senaryoyu oynuyordum.

Bol bol bağışlanmış olduğum halde, John'a çok az merhamet gösteriyordum. Evlilik antlaşmamız hızla bir kontrat haline geliyordu ve bu süreçte sevgimiz küçülüyordu.

John'u korkusuzca sevmeyi reddettim, çünkü korkuyordum.

Kendimi koruma teşebbüsü içinde, yüreğimin daha geniş alanlarını geri çağırmaya başladım. Evliliğimizin ilk yıllarında, John'un ilişkimize pornografi ve mastürbasyonu soktuğunu öğrendim. (John ve ben bu konuda çok açık olduk.) Benim geçmişim söz konusu iken John'un ne kadar anlayışlı olduğunu unutarak kendimi ondan geri çektim. Sanki İsa'nın bağışlandığımız gibi bağışlamamızı bildirdiği buyruk John'un günahının ortaya çıkmasıyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Korku içinde yaşadım ve benden hiç destek görmeksizin özgürleşmeye çalışırken onu utandırdım. Bu *bizim* mücadelemiz değildi, onundu. Yardım etmeyişiimin nedeni kısmen geçmişiimin

üzerimde ağırlık yaptığını hissetmem ve bunun sonucunda o an tecrübe ettiğim şeyden daha iyisini hak etmediğime inanmamdı.

Ara vermeden kavga etmeye başladık. Duygusal olarak uzaklaştım ve belli bir mesafeden onun mücadelesini seyrettim. Bir düzeyde onu yargılamak beni güvende hissettirdi. Eğer değişmeseydi, onu bağışlamak zorunda değildim. Bu hayatımızın diğer alanlarının da gerilmesine neden oldu. Hiç kuşkum yok ki, bu durum ilk yıllarımızı olması gerekenden daha zor yaptı.

Bir gece tüm kızgınlığımın ve kırıklığımın içinde Tanrı'ya yakardım, “Değiştigi zaman onu bağışlayacağım.”

Gördüğüm kadarıyla John'la aramdaki tüm güven yıkılmıştı ve ben bir daha hayal kırıklığına uğramak istemiyordum. Tanrı bu beyanına bir soruyla karşılık verdi: “Bana güveniyor musun, Lisa?”

“Evet.”

“İyi. Değişebilmesi için John'u bağışlamalısın.” Hatta bana söyleyeceğim sözleri bile verdi: “Değişmek istediğine inanıyorum ve seni bağışlıyorum.”

Bu cümle benim her zamanki senaryomun, yani “Değiştigin zaman üzgün olduğuna inanacağım” düşüncesinin tam zıttıydı.

Bu düşünce tarzı bildiğim herhangi bir şeyden o kadar uzaktı ki, Tanrı'nın beni yönlendirdiğini anladım. John'a bu karşılıksız merhameti uzattığım zaman, ikimiz için de iyileşme süreci başladı. Utanç karanlığından çıkıp ışığa girdi ve tutsaklığından kurtuldu. Bakış açısındaki bu değişim bir dönüm noktasıydı. Değişmeyen Tanrı'ya güvenebilirdim.

Korkusuz Sevgi

Korkusuz sevgi kişinin performansına değil, Tanrı'nın sevecen sadakatine dayanır. Günahlarımı ve bocaladığım alanları İsa'nın adıyla Baba'ya itiraf ettiğimde, asla utanmam.

Çünkü O, geleceğimin daha iyi olacağına inanır. İnsanlar bizi hayal kırıklığına uğrattığı zaman gelecekteki herhangi bir riski en aza indirmek için sevgimizi işledikleri kabahat oranında azar azar dağıtmamız sıradışı bir davranış değildir. Her şeyimizi ortaya koymaktan korkar ve geri çekiliriz. C. S. Lewis *The Four Loves* adlı kitabında bu yaklaşımdaki hatayı hikmetli biçimde ortaya koyar:

Sevmek her haliyle savunmasız kalmaktır. Herhangi bir şeyi severseniz yüreğiniz sıkışacak ve muhtemelen kırılacaktır. Eğer yüreğinizin bozulmadığından emin olmak isterseniz, onu hiç kimseye, hatta bir hayvana bile vermemelisiniz. Onu hobilerle ve küçük lükslerle dikkatlice sarın; tüm karmaşıklıktan kaçının. Bencilliğinizin kutusunda ya da tabutunda onu güvende saklayın. Ama o güvenli, karanlık, hareketsiz ve havasız kutunun içinde yüreğiniz değişecektir. Kırışmayacak; kırılmaz, delinmez, şifa bulmaz hale gelecektir. Sevmek savunmasız olmaktır.

İşte bu. *Sevmek savunmasız olmaktır*. Bu eşleştirme hoşumuza gitmeyebilir, ama bundan hiç kaçış olmadığını öğrendim. (Ve inanın, bunu denedim.) Ama *savunmasız olmanın* ayak altında çiğnenmeye hazırlamak olduğunu varsaymayın. Aslında, kendinizi daha çok *haklı çıkarılmaya* hazırlıyorsunuz, çünkü sevgi asla başarısız olmaz.

Savunmasızlık riskini biraz daha irdeleyelim. *Savunmasız* kavramının bir tanımı da “teşhir edilmiş” olmaktır. *Savunmasız* olmak kolayca *çıplak* olmakla eşitlenebilir. Çıplaklık risklidir, çünkü hiçbir şey gizli ve korunaklı değildir. Sevgi ideal olarak çıplak olduğunuz ve utanmadığınız güvenli bir yerdir.

Kültürümüz çıplaklıktan cinselliğe çok hızlı bir geçiş yapar. Bunun yürek bakımından çıplaklık ve korkusuzluk olduğunu belirtmek isterim. Tanrımız’ın önünde açıkça durduğumuz zaman en güçlü konumdayızdır. Bu genel sezgilerimize aykırı

gelmektedir, ama insanlığımızı utanç dolu paçavralar ya da kişisel doğruluğun giysileriyle beyhude örtünmek yerine Tanrı'nın önünde çıplak olmak çok daha iyidir.

İsa, bizler O'nun gibi olabilelim diye ululuğunu bir yana bırakıp kul özü aldığı zaman, bizim uğrumuza savunmasız hale geldi. İsa, Tanrı'nın sevgisini bize açıklamak için savunmasız oldu. İşte bu nedenle korkusuzca sevebiliriz... Ölçüsüzce inanabiliriz... Ve hudutsuzca umut edebiliriz.

Eğer korkusuzca seveceksiniz, o halde devam edin ve ölçüsüzce inanın. Umutlarınızı o kadar derin sulara demirleyin ki, dehşetli olsun.

İman, umut ve sevgi: Bu üçü kalıcıdır. Bize dayanma gücü vermek için birbirlerine dolanmış halde uyum içinde yaşarlar. Bu üç gücün en üstünü sevgidir. Sevgi olmadan gerçek iman eylemi olmaz ve sevgi olmadan umut da olmaz.

Korkunun zıttının
iman ya da cesaret
değil, sevgi
olduğunu anladım.

Tanrı sevgidir. Sevgi sonsuzdur. Sevgi asla tükenmez ve sevgiye emanet edilen bir şey asla kaybolmaz ve sevgiden doğan hiçbir şey ölmez. Ama sevginin büyümediği bazı yerler vardır; sevgi rakibi olan korkunun yanında serpilemez. Korkunun bir sonu vardır; aslında korku bir çıkmazdır. Korku işkenceye götüren, Tanrı'dan olmayan bir ruhtur. Korku, şüphe gölgesinde oturarak öğütler verirken, sevgi bilgeliğini imanın ışığından çeker. Eğer korkunun öğütlerine uzunca bir süre kulak verirseniz, tükeneceksiniz.

Uzun yıllar önce ilk kitabımı yazarken, korkunun zıttının iman ya da cesaret değil, sevgi olduğunu anladım. Çocukluğumda öğrendiğim dersleri daha iyi hatırlamalıyım, zira *Oz Büyücüsü*'ndeki Korkak Aslan'ı cesur yapan şey sevgiydi. 1. Korintliler 13. bölümü korkunun karşıt sıfatlarına uyarladığımda

bu düşünce daha da netleşti:

Korku sabırsızdır, korku şefkatsizdir. Korku kıskanır, övünür, böbürlenir. Korku kaba davranır, kendi çıkarını arar, kolayca öfkelenir, kötülüğün hesabını tutar. Korku haksızlığa sevinir, gerçek olanla sevinmez. Korku hiçbir şeye katlanmaz, hiçbir şeye inanmaz, hiçbir şeyi umut etmez, hiçbir şeye dayanmaz. Korku son bulur.

Korkunun meyveleri ve motivasyonları sevginin yollarının zıttıdır. Eğer iyi şey yaptıysam ya da hayatta çok değerli dersler öğrendiysem, bunlar ancak korku perdesinin ötesine geçtiğimde gerçekleşmiştir.

Tehlikenin verdiği hisleri sevdikleri için heyecan peşinde koşanlar vardır. Böyleleri cesurdur, ama sadece sevmeyi bilenler korkusuzdur.

Tanrı sevgidir. Sevgide korku yoktur. Tanrı korkusuzdur. Biz Tanrı'ya aitiz. Korkusuzca sevebiliriz. Tanrı'nın bize olan korkusuz sevgisine mazhar olduğumuzda korkusuzca sevmeye konumuna geliriz. Korkusuzca sevenler, korkusuzca yaşarlar.

Belki bu geçiş bariz gibi görünebilir, ancak sanki Tanrı hazırlıksız yakalanmış gibi davranan birçokları vardır. İşittiklerimiz ve gördüklerimiz bizi korkutur ya da öfkelenendir ve O'nun zulme, kötülüğe ve felakete tepkisinin bizimkini yansıttığını hayal ederiz. Ama öyle değildir.

Kusursuz Sevgi

Sevgi motivasyonu olmaksızın cesurlar sadece gösteriş yaparlar. Eylemlerinin ardındaki motivasyon sevgileriyle örnek olmak değil, diğerlerini etkilemektir. Cesur *görünmek* yeterli değildir, çünkü bir kimsenin yapabileceği en cesurca hareket kendisini bir başkasının uğruna zarara uğratmaktır. Bunun

anlamı bazen savaşta ayağa kalkmak yerine hayatımızı yere sereceğimiz zamanların olacağıdır:

Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur (Yuhanna 15:13)

Bu eylem gösteriş için değil, dostlar içindir. Birinci Korintliler 13:3 sevgi olmadan gösterilen cesaret ve fedakârlık hakkında sunları söyler:

Varımı yoğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz.

Yoksulluk yemini ya da şehitlik eylemi *sevgisiz* icra edildiğinde dini bir kurbandan fazlası olmaz.

İsa, Babası tarafından derinden sevildi ve bizi de Babası'nın O'nu sevdiği kadar derinden sevmeyi seçti. Sevgi O'na imanda dayanmak için kudret verdi ve biz O'nun umut dolu vizyonuyuz.

İsa geçmişime rağmen beni sevdi. Gelecekte hata yapacağımdan korkmuyordu. Hata yapacağımı biliyordu. Hepimiz *hatalar yapmamıza rağmen*, bu sizin bir hata olduğunuz anlamına gelmez. Eğer bir hata olduğunuzu düşünüyorsanız, hatalısınız.

Günah işlesem bile, ben bir günah değilim. Bu konuda ne hissedersen hissedeyim, İsa beni doğru kıldı. O'nun benimle ilgili umutlarına verebileceğim en korkusuz, en sevecen yanıt itaatli bir yaşamla O'nun çağrısını onurlandırmaktır.

Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım. (2. Korintliler 5:21)

İsa, her türlü sorunumuza ağır basan tek çözüm olduğunu vaat etti. Bütün zamanınızı ve enerjinizi günahınıza

odaklayabilirsiniz, ancak yapabileceğiniz tek şey bu olacaktır. Günahlılığınız sizi bunaltır ve bu durum aşırı hale geldiğinde, gözlerinizi diğerlerinin günahlılığına çevirirsiniz. Başkalarına sert davranan bir önderin kendisine en sert davrandığını öğrenmek beni asla şaşırtmaz. Kendime baktığımda, kusurlarımı görüyorum; Mesih'e baktığımda, kusurlarım O'nun parlak ışığında kayboluyor. Bana sağladığı manzarayı daha çok seviyorum:

O'na bakanların yüzü ışıl ışıl parlar,
Yüzleri utançtan kızarmaz. (Mezmun 34:5)

İsa günahlarımızın ve gölgelerimizin O'nun sevgisini perdelemesine izin vermez. Savunmasız hissettiğimizde, gözlerimizi utanç içinde kaçırmak yerine umutla yukarı kaldırmamızın tam zamanıdır. O'nun kusursuz sevgisi bütün korkularımıza karşı koyar. Kusurlu korkularımın O'nun kusursuz sevgisine direnmesine neden izin verecekmişim? Bu denklemdeki “nedeni” anlamasam bile, içindeki “kime” güvenmeyi öğrendim. Çünkü Tanrı'nın sevgisi rakipsizdir. O beni sevdi; bu nedenle umudumu O'na bağlamayı seçiyorum. Mezmun 91'den Tanrı'nın kendi kızlarına verdiği şu mesajı paylaşmama izin verin:

Beni sevdiği için
Onu kurtaracağım” diyor RAB,
“Beni iyi tanıdığı için
Ona kale olacağım. (a.14)

Gerçekten düşündüğümüzde... Eğer sevgi başarısız olamazsa bizi nasıl riske sokabilir? Sevgi, hayatın verdiği büyük yaraları iyileştirme gücüne sahiptir.

Korkusuzca sevmenin birçok yolu vardır.

Eşinizi cesaretle sevmeniz sadece bir tanesidir. Çocuklar ve anne babalar korkusuzca sevimlidir. Arkadaşlarımız kıskançlık, hırs ve korku yerine sevgiyle beslenmelidir. Yaptığınız şeyi ve çalıştığınız yeri sevebilirsiniz. Bir organizasyonun ya da bir kilisenin parçası olmayı sevebilirsiniz. Okumayı ve gülmeyi sevebilirsiniz. Sevgiyi nereden bulduğunuzdan bağımsız olarak, er ya da geç zorluklar ve hatta hayal kırıklıklarıyla karşılaşacaksınız.

Bu bizi bir sonraki adıma götürür: Düşmanlarımızı sevmek. İsa neden böyle bir şeyi öne sürdü?

Çünkü koyunları keçilerden ayıran şey bu tür sevgidir. Bize kötülük düşünenleri sevdiğimizde seçkin oluruz. Sizi bağlayan ve inciten kişileri sevmeyi *seçtiğinizde*, bir şey değişir. Koşullarınız değişmese bile, artık tuzakta değilsiniz; özgürsünüz.

Amerika iç savaşı sırasında, Güneyli efendisi yaralandığında uzaklaşıp onu savaş alanında terk etmek yerine sıhhiyecilere götürmeyi seçen bir kölenin öyküsünü okuduğumu hatırlıyorum. Bu kolay bir seçim değildi, ama yaptığı bu seçim onun halihazırda gerçekten özgür olduğunu ortaya koymuştu. Bu eylemi sayesinde Kuzeyliler'in isyancıları yenmesinden çok önce özgür kaldı.

Bir kimse hayatınızın bütün günlerinde sizin özgür olduğunuzu ilan edebilir, ama siz gene de bağlı kalmayı seçebilirsiniz ya da insanlar akılsızca size sahip olduklarını düşünürken özgürce yaşamayı seçebilirsiniz. Teknik açıdan belki de asla bir köle olmayacaksınız, ama gene de insanlar onlara borcunuz olduğunu hissederse, bu bir çeşit bağımlılıktır. Özgür görünen, ama bağlı yaşayanlar vardır. İnsanların sizin hakkınızda ne söylediklerini ya da ne algıladıklarını kontrol edemezsiniz, ama onlara vereceğiniz yanıtı seçebilirsiniz.

Sevgi seçer. Korku tepki verir.

Sevgi özgürlüktür. Korku tutsaklıktır.
Yetkin sevgi korkuyu siler atar.

Yine de Sevin

Kent M. Keith'e ait aşağıdaki alıntı sıklıkla Rahibe Theresa'ya atfedilir, zira bu düsturu bir hatırlatma olarak her zaman önünde tutmuştur. Eminim bir kısmını duymuşsunuz, ama metnin tamamını paylaşıyorum:

Çelişkili Buyruklar

İnsanlar mantıksız, akılsız ve bencildir.
Yine de onları sevin.

Eğer iyilik yaparsanız, insanlar sizi bencil ve art niyetli olmakla suçlayacak.
Yine de iyilik yapın.

Eğer başarılı olursanız, sahte arkadaşlar ve gerçek düşmanlar kazanacaksınız.
Yine de başarılı olun.

Bugün yaptığımız iyilik yarın unutulacak.
Yine de iyilik yapın.

Dürüstlük ve açık sözlülük sizi savunmasız kılar.
Yine de dürüst ve açık sözlü olun.

En büyük fikirlere sahip en büyük erkekler ve kadınlar en küçük fikirlere sahip en küçük erkekler ve kadınlar tarafından yere düşürülebilir.
Yine de büyük düşünün.

İnsanlar ezilenlerin tarafında olur, ama sadece ezenleri izlerler.
Yine de ezilenler için mücadele edin.

İnşa etmek için yıllarca uğraştığınız bir şey bir gecede yerle bir olabilir.

Yine de inşa edin.

İnsanların gerçekten yardıma ihtiyacı olabilir, ama onlara yardım ettiğinizde size saldırabilirler.

Yine de insanlara yardım edin.

Dünyaya elinizdeki en iyiyi verin, gene de çenenize yumruk yersiniz.

Yine de dünyaya elinizdeki en iyiyi verin.

İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratacak... Yine de onları sevin. Keith'in bu sözlerinde diğer insanlarla ilişkilerimle ilgili çok şey buluyorum. Bir kimseyi hayal kırıklığına uğrattınız mı? Ben uğrattım. Başlarını sallamış ve içlerinden "Tam bir hayal kırıklığı" diye söylenerek benden uzaklaşmış olabilirler. Düşmanlar ve hatta arkadaşlar bile size zarar verecek ve ihanet edecektir. Böyle bir durumda ne yapacağınızı biliyorsunuz... Yine de onları sevin. Eğer rekabetin ötesine geçen bir hayat kurmak istiyorsanız, insani anlayışınızın ve kapasitenizin ötesinde yaşamalısınız.

Bunun ilk başta mantıklı gelmeyeceğini biliyorum, ama insanlara hatalarından ders alma onurunu bahşederseniz, gelecekte daha iyisini yapmaları için onları güçlendirmiş olursunuz.

Ne yazık ki, bu noktada bir feragatnâme eklemem gerektiğini hissediyorum. Sözümlü ettiğim hatalar şunları içermiyor: Cinsel istismar, ihanet ya da yasadışı eylemler. Hatalar dediğimde yanlışlıklar, yanlış anlamalar ve yanlış yargılar kategorisine gitmektedir. Bunlar sapıklık, gaddarlık ya da garez gibi habis niyetlerle bağlantılı eylemler değildir. Doğru yolda ilerlerken her birimizin deneyim ettiği düşüşlerden söz ediyorum.

Hem doğruların hem de kötülerin ayağı takılır, sendeler ve düşerler. Tek fark, sevginin doğruları ayağa kalkmaya zorlamasıdır. Kötüler aşağıda kalır ve çoğu kez diğerlerini yanlarına çekmeye kalkışır, ama doğrular kalkar, diğerlerini kaldırır ve ilerlerler (Özdeyişler 24:16). Sevgi her zaman ayağa kalkmayı seçer:

Tersine, sevgiyle gerçeğe uyarak bedenın başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz. O'nun önderliğinde bütün beden, her eklemın yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her üyesinin düzenli işleyişiyle büyüyüp sevgide gelişiyor. (Efesliler 4:15–16)

Gerçeğin sözlerini sevgiyle söylemek bedeni bina eder. Sevgi hayatın her alanında gelişmeye neden olur. Nefret sözleri ise çürümeye yol açar ve gelişimi durdurur. Ancak sevgi hem nefretten hem de korkudan daha güçlüdür.

Hayal Kırıklığı ile Başa Çıkmak

Beklentiler karşılanmadığında hayal kırıklıkları baş gösterir. Sevgi en iyisine *inanır* ve bu en iyiyi *talep etmekten* son derece farklıdır. Sevginin gelişerek umut halini alması gibi beklentiler de çabucak taleplere dönüşebilir.

Kocama güveniyorum, ama nihai umudum Tanrı'dadır. Kocam ve ben birbirimizi seviyoruz, ama bu, birbirimizi hayal kırıklığına uğratmadığımız anlamına gelmiyor, elbette uğrattık. Hayal kırıklığının vatandaşları olarak yaşamak yerine, onun üzücü sınırlarını terk etmeyi seçtik. Yaşadığımız olayın öğrettikleri için şükreder, ayağa kalkar, hatalarımızdan ders çıkarır ve devam ederiz. Birbirimizin hatalarını farklı açılardan işaret ederek hayal kırıklıklarımızın etrafında dönüp durmak yerine bunun daha iyi bir yaklaşım olduğunu keşfettik.

Emin olun, bunun iyi bir fikir olduğuna inandığımız (ya da belki sadece ben inandım) bir zaman oldu. Hatanın her bir unsurunu incelersem ve her yönünü yeterince utançla kaplarsam bir daha asla olmayacağını düşündüm. (Hem John'un hem de benim hatalarımın üzerinden bu acımasız rutinle geçtim.)

Bu yaklaşım işe yaramadı, çünkü mantığım kusurluydu. Bunun yerine şöyle oldu. Bu kalıba o kadar yerleştik ki, tüm görebildiğimiz birbirimizde kurnazca bulduğumuz kusurlardı. Birbirimiz hakkında en iyiye inanmak yerine birbirimizden en kötüsünü beklemeye başladık. İkimiz de aradığımız şeyleri birbirimizde keşfettik.

Bütün çocuklarımı seviyorum, ama bu, ilişkilerimizde hayal kırıklıkları yaşamadığımız anlamına gelmiyor. Bu zamanlar kırk yılda bir olsa da (ve çoğunlukla onları hayal kırıklığına uğratan ben olurum), yine de ilişkilerimizin bir parçası. Ayrıca hayal kırıklığına uğrattığım arkadaşlarım da oldu.

Hayal kırıklığı sevginizin öldüğü anlamına gelmez; sadece Kutsal Ruh'tan bir randevu talep etmenizin ve O'ndan bir miktar öğüt almanızın zamanının geldiğini gösterir. Sevgi uğraş gerektirir ve gerçek bir uğraş sorular sormayı ve savunmasız olmayı gerektirir.

En nihayetinde, sadece İsa'nın olabileceği bir şeyi kocamın, çocuklarımın ya da arkadaşlarımın olmasını bekleyemem. Eğer bu hatayı yaparsam ve onları birer kurtarıcı gibi görürsem, ellerinde olmadan beni hayal kırıklığına uğrattırlar, çünkü onları kendi elimle yetersiz kalacakları bir konuma koymuş olurum.

Nihai olarak, hata onların kusurlarından değil, benim hatalı beklentilerimden kaynaklanır.

En iyiyi beklediğinizde ve daha azını yaptıklarında, hayal kırıklığına uğrarsınız. En iyiye inandığınızda ve daha azını

yaptıklarında, henüz işlerinin bitmediğini anlarsınız.

Tanrı'nın sizi birlikte bina etmeye çağırdığı insanları yargılama ve kesip atma baskısını hissetmek bir savunma mekanizmasıdır. Evet, anlaşma sağlanmadığı için uzaklaştığımız kişiler vardır. Ve sizden uzaklaşanlar da olabilir. Ama çoğunlukla insanların uzaklaşmasının nedeni bir kez acı çektikten sonra yeniden savunmasız kalmak istememeleridir.

Tanrı benim hakkımda her zaman benden daha iyiye inanır. O beni geçmişime terk etmez, çünkü geleceğimi elinde tutar. Benim için belirlediği en iyiyi dışarı çıkarmak için beni korkaklığımdan ve korkumdan dışarıya çeker. Pavlus, bu beklenti sorunlarının bazılarını Korint Kilisesi'yle yaşadı:

Çünkü geldiğimde sizi istediğim durumda bulamayacağımdan korkuyorum. Sizler de beni istediğiniz durumda bulamayabilirsiniz. Aranızda çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, iftira, dedikodu, böbürlenme, kargaşa olmasından korkuyorum. (2. Korintliler 12:20)

Hayal kırıklığı beklemekten vazgeçelim, çünkü neyi davet edersek o gelir. Daha fazlasını talep etmek ve bu olana dek onayımızı esirgemek bizi soyutlar ve öfkeli yapar, tıpkı hayali inkâr etmenin bizi umutsuz kıldığı gibi. Bizimle ilgili inanmalarını isteyeceğimiz şeye biz de diğerlerinde inanalım, daha en iyi halimiz gelecek. Hatalarının sadece yanlış adımlar olduğuna inanalım. Yaptığımız yanlışların varacağınız yeri belirlemeye hakkı yoktur.

İsa'ya yaklaşabilir ya da geçmişinizden gücenebilirsiniz. Sadece siz bu gücü elinizde tutuyorsunuz.

Aldığımız merhamet hakkında bir vahye sahip değilsek, başkalarından merhametimizi esirgeriz.

Korkunun Yolu

Korkunun bir bedeli vardır. Sizi körleştirir. Gücünüzü, hayallerinizi, ilişkilerinizi, paranızı, imanınızı ve umudunuzu çalar. Korku, size sevginin karşılıksız vereceği ne varsa onları lekelemek ya da sizden uzaklaştırmak ister. Korku sahneye arada sırada çıkmaz; saldırıları aralıksız olduğu kadar zamanlaması kusursuzdur.

Korku sizin dinlendiğiniz anlara saygı göstermez... Düşlerinizi bozarak uykunuzu işgal eder.

Korku bir güç olup Kutsal Ruh'un gücünün, sevginin ve sağlam bir zihin yapısının ruhsal karşıtıdır. Tanrı'nın Ruhunu sizi özgür kılmak için gelirken korku felç etmek için gelir.

Korku, sadece birçok gelişme fırsatını elinizden almakla kalmayacak, ayrıca geleceğe dair bakış açınızı çalmayı amaçlayacaktır. Hem sevginin hem de korkunun hayatınız için birer planı vardır. Birisi iyiliğiniz için, diğeri kötülüğünüz içindir.

Sevginin Yolu

Bunun tersine, sevgi son derece cömerttir. İlişkilerinizi, hayallerinizi ve umudunuzu onarmayı amaçlar. Hepimizin Tanrı'nın vaat ettiği bu sevgi yoluna erişimi vardır. Ancak sevginin yeni vaatlerinin korkunun eski kumaşına tutunacağını düşünmek hatadır. Tanrı, yeni olanı *yenilenmiş olanla* eşleştirmeyi arzular:

Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa tulumlar patlar; hem şarap dökülür, hem de tulumlar mahvolur. Yeni şarap yeni tulumlara konur, böylece her ikisi de korunmuş olur. (Matta 9:17)

İçinizde *yeni* bir şey var, ama korku onu içine almayı istiyor. Sakın izin vermeyin. Korkusuzun sevgisi tamamen yeni bir ambalaj gerektirdi. Bir kere yeni sevginin şarabını

benimsediğinizde her şeyi farklı görmeye başlayacaksınız. Bir zamanlar sıkıcı bir iş olarak gördüğünüzü artık bir hizmet fırsatı olarak göreceksiniz. İstifçilikle geçen bir hayatı kovalamak yerine fiilen cömertlik göstermenin yollarını arayacaksınız. Sevgi korkuyu silmeyi amaçlar.

Korkusuz Bir Kadın

Geçen yıl yakın bir arkadaşım bana çok hoşuma giden bir doğum günü kartı gönderdi ve onu aynamın kenarına iliştim. Kartın ön yüzünde yamalı pantolon giyinmiş genç bir kız resmi vardı ve altında “Mesele giysiler değil, tutum” yazıyor. Diğer bir deyişle, ne giydiğiniz değil, onu nasıl giydiğiniz önemlidir. Sevgi en iyi cesaretle giyilir. Sevgi, üzerinde çalışılan bir şeydir.

Size ilginç bir gerçek söyleyeceğim: Korkusuz bir kadından daha çekici bir şey yoktur.

İhtiyatsız değil, korkusuz bir kadın. Korkusuz kız çocukları Tanrı'nın ışıldayan vaatlerini imanla giyerler. Kendimizi görmek insani bir şeydir ve kendimizi Tanrı'nın Sözü'nün ışığında incelemek görevimizdir. Ama kendimizi *küçük* gördüğümüzde kendimize hiçbir iyilik yapmayız.

Korku bizi yetersizliğimize göre ölçer; sevgi ise korkusuzca Tanrı'nın yeterliliğine bağlanır.

Korku iter, sevgi çeker.

Çekici olmak ne demektir?

Bana inanın, sadece dış görünüşten fazlasıdır. Araba enkazları çokça dikkat çekerler. Daha iyi bir anlayışa kavuşmak için, “yaklaşmaya ya da tutunmaya neden olmak” anlamına gelen *çekmek* sözcüğüne bakalım. Aynı zamanda “bir mknatıs

Korkusuz bir kadından daha çekici bir şey yoktur.

gibi kendine yaklaştırmak ya da sürüklemek” anlamı da vardır. Ayrıca “ilgi ve duygu uyandırmak” anlamına da gelir.

Hayatınız ya lanetleri ya da bereketleri çeken bir mıknaats gibidir. Bu yüzden kendinize şunları sorun:

Korktuğunuz şey nedir?

Sevgi size neyle yüzleşmeniz için meydan okuyor?

Değişene kadar bağışlamayı reddettiğiniz kişi kim?

Sevginizi korkuyla ve ölçülü biçimde

nerelere bölüştürüyorsunuz?

Korku beyanlarına dolandığınız bir aç ördünüz mü?

Artık işleri tersine çevirmenin vakti geldi. Bu sürece başlamak, göğün hayatınıza dair rakipsiz harikalarını ilan etmek kadar kolaydır. O zaman başlamanız için, Pavlus’un Timoteos’a yazdığı sözlerden yola çıkarak bir dua meydana getirdim:

“Sevgili kızım, Tanrı’nın lütfunun, sevgisinin ve tam esenliğinin Babamız Tanrı’dan ve Rabbimiz İsa Mesih’ten hayatına bol bol akması için dua ediyorum! Tanrı’nın sana verdiği ruhsal armağanı alevlendirmen için seni teşvik etmek istiyorum. Çünkü Tanrı sana asla korkaklık ruhu vermeyecek, ama Kutsal Ruh sana kudretli güç, sevgi ve özenetim verecektir!

Bu yüzden Rabbimiz İsa Mesih’e tanıklık etmekten asla utanma, ama Tanrı’nın gücünün vahyiyle her türlü kötülüğü alt et. O bize diriliş yaşamı verdi ve hayatımız üzerindeki kutsal çağrısıyla bizi kendisine çekti. Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırdı. Bu lütf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa’da bağışlanmış, şimdi de O’nun gelişiyle açığa çıkarılmıştır!” (2. Timoteos 1:2, 6–9’dan uyarlanmıştır)

Bunu kabullenin. Bu sözleri Tanrı’nın hayatınız için isteği

olduğuna iman edin. Benimle birlikte dua edin.

Göksel Baba,

Lütfunun, sevginin ve esenliğinin hayatıma akması için dua ediyorum. Bana verdiğin ruhsal armağanı alevlendirmek istiyorum. Tanrım, bana korku ruhu vermediğini biliyorum, bu nedenle korkunun öğüdüni reddediyorum. Baba, bu hırsızın benden çalmış olduklarını geri getirdiğin için sana şükrederim.

Bana güç, yetki, sevgi ve özdenetim yüklü sağlam bir anlayış sağlayan Kutsal Ruh'u'nu verdin. Bugün sevgiyi seğıyorum. Müjde'den utanmıyorum, korkuyla geri çekilmeyeceğim ve korkusuzca seveceğim.

Tartışma Soruları

1. Daha korkusuzca sevebileceğiniz bazı yollar nelerdir?
2. Evliliğinizde “bizim” sorunumuz yerine eşinizin sorunu olarak nitelendirdiğiniz bir sorun var mı?
3. Savunmasız olmadığınız alanların sevgi eksikliğine dönüştüğü alanlar var mı? Bunu değiştirmek için nasıll adımlar atabilirsiniz?
4. Hayatınızda bir hata yapmayı bir hata olmakla özdeşleştirdiğiniz alanlar nelerdir?
5. Düştüğünüz ve ayağa kalkmaktan korktuğunuz bir yer var mı? Bu konuda bir arkadaşınıza ya da sevdiğiniz birine açık olun.
6. Korkusuz bir kadınla ihtiyatsız bir kadın arasındaki farkı özetleyin.

Derin Kuyular ve Dilek Kuyuları

Denemeler bize ne olduğumuzu öğretirler; toprağı kazar ve neyden yapıma olduğumuzu görmemizi sağlarlar.

Charles Spurgeon

Tanrı'nın derin bir kızı olmak istediğimizi varsayıyorum. Eğer derinlik istiyorsanız, biraz kazı yapılmasını beklemeniz normaldir.

Charles Spurgeon'a katılıyorum: Denemeler gerçekten de birer vahiydir. En azından benimkiler öyle. Amaçları bize öğretmen olmaktır, ama günün sonunda nasıl öğrenciler olmak istediğimizi seçmek bize kalmıştır. D notuyla, yani zayıf notla geçtiğim çok günler vardır. Bu olduğunda, genelde dersi yeniden alırım. Gerçek şu ki, kusursuz bir hayat yaşamamama rağmen, iyi derecede başarılı olmak istiyorum. Sınamaların ve denemelerin benim için birer haberci mi olacağını yoksa beni

sadece darmadağın mı bırakacağını seçme gücüne sahibim.

Başımıza gelenler ya da hakkımızda söylenenler üzerinde ya *az* ya da hiç kontrolümüz yoktur, ama iş eylemlere geldiğinde hiç de çaresiz değiliz. Seçim gücüne sahibiz ve bu bize nasıl bir tepki vereceğimiz konusunda tam bir kontrol vermektedir. Ve Spurgeon’u alıntıladığımızı göre, devam edelim ve denemelere gösterdiğimiz tepkinin nasıl olması gerektiği hakkındaki önerilerine daha derinden bakalım:

“Beni kayaya çarpan dalgayı öpmeyi öğrendim.”

Bu, bizi habersiz yakalayan şeylere gösterilebilecek alışılmadık, beklenmedik bir tepkidir. Geçenlerde torunum Sophia’nın denizde dalgalarla oynamasını seyrediyordum. Dalgalara başıyla vurarak çok eğleniyordu. Dalgalar ona çarpıp suya batırdığı her seferden büyük keyif alıyordu... Gülerek ayağa kalkıyor, gözlerini siliyor ve bir sonraki dalgayı karşılamaya hazırlanıyordu.

Spurgeon bu alıntıda kayalık bir sahilden değil, Kaya olan Mesih’ten söz etmektedir. Her bir gün hayatın getirdiği dalgalara nasıl tepki vereceğimizi belirleyen yeni bir fırsattır. Eğer savunmacı bir pozisyon alırsak, o zaman aydınlığa çıkan her mesele bir sorun olarak kalacaktır. Eğer kendimizi alçaltırsak, o zaman karşılaştığımız deneme sayesinde Kutsal Ruh derinliğimizi ve dolayısıyla tanrısal olma kapasitemizi arttıracaktır. Hayatın meydan okumaları *kim olduğumuzun* altını oymadan *neyden yapıldığımızı* açığa çıkarır. Kimliğimiz bizim ne yapıyor olduğumuza ya da ne yaptığımızı değil, “Mesih’e” temellenmiştir. Denemeler bizi Mesih’e benzer ve dolayısıyla sarsılmaz olarak daha çok büyümemiz için pekiştirir. Mesih, benden üstün olan meşhur Kaya’dır. O bizim temelimiz, her gece üzerinde esenlik bulduğumuz ve her sabah üzerinde durmak

için uyandıığımız kayamızdır. Sadece İsa bizim sabitimiz ve merkezimizdir.

Toprağı Hazırlamak

Denizden toprağa geçelim. Bazen yeşil ama çoğunlukla kurak olan güzel Colorado kırsalında yaşıyorum ve bu yüzden hayatımı toprağa benzetmek bana kolay geliyor. Toprağımız serttir, çünkü aşırı koşullarda işleniyoruz. Bahçemdeki toprak sert olmasına rağmen, yüreğimin yumuşak olmasını istiyorum. İster küçük isterse görüldüğünden büyük olsun, herhangi bir kabahatten ötürü *aşırı* sıkıntıda olduğumda, toprağımın altüst edildiği gerçeğinden kaçamam. Toprak altından çıkan kümeler arasında yeniden dibe inmeye çalışan zararlı kurtçuklar görüyorum. Yüzeyin altında yaptıkları işlerin izlerini fark ediyorum. Haberim olmadan evliliğimin köklerini kemirdiklerini ve arkadaşlık çiçeklerimin büyümesini engellediklerini anlıyorum. Bu olduğu zaman (ve istediğimden daha sık oluyor), Babam'la yaptığım sohbet şuna benzeyebilir:

“Oh hayır, bu korkunç! Bu nasıl oldu? Göksel Baba, bunu görüyor musun? Az önce ne dediğimi ya da düşündüğümü işittin mi?”

O da şöyle yanıtlar, “Lisa, bu benim için değil, senin için bir vahiydi. O kurtçuklar bir süredir toprağımın içindeydi. Şimdi önünde şu soru var, onları yerinde tutmak ve gelecekteki hasatlarını tehlikeye atmak istiyor musun?”

Yakın bir incelemede hâlâ filizlenmeyi bekleyen tohumlar olduğunu fark ediyorum. Bunların daha zamana ihtiyacı var. Bunlar hayatım ve ailemle ilgili henüz gerçekleşmemiş Tanrı'nın derin vaatleridir. Onlar büyüyecek mi diye merak etmeye başlıyorum. Babam sabırla açıklıyor:

“Bu tür bir zararlı hızlıca çoğalır. Seçim her zaman senindir; bahanelerini üzerlerine serpebilir ve etkinliklerini bir kez daha örtebilirsin. Ama onlar devam edecek. Bu zararlılardan kurtulmak istiyorsan, onları sözde ve eylemde inkâr etmeli ve onları ortadan kaldırmam için Bana güvenmelisin.”

Onların gerçek kimliğini görerek bu iğrenç kıskançlık, kuşku ve insan korkusu zararlılarını inkâr edip reddedirim.

“Aferin—ve hazır başlamışken, o zararlı otları görüyor musun? Onları da yerlerinden sökelim. Toprak gevşek iken daha kolay olacaktır; sonra devam edelim ve onların yerine Sözü’ün tohumunu ekelim.”

Bekle bir dakika... şimdi iş ciddileşti. Gözle görmediğim kurtçukları almak bir şey, ama vaadi beklerken gözle görünür her bir yeşilliği ortadan kaldırmak başka bir şey. Bazı zararlı otları keyfim için biraz da bekletsem mi diye düşünmek için biraz duraksıyorum. Yeni büyüyenler görünme şansı bulana kadar bekletsem olmaz mı? Onlar olmadan boş bir toprak kap gibi görüneceğim. Karşı çıkıyorum:

“Ama Rab, o zaman toprağım çıplak ve çorak görünecek.”

“Lisa, meyveli mi görünmek istiyorsun yoksa meyveli olmak mı?”

Ve işte bu kuşağın sorusu budur. Nasıl göründüğümüz ne olduğumuzdan daha mı önemli? Sadece meyveli görünmeye razı olmak pekâla gelecekteki gelişme dönemlerinden ödün vermek olur. Gizlice ekilen ne varsa bir gün açıkça görülecektir. Bir iç çekiyorum.

“Tamam, onları çek.”

“Oldu.”

Ve işte çıplak bir toprakla duruyorum, ama utanmıyorum, çünkü artık O'nun vaatlerinin derinliklerimde engelsizce büyüyeceklerini biliyorum. Denemeler ve sıkıntılar zemini temizler ve gelecekteki büyümeye engel olan ne varsa kaldırır. Bu karşılaşmalar bizi arındırır ve gelecekteki potansiyelimize hazırlar. *Denemeler* sözcüğünün yerini kolayca alabilecek başka sözcükler de vardır. Şunları da kullanmaktan çekinmeyin, *zorluklar; sınanmalar; değerlendirilmeler; acılar ve sıkıntılar; deneyler; sınavlar* ya da sadece *testler*.

Güçlü ve zayıf yönlerimiz bu deneyimlerin getirdiği rahatsız durumlar içinde açığa çıkar. Topluca ve bireysel olarak, bu sınavlar yeni bir şey ve gelecek dönem için canlarımızın kuru ve çorak yerlerinin çapalanması işlevini görür. Bu zemin çalışması olmaksızın, Tanrı'nın Sözü'nden akan yaşam suyunun çoğu hayatlarımızın özüne emilemeyecektir. Yürekllerimiz suyu alamayan, kuraklıktan çatlamış sert toprağa benzeyecektir. Eğer kurak toprak hazır hale getirilmezse, yağmurlar akıp gidecek ve bolluk içinde kıtlık deneyim edeceğiz.

Denemeler ayrıca bize Tanrı'nın kim olduğunu öğretmektedir.

Denemelerin amacı hakkında sizinle tartışacağım bir zaman vardı. Eğer Tanrı'nın Sözü'ne göre yaşarsanız, kötü bir şeyin başınıza gelmeyeceğini size söyledim. Gençtim, akılsızdım ve zaman testini geçmemiş bir öğretiyeye sahiptim. Öğretinin derin olduğunu düşünürken aslında beni sadece sığılarda yaşamaya hazırlamıştı.

Kutsal bir hayat sürmemiz için ihtiyacımız olan her şey Tanrı'nın Sözü'nde bulunur, ancak bu gerçeğin hayatlarımızda her bakımdan çalışabilmesi için bizi dizlerimizin üzerine sürükleyen şey denemelerdir. Bu vaziyette Tanrı'nın Sözü artık hayatı en iyi haliyle sürmek için okuma önerileri değil, yaşam sözlerinin bizzat kendisi haline gelir.

Hayatımı Kaz

Hayatımın kısa ve karmaşık bir dönemi idi, bunun başlıca nedeni numara yapmayı ve meseleleri gömmeyi tercih etmiş olmamdı. Gençtim, henüz kurtulmuştum, yeni evliydim ve toprağın altüst edilme işlemi daha başlamamıştı. Yüzeyde sadece birkaç çizik vardı. Her şeyin değiştiği zamanı hatırlıyorum. Derinden bir tapınma ve dua zamanındaydım. Yeni atanmış bir pastörün eşi olarak sırf kilisede ön sırada oturduğum için hayatımda ele alınması gereken çok az şey olduğu hayaline kapılmıştım. Tam bir güvenle, Tanrı'yı hayatımda kazı yapmaya davet ettim. Aradan yirmi dört saat geçmemişti ki, sözcük seçimimden dolayı pişmanlık duydum.

Sevgili Göksel Baba,

Kazı mı dedim? Bunu geri alabilir miyim? Yanlış sözcük seçimleriyle dolu tutkulu bir andan ibaretti. Söylemek istediğim şey hayatıma peyzaj yapman ve süslemendi.

Düzeltememi kabul etmedi. *Kazı* Ruh'un yönlendirdiği bir sözcük seçimi idi. Birçok imanlı gibi derin özlemler ve sığ dualarla yaşıyordum. Tapınmadaki bu tehlikeli andan önce, dua zamanlarımdan boşluk hissiyle ayrılıyordum. Fısıldadığım sözler hayatımda bir katalizör olmuyordu, çünkü adanmışlık yerine görev bilinciyle dua ediyordum. Başkalarını duyduğum şekilde dua ediyordum. Evet, duanın aslında Tanrı'yla konuşmak olduğu bana söylenmişti, ama beni dinleyip cılız sözlerimi gülünç bulan meleklerle çevrili bir taht odasında olduğumu hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Bu düşünce yapısı yüzünden içimde kopan ham çaresizlik fırtınasını dizginleyebilecek sözcükleri dualarıma nasıl aktaracağımı bilmiyordum. Daha fazlasına olan çaresiz açlığım

için ne yapacağımı da bilmiyordum. O zamandan beri Tanrı'nın dualarını derinleştirmek için denemeleri kullanacağını öğrendim. Tanrı'yı hayatımı kazması için davet etmeden önce, O'nun içimdeki derinliklerde çalışmasına nasıl izin vereceğimi bilmiyordum. Her güçlük ya da deneme anında bağlanıyordu! Denemenin üzerine atılmak yerine kendimi eski alışkanlıklarına ve tutsaklığıma bağlıyordum. Eğer devam ediyorsa, kaçardım. Eğer kaçmak işe yaramıyorsa, uzaklaşmasını dileyerek saklanırdım.

Hayatımdaki güçlükler beni korkutuyor ve öfkelen diriyordu. Başkalarına karşı serttim, ama kendime daha da serttim. Sevgili kardeşim, eğer siz de böyle yapıyorsanız, beni dinleyin, bu hayat kendinize sert davranamayacağınız kadar zordur. Onlarca yıl sonra Spurgeon'un haklı olduğunu öğrendim. Zamanla yumuşayan bir bakış açısıyla artık Tanrı'nın Sözü'nün *kime ait* olduğumuzu ve denemelere gösterdiğimiz tepkinin kesinlikle *neyden yapıldığımızı* söylediğini görebiliyorum. Denemelerin bizi olduğumuz kişiden *olmayı özlediğimiz kişiye* dönüştürme gücü vardır. Ancak yolda giderken hiç savaşa girmeden kahramanlar olabileceğimiz yalanına kulak verdik.

Derin Kuyular

Tanışamak üzere olduğum birinin derin bir kuyu olarak tanıtılmasını severim. Bu tanım böyle insanlarda yüzeyde görünenden daha fazlası olduğu anlamına gelir. Derin kuyular gizemlidir, anlatacak öyküleri vardır ve ben öykülere bayılırım. Diğer kuyuları bulandıracak ya da kirletecek olaylardan suları hiç bozulmadan geçmiş insanlardır. Derin kuyular başkalarına hayat veren pınarlar haline gelir. Derin kuyuların daha büyük yansıtma kapasiteleri vardır. Derin bir kuyuyla konuşurken, muhtemelen kuyu hakkında öğrendiğinizden daha çok kendiniz hakkında öğrenirsiniz.

Derin kuyu olan bazı kadınlar tanıyorum. Bunlar her zaman daha iyi tanımak istediğim kadınlardır. Onların etrafında olduğumda, hâlâ soracak sorum olduğu için ilk başta utangaç hissederim. Derin bir kuyunun yanındaysam konuşmak yerine dinlemeyi tercih ederim. Her zaman fiilen söylenenden daha çok işitilecek şey vardır. Derin bir kuyu olmak istiyorum ve hayatımda hâlâ bir çamur birikintisini andıran zamanlar ve alanlar var.

Bazen derin bir kuyuyu tanımak kendi adıma yüreğimin çalışmasını gerektirir. Onlar esasen yazdığım kitaplara ya da konuştuğum konferanslara çok ilgi göstermezler. Birçokları o yollardan geçmiş ve bunları yapmıştır. Daha derinleri incelerler. İçimin nasıl döküldüğünü duymak istemezler; içimi nasıl doldurduğumu bilmek isterler. Kocamı, çocuklarımı, torunlarımı ve yüreğimi sorarlar. Nerede nazikçe dürteceklerini ve nereyi araştıracaklarını bilirler. Ne yaptığımı anlayana dek, kişisel sınırlarımın her birini ihlal ederek onlara her şeyi anlatırım. (Kocamın pek hoşlanmadığı bir alışkanlık.)

Bir kimseye acı tehdidi altında içimi dökmem; şefkat emareleri gördüğümde bunu yaparım.

Bu derin kuyularla tanıştıkça, birkaç şey keşfettim. Derin bir kuyu haline gelmek hayata sağlıklı bir katılım ister. Derinlik satın alınamaz; kovalanmalıdır. Dürüst olacak kadar cesur olduğumuzda gelmektedir. Bu bakımdan, derinlik daha çok sürekli kullanılarak geliştirilen bir kas gibidir.

Dilek Kuyuları

Geçenlerde, John ve ben bir casting ajansı ile görüştük. Bir TV şirketi bugün dünyamızın yüzleştirdiği bazı derin sorunları daha ruhsal bir bakış açısıyla ele alacak bir televizyon programı yapma sürecindeydi. Böyle bir program yapmamız için ilk kez teklif

almamıştık. Realite Show yapma peşinde olan diğer ajanslardan gelen birkaç teklifin ardından böyle bir gösterinin bir parçası olmak istemediğime karar verdim. Personelime bunun gerçekten uygun olmadığını düşündüğümü söyledim. Ama bu casting ajansı personelime bu programın farklı olacağı konusunda güvence verdi. Yapımcılar izleyicilerine cevaplar bulmak için yerel kiliselerine gittikleri günleri hatırlatacak bir araç arıyorlardı. İsteksizce bu fikri biraz daha düşünmeyi kabul ettik.

John ve ben başka kentlerdeydik, ama onlarla bir video konferansı yapmaya karar verdik. Doğrudan ve açık sözlülükle cevaplandırdığımız bir dizi sorular sordular. Ben başka bir görüşme yapmamızı beklemiyordum, ama yaptık. Enerjimizi sevdiklerini ve mülakat sürecini bir sonraki düzeye taşımak istediklerini söylediler. Bunun için bir saatlik bir Skype görüşmesi kaydı yapmak gerekecekti. Bize mülakatta cevaplandırmamızı umdukları bir soru listesi gönderdiler. Birinci soru şöyleydi:

“On altı yaşındaki kızım kendisinden yaşça büyük ve cinsel deneyimi olan erkek arkadaşıyla cinsel ilişkiye giriyor. İlk cinsel deneyimini onunla yaşadı. Bir anne olarak, ona hastalık testi mi yaptırmalıyım yoksa sadece doğum kontrolüne mi yönlendirmeliyim? Ne yapmalıyım?”

Bana göre bu soru kafa patlatacak cinsten değildi. Kız ailesiyle birlikte yaşayan bir ergendi. Vereceğim cevap belliydi.

Kutsal Kitap ışığında fuhşu kolaylaştırmamız değil, bundan kaçmamız gerektiğini açıkladım. Ailenin bir araya gelmesini ve genç kızın artık bu erkekle neden görüşmemesi gerektiğinin iyice açıklanmasını önerdim...

Kavramı daha da açmaya başlayacaktım ki, casting görevlisi beni durdurdu. Bana şu iki koşulu belirtti; (a) kız ve erkek ilişki kurmaya devam edecekti ve (b) bizim Kutsal Kitap'tan alıntı

yapmamızı istemiyorlardı. Sadece ruhsal öğütçüler istiyorlardı. Ajansın bu tür soruları topladığını ve bu sorunun kendisinden geldiğini açıkladı. Seks yapan kız onun kız kardeşiydi ve ne yapması gerektiğini soran kadın da annesiydi. O noktada bu mülakatı artık daha fazla sürdürmememiz gerektiğini anladık.

Ajans bizim Kutsal Kitap öğretmenleri olduğumuzu biliyordu, ama gene de Kutsal Kitap'ın ne öğrettiğini söylememizi istemiyorlardı. Derin ve ruhsal olmamızı bekliyorlar, ama Kutsal Kitap'a bağlı kalmamızı istemiyorlardı. Böyle bir şey olabilir mi? Tanrı'nın öğüdünün haricinde gerçek bilgelik var mı? Bir Yeni Çağ gurusundan alıntı yapsaydım, bunu kabul edip etmeyeceklerini merak ettim. Bizden istedikleri şey derin gibi görünen sığ cevaplardı, yani bir dilek kuyusuydu.

Çatışmadan kaçındılar. Bir şeyin yanlış olduğunu söyleyerek birilerini gücendirmemizi istemediler. Yanlış olanı kutsamamızı ve kötü yollarının iyi olduğunu söylememizi istediler. Düşünce yapıları “neyse ne, bu yüzden onu doğru göstermek için ne gerekirse onu söyle” idi. Gerçeğe yeterince yakın görünürken aynı zamanda ödün ver. Ayrıca Hristiyan inancının göz önünde olmasını da istemiyorlardı; inancımızı gizlememizi istediler. Onlara göre Tanrı harikaydı, ama İsa'yı ve Kutsal Kitap'ı bu işin dışında bırakmak gerekiyordu.

Diğer bir deyişle, şöyle bir şey söylemiş olsaydım çok sevineceklerine eminim: “Evet, şefkatli bir anne ol ve kızına hemen cinsel hastalıklar için test yaptır. Ama bununla birlikte, gebelikten korunması için ona uzun dönemli bir doğum kontrol yöntemi uygulayın. Sonra erkek arkadaşıyla görüştüğünüzde, sen ve eşin ona kızıma ne kadar değer verdiğinizi söyleyebilirsiniz. Onun yaşça büyük olmasına ve cinsel deneyiminin fazlalığına saygı duyduğunuzu söyleyin. Ailenizden ona bir hediye olarak bir paket prezervatifi kabul etme nezaketini göstermesini isteyin. Böylece

kızınıza cinsel yolla bulaşan bir hastalık geçmeyeceğinden emin olmak için elinizden geleni yapmış olursunuz.”

Bu tavsiyenin ne kadar gülünç olduğunu görüyor musunuz? Ama neler olduğunu anlıyorum. Bu yapımcılar Kutsal Kitap gerçeğini iştirmek istemiyorlardı; onlar bir dilek kuyusu arıyorlardı. Aslında bana ve John’a şöyle diyorlardı, “Bizler size biraz para vereceğiz, bunun karşılığında siz de insanların dileklerini yerine getireceksiniz. Günahlarını kutsayın ve kendilerini iyi hissetmelerini sağlayın.”

Korkarım, çok fazla sayıda Hristiyan, derin bir kuyu geliştirmek yerine iyi dilekler iştirmeye razı olmuş görünüyorlar. Derin özlemlere, ama sığ hayatlara sahip birçok kadın var. İzledikleri dünyasal tavsiyelerin kendi seslerinin boş bir yankısı olduğunu biliyorlar, ama her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünüyorlar... Böylece boş dileklerin kuyusuyla yetiniyorlar. Hayatları üzerinde düşündükleri zaman...

- Onu söylememiş olmayı diliyorlar.
- Onu yapmamış olmayı diliyorlar.
- Onunla evlenmemiş olmayı diliyorlar.
- Onunla evlenmiş olmayı diliyorlar.
- Okula devam etmiş olmayı diliyorlar.
- Daha fazla arkadaşlarının olmasını diliyorlar.
- Ona benzemeyi diliyorlar.
- Onu satın almamış olmayı diliyorlar.
- Onu satın alabilmeyi diliyorlar.
- Daha çok dua etmeyi diliyorlar.
- Kutsal Kitap’ı daha çok okumayı diliyorlar.
- Daha disiplinli olmayı diliyorlar.
- Daha sabırlı olmayı diliyorlar.

Eğer sadece dilemekle olsaydı, hepimiz zeki, güzel, güçlü ve cesur kişiler olurduk. Walt Disney şöyle demiş, “Rüyalar

siz uykudayken yüreğinizin tuttuğu dileklerdir.” Bunun doğru olduğuna inanıyorum, ama bir rüya ve dilek, ancak uyanırken bu konuda bir şey yaparsanız gerçekleşir. Dilek ya da arzu *rüyayı* güdüler ve biz de *eylemi* güdüleriz. Bir şeyin iyi olmasını dilemek yetmez, iyi yapmalıyız. İşte derinlik böyle gelişir.

Aldanmanın Tehlikesi

Kimse kendini aldatmasın. Aranızdan biri bu çağın ölçülerine göre kendini bilge sanıyorsa, bilge olmak için “akılsız” olsun! Çünkü bu dünyanın bilgeliği Tanrı’nın gözünde akılsızlıktır. Yazılmış olduğu gibi, “O, bilgelerikurnazlıklarında yakalar.” Yine, “Rab bilgelerin düşüncelerinin boş olduğunu bilir” diye yazılmıştır. (1. Korintliler 3:18–20)

Kimse kendini aldatmasın diye yazılmıştır, ama hepimiz biliyoruz ki bir kadın kendisini kolayca aldatabilir. İster erkek ister kadın olsun, bir kimse neden kendini aldatmak isteyebilir? Bunun cevabı kimsenin kendi rızasıyla aldatılmak istemediğidir. Kocanın her zaman dediği gibi, *aldanmakla ilgili sorun aldatıcı olmasıdır*.

Aldanma olayların, insanların, koşulların ve öğütlerin gerçekte olduklarından farklı görünmesine neden olur. Aldanma Tanrı’ya bağımlılığı yasacı bir esaret gibi gösterebilir. Aldanma can düşmanınızın bir dost gibi görünmesine neden olabilir. Hatta aldanma *kötünün iyi* ve *iyinin kötü* gibi görünmesine kadar varabilir. Aldanmanın gücü her şey bulanık hale gelene dek suları çamurlaştırır ve böylece neye inanacağınızdan emin olamazsınız. Tanrı kendimizi bu pozisyonda bulacağımızı biliyordu ve bu nedenle bizlere zamanla, insan kültürüyle ve duygularıyla değişmeyen bir standart verdi. Standardımız Tanrı’nın Sözü’dür ve Tanrı’dan korkanlar bu standardı tutanlardır.

Seçim bize aittir—bu çağın bilgeliğini mi istiyoruz yoksa sonsuz bilgeliği mi? Ne zaman bir yaratık kendisini Yaratıcısı'ndan daha zeki görürse, kendini aldatma tuzağına düşmüştür. Koşullarımız suları bulandırdığı zaman, yalnızca Tanrı'nın Sözü bize netlik sağlama gücüne sahiptir. Kutsal Yazılar'ın öğüdü olmadan, hatalı bir görüşle akılsızlığı bilgelik sanarsınız.

Bu olduğunda, hatalı inançlara tutunarak aldatici ve kurnaz kişilerin açık ve dürüst olduğuna inanma tehlikesine düşeriz. Hatırlarsanız, yılanın bilgeliği kurnazlık ve hileyle sarılıydı. Hilekârlık, belli bir şeyi ima ederek gerçekte tamamen farklı bir şeyi elde etmeye çalışmaktır. Yılan, Adem ve Havva'ya içerden bilgi sağlayan bir müttefik kılığında yaklaştı. İlgı gösteren samimi bir arkadaş numarası yaparak iyiyle kötüyü ayırt etme bilgisine kavuştuklarında Tanrı gibi olacaklarını ima etti. Tanrı'nın bilgeliğine boyun eğmeden bu düzeye ulaşabileceklerini vaat etti. Adem ve Havva aldanmak istemiyordu; yılanın vaat ettiği şeyi istiyorlardı. Yılanın söylediğinin gerçek olmadığına inanmak yerine Tanrı'nın yalan söylemiş olduğuna inanmayı seçtiler. Yılan, onlara aslında tanrısız hale geldiklerinde Tanrı gibi olacaklarını vaat etmişti. Kutsal Yazılar bizi uyarıyor:

Herkes yalancı olsa bile, Tanrı'nın doğruyu söylediği bilinmelidir. (Romalılar 3:4)

Aldanmaktan çıkışın yolu tövbedir; bilgeliğimize akılsızlık deyip kendimizi ebediyen bilge olanın önünde alçaltmaktır. Tövbe, hakikate tutunmak üzere yalandan döndüğümüzde gerçekleşir.

Seçim bize aittir—
bu çağın bilgeliğini
mi istiyoruz yoksa
sonsuz bilgeliği mi?

Şeytan'ın hileli vaatleri bugün dünyanın dört bir yanında yankılanmaya devam ediyor. Uzun zaman önce, yılanın önerileri Tanrı'nın buyruğundan daha şefkatli, daha nazik ve daha kapsayıcı göründü. Ne de olsa, hangisi kulağınıza daha iyi geliyor? Ye ve öl mü, yoksa ye ve bilgelik kazan mı? Yılan, insani gururumuzu ve akılsızlığımızı bize karşı kullanır. Kim aslında olduğumuzdan daha bilge olduğumuza inanmak istemez? Bu yüzden gururumuzu okşar. Halbuki gerçek şu ki, Mesih'in haricinde gerçek bilgelik yoktur. Yararlanabileceğimiz tek şey geçici, dünyasal bakış açımızdan ileri gelen sınırlı görüştür.

Ruh açıkça diyor ki, son zamanlarda bazıları yalancılara ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak vererek imandan dönecek.
(1. Timoteos 4:1)

Aldatıcı ruh size her zaman Tanrı'nın Sözü'nün haricinde aydınlanma olduğunu söyleyecektir. Yeni bir çağda olduğumuzu ve Tanrı'nın söylediği sözleri artık kastetmediğini söyleyecektir. Bu ruhlar yılanın sözlerini tekrar eder: Tanrı'yı dinlemeyin; kendi kendinizin tanrısı olun. Birçokları aldanmışlığın açıkça büyüçülük yapmaktan ve Şeytan'a tapınmaktan ibaret olduğunu düşünerek bu açığı kaçırmaktadır. Ne var ki, ruhlar çoğunlukla bambaşka bir şeyin peşindeyken farklı bir şeyi ima ederler. Eğer Hristiyanınız, canınızı alamazlar, bu nedenle yetkinizi çalmak ve kuyunuzu kirletmek için ellerinden geleni yaparlar. Bu dünyada aslında tanrısızlık olan birçok şey çağımızda artık yaygın hale gelmiştir. Şiddetle uyarılıyoruz:

Kutsallıktan yoksun kocakarı masallarını reddet. Kendini Tanrı yolunda eğit. Bedeni eğitmenin biraz yararı var; ama şimdiki ve gelecek yaşamın vaadini içeren Tanrı yolunda yürümek her yönden yararlıdır. (1. Timoteos 4:7-8)

Kocakarı ya da kutsallıktan yoksun diye tanımlandığı için bu masalların çocukça ya da zararsız olduğunu düşünme hatasına düşmeyin. İkisi de değil. Bunlar bize bir gerçeği öğretmek için fanteziyle süslenmiş peri masalları ya da fabllar değildir; bizi öldürmek, soymak ve yok etmek için gönderilen cinlerin öğretileridir.

Tanrı'nın öğütlerinin dışında hiçbir yerde gerçek bilgelik yoktur.

İsa yalnızca *işitmek istediğimiz şeyle* ilgilenmez; derinlere iner ve *işitmemiz gereken şeyi* bize söyler.

Kuyumuzdan Su Çekmek

Her birimizin içinde gerçekten birer kuyu bulunur. Bu kuyu bizim canımızdır ve oradan su çekeriz. Yeremya bunu bir sarnıç olarak adlandırır:

Çünkü halkım iki kötülük yaptı:
Beni, diri suların pınarını bıraktı,
Kendilerine sarnıçlar,
Su tutmayan çatlak sarnıçlar kazdılar. (Yeremya 2:13)

Can kuyularımız sığıdan çok derine kadar çeşitlidir; kapasitemize göre su seviyesi yükselebilir ya da alçalabilir. Bir kuyunun ne kadar derin olduğu önemli değildir... Eğer sarnıç çatlaksa, suyu tutmayacaktır. Zaman içerisinde bir kuyu derinleşmenin yanı sıra güçlendirilebilir ve sağlamlaştırılabilir. Canımız, kuyu gibi bir kap ve konteynırdır. İçinde en derin özlemlerimizi, korkularımızı ve arzularımızı tutarız.

Bazen can kuyumun suları durgunlaşmış gibi gelir. Diğer zamanlarda aktığını hissedebilirim, ama kuyu ister boş, ister yarı dolu ya da taşkın olsun, su her zaman oradadır. Antik günlerde, düşmanlar kuyuları taş ve toprakla doldururlardı, çünkü suyun

hayatın kaynağı olduğunu bilirlerdi. Hayatımızdaki pürüzlü taşlar canımıza da aynısını yapabilir.

Kuyumuzun taşıdığını hissettiğimizde, canımızın en derin kederlerinin ya da özlemlerinin ifadesini bulmasına izin vererek onu açabiliriz. Kendimi kasvetli, çamurlu ve muhtemelen huysuz hissettiğimde, bazen tüm gereken kuyumu açıp canımı tazeleyecek bir ilahidir. Ailemle ve imanlı arkadaşlarımla gülüp eğlenerek iyi vakit geçirmek sarnıcı doldurur. Tanrı Sözü'nü okumak, bir günlük tutmak ve dua etmek sıcak bir günde soğuk bir pınardan kana kana içilen su gibi beni tazeler.

Bir Geçmiş Olan Kadınlar

Hepimizin bir geçmişi var. Geçmişlerimizin bazıları göze batan bir şekilde diğerlerinden daha renklidir. Bazılarımızın iyi bir geçmişi vardır. Diğerlerimizin ise korkunç bir geçmişi vardır. Geçmişin size zalim ya da sevecen davrandığının gerçekte çok önemi yoktur; daha büyük tehlike, artık geçip gitmiş olanda yaşamaya çalışmakta yatar. Bizler görkemli ya da utancın gölgesinde yaşamak için yaratılmadık. Geleceğin artan parlaklığına bakarak şimdiki zamanın ışığında yaşamak için yaratıldık. Doğruların yolu budur.

Tanrı ileriye bakarken ve geleceğimizi ilan ederken, insan doğasının geriye bakmaya ve geçmişle konuşmaya meyilli olduğunu öğrendim. İnsanların hikâyelerini işitmek güzeldir, ama ilerlemek için onların hayallerini bilmemiz daha önemlidir.

Seyahat edip konuşmalar yaparken, binlerce kadına umut verme ayrıcalığına sahip oldum. Cesaretle şunu beyan ettiğimde anlayış ışığının yüzlerini nasıl aydınlattığını görebilmenizi dilerdim:

Hayatınıza yapılan saldırılar geçmişte kim olduğunuzdan çok gelecekte kim olabileceğinizle ilgilidir.

Aniden, hikâyelerinin henüz sona ermediğini anlarlar. Hayatlarıyla ilgili stratejik bir şey olduğunu ve düşmanın onları bilinçli olarak hedef aldığını fark ederler. O anda, bilmeniz gereken şeyi anlarlar. *Asla* konu geçmişiniz değildir. *Her zaman* geleceğiniz söz konusudur. Evet, seçimlerinizin sonuçları var. Bunu biliyorum. Ama geçmişte ne yapmış olursanız olun, Tanrı halihazırda önünüzden yürüdü ve gidecek bir yol görünmüyorken sizin için bir yol açtı.

Geriye bakar ve yaptıklarınızın görüp göreceğiniz tek giriş kapısını kapattığını düşünürsünüz. Amma da yaptınız. Bu bir yalan. Evet, o kapı kapalı, ama arkanıza dönüp bakarsanız, sizi bekleyen başka bir kapı olduğunu göreceksiniz. Öncekinden farklı görünebilir, daha zorlu olabilir, ama Tanrı'yla birlikte çalışırsanız, sizi her zaman olmanız gereken yere götürecektir. Su çekeceğiniz derin ve sağlam bir kuyuyu kazmanız için gereken aletleri size her zaman sağlayacaktır.

Sorun, birçoğumuzun çatlak ve sığ bir dilek kuyusunun yanında oturup ağlamamızdır. Şöyle deriz, “Keşke bunu yapmasaydım! Her şeyi mahvettim!”

İmkansız! Siz, güzel arkadaşım, o kadar güçlü değilsiniz. Bir geçmişe sahip bir kadın olmak geleceğe sahip olmayacağınız anlamına gelmez. Bir geçmişe sahip bir kadın olmak insanlara geleceğinizi kontrol etme hakkı vermez. Geleceğinizin kontrolü Tanrı'dadır. Aziz Augustine kuyularımızı derinleştirmeye başlamak konusunda bize sağlam bir öğüt veriyor:

Yükselmeyi mi diliyorsunuz? Alçalarak başlayın.
Bulutları delemek bir kule yapmayı mı planlıyorsunuz?
Önce alçakgönüllülük temelini atın.

İsa bizimle en düşük noktamızda buluşmayı özlüyor, hem de bir kere değil, pek çok kere. Çoğunlukla ilk kurtuluş anımızda O'nunla buluşmaya ihtiyacımız olduğunu anlıyoruz, ama o noktadan sonra kendi başımıza bina etmeye terk edildiğimizi düşünüyoruz. Bundan daha yanlış bir düşünce olamaz. O'nunla ilk olarak kurtuluşumuzun Rab'bi olarak buluşuruz ve sonra alçakgönüllülükle, canlarımızı tazeleyen ve yüreklerimizin çatlak sarnıçlarını yenileyen Rab olarak O'nunla tekrar ve tekrar buluşuruz.

Sığ Suda Boğulmak

Cankurtaranlık eğitimi aldığım yıllarda, her yıl çok sayıda insanın güvenli mesafe içinde boğulduğunu öğrendim. En riskli üç grup çok küçükler (beş yaş ve altı), genç ve pervasız olanlar (yirmi ila yirmi beş yaş arasındaki erkekler) ve yaşlılardı (altmış yaş üstü). İlginç olan, hayatını kaybedenlerin yaklaşık yarısının güvenlik şeridine iki metre uzaklıkta boğulmasıdır. Panikliyorlar ve çevrelerindeki koşullardan nasıl yararlanacaklarını kavrayamıyorlar. İşte bu nedenle insanların büyük bir yüzdesi esasen bir metre derinliğinde ya da daha sığ suda boğuluyor. Eğer o an zihinsel kontrole sahip olsalar, ayaklarını yere basabilir ve yardım gelene kadar ayakta durabilir ya da zemine basarak sıçrayabilir, hatta yürüyerek bile kıyıya çıkabilirlerdi. Öldüren etken her zaman derinlik değildir; beklenmeyen şey gerçekleştiğinde sığ yerde paniklemektir. Pervasız olanlar suya saygı duymaz ve kendilerini yenilmez zannederler.

O halde sığ suda boğulan bir kadınlar kuşağı olmayalım. Kutsal Ruh'un daha derinlere doğru kazmasına izin verelim.

Aferin Almak

Bu dünyasal hayat sona erdiğinde, hepimiz *Aferin* sözünü işitmek istiyoruz. Aferin sözcüğü yapmak için çağrıldığımız hizmeti nasıl yaptığımızı tanımlamak için kullanılır. İnsan hayatında ya da sevgisinde *kusursuz* diye tanımlanacak bir şey yoktur. Sadece kusurlu kimselerin iyi şeyler yapması vardır. O yüzden bu aferin sözcüğü hepimiz için bir armağandır. Sağlıklı ve sağlam anlamına gelen bir sözdür. Başarısız olup düşen, ama her seferinde ayağa kalkanlara hitap eder. Her zaman düştüğümüzden bir fazlası kadar ayağa kalkmalıyız.

Bizi ileriye taşıyacak bir derinlik geliştirmek istiyorsak benimsememiz gereken tutum budur. Özdeyişler 24:16'ya göz atalım:

Çünkü doğru kişi yedi kez düşse yine kalkar,
Ama kötüler felakette yıkılır.

Sıkıntılar hayatın üniversitesidir. Her sınıfın ders ücreti *bir kere daha* ayağa kalmanız için gereken şeyle ölçülebilir. Ayağa kalkmak, aynaya bakmak ve işi berbat ettiğinizi itiraf etmek zor, hatta pahalı olabilir. Ama doğru olmayanlar, yani kötüler için düşmek ölümcüldür.

Benzer biçimlerde tökezleyip düşen, ama yenilenme süreçlerinde çok farklı tepkiler veren iki parlak ve armağanlı önderin hayatını izlediğimi hatırlıyorum.

Pastörlerden biri yönetim kurulu ve restorasyon takımının onun için oluşturduğu plana bağlı kaldı. Bu plan önderin, eşinin ve ailesinin büyük fedakârlık yapmasını gerektiriyordu. Her şeyi bıraktılar; uzun zamandan beri yaşadıkları ve pek çok arkadaşlarının olduğu kenti ve kurmuş oldukları kiliseyi arkalarında bıraktılar. İyileşme sürecinde yön bulmalarına

yardımcı olacak yeni bir kilise ailesine katıldılar. Bu yaklaşımın herkesin şifa bulması için en iyi yol olduğuna inanarak bildikleri her şeyden uzaklaştılar.

Kendilerinden çok şey istendiğini ya da haksızlığa uğradıklarını düşündükleri zamanlar eminim ki olmuştur. Arkadaş bildiklerinin alaycı tavırlarıyla yaralandıklarını biliyorum. İşin içinde insanlar varsa her zaman bir hata payı vardır. Ama yüreklerini güceniklikten temiz tuttular ve her günü arkaya bakmak yerine ileriye bakarak yaşamayı seçtiler.

John, bu önderle geçirdiği sessiz dinlenme, hizmet, öğrenme ve iyileşme dönemi sırasında bir yemek yedi. Aradan zaman geçti; ilerlemeye devam ettiler. Bu çift sağlıklı, evlilikleri eksiksiz ve çocukları serpiliyor. Amerika'daki büyük bir kilise kurma organizasyonu ile yakından bağlantılılar. Bu bağlantı sayesinde hayat derslerini açıkça paylaşma fırsatı buluyorlar, diğer önderlerin iyileşmelerine yardımcı oluyorlar ve başkalarının da kendileri gibi düşmesini engelliyorlar. Onları önceden de severdim, ama onlara duyduğum saygı daha da arttı. Yerde kalmadıkları için şükrediyorum. Tekrar ve tekrar ayağa kalktılar. Zor bir süreçti, ama yola devam ettiler.

Diğer önder ve eşiyse çok daha farklı bir yol izledi. Daha önceden John'un bu önderle mesajlaşarak konuştuğunu hatırlıyorum. Bu görüşmede John, ne olursa olsun, sürece devam etmesi için onu yüreklendirmişti. O da bunu kabul etmişti. Ama bir sıkıntı geldi ve sürece devam etmediler. Süreçten vazgeçmeye karar verdiler. Önderlerinin onlardan istediği şeyin makul olmadığını ve kendilerine haksızlık yapıldığını hissettiler. Bu bir bakıma doğru da olabilir, yalnızca İsa Mesih bilir.

Ancak trajedi şu ki, güvenmişlik hisleri onları içinden geçmiş oldukları çamurun içine geri çekti. Onlara yapılan

kötü muamelenin uzmanları haline geldiler. Ne yazık ki, yolculukları boyunca öğrenmiş olduklarının faydasını görmediler.

Bir düşüşün sizi oyun dışına çıkarmasının ikinci yolu, tökezlemenizi bir hayat dersinden çok hayat boyu sürecek bir mahkûmiyet gibi görmeyi seçmenizdir. Başarısız olduğunuz gerçeği sizi bir başarısızlık yapmaz. Hayatta olduğunuz sürece, zıt koşullarla *karşılaşacaksınız*. Bazı insanların muaf olduğunu sanmayın. Bazı insanlar sadece zorlukların yarattığı aşındırmayı diğerlerine göre daha lütufkâr bir biçimde taşıyorlar. Bundan kaçış olmadığını bilecek kadar çok şey gördüm. İnsanlar size acı verecek ya da hüsrana uğratacaklar; bazıları bunu kasten yaparken, diğerleri bunu bilmeden yapacaklar. Hayat sizi yaralayacak ya da en iyi ihtimalle rahatsızlık verecek. Sıkıntılar, bir dereceye kadar herkesin başına gelir. İşte güzel bir gerçek. Başıma geldiği an, bir daha asla unutmayacağımı düşündüren çok acılı şeyler yaşadım. Ama bunların çoğunu şimdi neredeyse hatırlamıyorum bile. Neden? Çünkü ayağa kalktım ve yürümeye devam ettim. Yürürken yeni sıkıntılar baş gösterdi. Köprünün altından çok sular aktı ve otuzlu yaşlarımda asla üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğüm şeyler ellili yaşlarımda bana hayatta bir master derecesi kazandırdı.

Tökezlemelerimizin her biri öğrenmemiz için bir fırsattır. Engelleri ve tehlikeleri tanımaya başlarız. Ayakkabılarımızın bağlı olduğundan emin oluruz. Sözü okuruz ve önümüzdeki yol aydınlanır. Her ayağa kalktığımızda, kapasitemiz büyür. Kuyularımız derinleşir ve Kutsal Ruh'un diri suları için daha fazla yer açılır.

Sadık Bir Bitiş

Şimdi *kuyu* sözcüğümüzün ikinci anlamına bir bakalım. Kuyu dediğimizde bir pınar ya da memba gibi bir su kaynağından bahsediyoruz. Yaşamımızı ve gücümüzü diri suların pınarından çektiğimiz zaman, diğerlerini de tazeleyecek bir kaynak haline geliriz. Diri suların derin kuyuları kaynaklarının tükenmez olduğunu bilirler. O zaman insanlar bize baktıkları zaman, sıg suların içine saçılmış madeni paralar görmezler Tanrı'nın akıl almaz sadakatini görürler.

Aferin sözü her şeyiyle tamamına erdirmekle ilgilidir. Kutsal Kitap, hayatını aferin alarak iyi bitiren ya da kötü bitiren kişilerin öyküleriyle ve ilgili benzetmelerle doludur. Dev bir gemi inşaat projesini yıllarca sürdüren Nuh'un öyküsü vardır. Yaptığı devasa hataya rağmen Tanrı'nın gücünü müthiş bir

biçimde sergileyerek bitiren Şimşon vardır. Mesih'i inkâr etmiş olan Petrus ve Mesih'e zulmetmiş olan Pavlus güçlü hizmetlerinin yolunu açtılar. Bunların aksine, masrafını hesap etmeden kule yapmaya girişen bir adam vardır. İnşaata başlar, ama sonra bitiremediği için insanlar onunla eğlendi (Luka 14:27–29). Sonra kendisine bir talant

verilince efendisi dönene kadar onu toprağa gömen bir köle vardı. Paralar toprakta büyümeyiz, bu yüzden kazıp çıkardığında elindeki tek şey başladığı miktardı. Başladığı yerde bitirdiği için kötü köle olarak adlandırıldı ve dışarıdaki karanlığa atıldı (Matta 25:14–30).

Bütün bu öykülerin anlatmaya çalıştığı şey, önemli olan yürüyüş hızımız değil, yarışı nasıl tamamladığımızdır. Kararlı, sadık, değişmez itaat her zaman gelişigüzel ve tutarsız etkinlik ve

Önemli olan
yürüyüş hızımız
değil, yarışı nasıl
tamamladığımızdır.

heves patlamalarına üstün gelir ve eğer yol boyunca tökezlersek ve hatta düşersek, eğer kendimizi yerden kaldırırsak ve doğru yönde yürümeyi sürdürürsek, Tanrı bizi eve götürecektir.

Bu hayatta iyi yolculuk yapmamız derin, sağlam kuyular kazmamızı gerektirir ve bunun için başladığımız şeyi sadakatle bitirme adanmışlığı göstermeliyiz. Herkes bir dilek kuyusu oluşturabilir, ama bizler Tanrı'nın Sözü'yle pekiştirilmiş ve Ruh'un tazeleyen pınarlarıyla yenilenmiş derin yaşam kuyuları kazmak istiyoruz. Tanrı'nın yüce ödülü olan rakipsiz bir yaşama ve vaade orada kavuşabiliriz.

Tartışma Soruları

1. Tanrı'nın halen hayatınızda "kazı yaptığı" bir alan nedir?
2. Derin bir kuyuya benzeyen bir kadını nasıl tarif edersiniz?
3. Kutsal Kitap'a bağlı kalmadan ruhsal olmak mümkün mü?
4. Canınızın kuyusunu ne dolduruyor? Ne boşaltıyor?
5. Kuyunuza iyi bakmak için nasıl daha bilinçli olabilirsiniz?

Rakipsiz Bir Tanrı Kızı

Zorba ölür, egemenliğı biter; şehit ölür, egemenliğı başlar.

Soren Kierkegaard

Bu kadın:
Dünyanın en güçlü ve sapkın yöneticisine karşı çıktı.
Kıyas kabul etmez bir cesaretle Müjde'ye tanıklık etti.

Dövüldü, ayartılmaya çalışıldı ve akla hayale gelebilecek her yolla işkence gördü, ancak gene de Müjde'ye, dostlarına ve Rabbi'ne sadık kaldı.

Hapsedildi, ama bıraktığı etki hapsedilemedi.

Tek başınaydı, ama yalnız değildi.

Elçiler arasında sayılıyordu ve ilk kilise tarihçilerine göre hizmeti belirtiler ve harikalar bakımından rakipsizdi.

Onu neden tanımadığınızı merak ediyor olabilirsiniz.

Ben biliyorum. Ben de onu kısa süre önce tanıdım. O, adları zamanın kumları arasına gömülmüş çok sayıda kilise anasından

sadece biriydi. Hayatım boyunca onun yiğitlikleri hakkında fısıltılar işitmişim. Onu tanımak istedim. Onun sadece bir söylenti olarak kalmasına razı değildim, bu yüzden onu tanımak için kilise tarihi hakkındaki kaynakları araştırdım. Çalışmalarım sırasında Kutsal Kitap uzmanlarıyla görüştim, internet üzerinde araştırma yaptım ve kitaplar satın aldım. Adını keşfettikten sonra, onu tanımak adına yeterince parçayı bir araya getirmeyi başardım. Onun hakkında daha fazla şey öğrendikçe, onu sizin de tanımanızın doğru olacağını düşündüm.

Adı Photina ya da bazı zamanlar Photini'ydi. Adı Grekçe'dir ve "aydınlanmış" anlamına gelir. Hristiyanlığı kabul edip vaftiz olduktan sonra bu adı benimsemişti. Hepimize yaptığı gibi, İsa onun hayatını bir ışık seliyle doldurdu. Mesih'e sadık bir imanlı olarak, yukarı odada toplananlar arasındaydı. Kutsal Ruh odadakilerin üzerine döküldüğünde oradaydı; ateşten bir dil onun üzerine geldi, Ruh'la doldu ve bilmediği bir dilde Tanrı'yı yüceltmeye başladı. Pentikost Günü'nde Photina, Müjde'yi dünyanın dört bir yanına vaaz etmek için görevlendirildi.

Bu yürekli kız kardeşimiz, tanıdığı ve bildiği hayatın tüm sınırlarını ve rahatını ardında bıraktı ve uzak Afrika diyarına yolculuk etti. Giderken tek başına değildi; ailesinin çoğunu yanında getirdi. Mesih'le karşılaşması, onun hayatında o kadar müthiş bir dönüşüm yaratmıştı ki, iki oğlu ve beş kız kardeşi de Rab'be iman etti. Photina, oğlu Joseph ve kız kardeşleriyle birlikte İsa'nın Elçilerin İşleri 1:8'de buyurduğu gibi dünyanın dört bucağına yolculuk etti.

Afrika'da hepsi birden sadakatle hizmet ederek Müjde'yi Kartaca'da yaydılar ve şaşırtıcı sayıda ürünler gördüler. Akli dengesi bozuk olan imparator Neron'un, egemenliği altındaki topraklarda yaşayan Hristiyanlar'ı tutuklayıp zulmettiği haberini aldıktan sonra, Photina Tanrı'nın hikmetini aradı. İsa ona bir

rüyada görünerek Roma'ya gitmesi ve onunla yüzleşmesini buyurdu. Böylece Neron'un erişiminden uzaklaşmak yerine, doğruca fırtınanın kalbine doğru yola çıktılar. Photina, oğlu ve kızkardeşleri Kartacalı imanlılardan oluşan büyük bir grupla birlikte derhal Roma'ya doğru yelken açtılar.

Hristiyan inançlarını açıkça yaşamaları halinde bunun sonuçları olacağı konusunda uyarıldılar ve tapınmalarını gizlice yapmaları tavsiye edildi. Aşağıda Romalı bir subay olan diğer oğlu Victor ile Sebastian adlı bir başka subay arasında geçen konuşma vardır.

“Victor, senin, annen ve kardeşinin Mesih'in izleyicisi olduğunuzu biliyorum. Arkadaşın olarak imparatorun buyruğuna boyun eğmeni tavsiye ediyorum. Eğer Hristiyanlar hakkında bilgi verirsen, onların servetlerini sen alacaksın. Annene ve kardeşine halkın arasında Mesih'i vaaz etmemeleri için bir mektup yazacağım. İnançlarını gizlice yaşasınlar.” Victor ise şöyle karşılık verdi, “Annem ve kardeşim gibi ben de bir Hristiyan vaizi olmak istiyorum.” Sebastian, “Ah Victor, hepimiz seni, anneni ve kardeşini bekleyen felaketleri biliyoruz.”

Eğer bu kararın kesin bir felaket olduğu anlamına geldiğini bilseydik, kaçımız imanımızı hâlâ açıkça yaşardık? Daha sonra oğlu Victor annesine, kardeşine ve teyzelerine katıldı. Aşağıda aynı belgeden Photina'nın Neron'la ilk karşılaşmasına pencere açan bir alıntıya yer verilmiştir.

Photini'nin [Photina'nın] gelişi ve yaptıkları başkentte merakla karşılandı. “Bu kadın kim?” diye sordular. “Buraya izleyicilerden oluşan bir kalabalıkla geldi ve büyük bir cesaretle Mesih'i vaaz ediyor.” Askerler onu imparatora götürmek için emir aldılar, ama Photini onları bekliyordu. Onu tutuklamalarından önce, Photini, oğlu Joseph ve Hristiyan yoldaşlarıyla birlikte

Neron'a gittiler. İmparator onları gördüğünde, neden geldiklerini sordu. Photini şöyle karşılık verdi, "Sana Mesih'e iman etmeyi öğretmek için geldik." Roma'nın yarı deli yöneticisi onu korkutmuyordu. İmparatorun iman etmesini istiyordu!

Neron şaşırtmadı ve elbette mesajı almaktan çok uzaktı. İsa'nın elinde olduğunu iddia edenlerin ellerinin demir çubuklarla dövülmesini buyurdu. Nöbetçiler Photina'yı ve yanındakileri "saygısızlıklarından" ötürü dövülmek üzere götürdüler. Sonraki üç saat boyunca elleri demir çubuklarla vahşice dövüldü, ama işkenceciler kendilerini yorarken Hristiyanlar acıyı hissetmediler ve ilahiler söylediler. Mesih'in izleyicilerinden birinin bile ellerinde yara izi olmadı.

Neron, dayanın onlar üzerinde etkisi olmadığını keşfedince, onları zindana attırdı ve Photina ve kızkardeşlerini imandan dönmeye ikna etmek için bir plan yaptı. Bu kez onları yumuşaklıkla kendi isteğine döndürmeyi düşündü. Büyük bir şölen salonunda altı tahtın kurulmasını buyurdu. Bu tahtlarla birlikte Roma'nın her türlü zenginliğini kız kardeşlerin önüne serdi. Kadınların ruhuna çekici gelecek bir koleksiyon hazırlamak için hiçbir masraftan kaçınılmadı. Altın ve gümüşün yanı sıra her kadının önüne serilmiş mücevherler ve muhteşem giysiler vardı. Eğer Hristiyan inancını inkâr edip Roma ilahına sunu sunarlarsa, bütün bu zenginlikler ve lüks hayat onların olacaktı. Onları bu seçime ikna etmek amacıyla kendi kızı Domnina'yı ajanlık yapması için görevlendirdi.

Domnina salona girince, Photina'yı sıcak bir şekilde karşıladı ve selamının içinde Mesih'in adını zikretti. Photina bu nedenle onu bir imanlı kardeş sandı ve onunla kucaklaştıktan sonra, Mesih'in değiştiren sevgisini ve mucizesini bir kız kardeş sandığı Domnina'yla açıkça paylaştı. Domnina çözüldü ve Photina'ya itiraz etmek yerine Hristiyanlığı kabul etti. Ama iman ederken

yalnız değildi, kızkardeşlerin Müjde'yi cesaretle vaaz etmesini dinleyen nedimleri de Rab'be geldiler. Sonra Photina, Domnina ve nedimelerine salondaki tüm bu zenginlikleri kaldırmalarını ve Roma sokaklarında gördükleri yoksullara karşılıksız dağıtmalarını söyledi. Domnina vaftiz oldu ve yeni bir ad aldı.

Nero öfkeden kudurdu. Photina'nın kızkardeşleri ve oğullarıyla birlikte yakılarak idam edilmelerini buyurdu. Büyük bir fırın yaptırdı, ama fırına atıldıklarında yanmadılar. Sonra Neron onların zehirlenerek öldürülmelerini buyurdu. Zehirli geldiğinde Photina arkadaşlarının arasında zehri ilk içen olmak istedi, ama zehir ne ona ne de diğer Hristiyanlar'a etki etti. Sonra Neron'un onları zehirlemek için gönderdiği adam İsa Mesih'e iman etti. Onlarsa imanları nedeniyle hapiste kaldılar ve sonraki üç yıl boyunca dövüldüler ve sapkın imparatorun icat ettiği her türlü işkenceye maruz kaldılar.

Ama onlara ne kadar zulmettiyse, ünleri de o kadar büyüdü. İmanlarının ve güçlerinin haberi imparatorluk başkentinin her yanına yayıldı ve hapiste kaldıkları süre boyunca zindan tapınma evi haline geldi. Roma vatandaşları dua almak ve Müjde'yi işitmek için imanlıların hücrelerini düzenli olarak ziyaret ettiler. Üç yıl boyunca Mesih'in İyi Haberi zindanın sınırları içinde Roma'ya sızmaya devam etti ve birçoğları iman ettiler.

Neron zindana attığı eski hizmetkârlarından birini çağırttı ve adam olan biten her şeyi anlattı. Neron zindandaki bütün Hristiyanlar'ın hemen başlarının vurulmasını emretti. Tek istisna Photina idi. Keder ve tecrit yoluyla onun kararlılığını kırmayı umuyordu, bu yüzden onu zindandan çıkartıp derin, karanlık, nemli bir kuyunun dibine indirtti. Birkaç metne göre önce çok ciddi biçimde kırbaçlandı. Photina, açık bir mezarı andıran bir yerde haftalarca tutuldu. Yapayalnızdı. Bunlar Photina için karanlık günlerdi ve ağladı, ama sevdiklerini kaybettiği için

değil. Onların her türlü dünyevi zindandan kurtulduklarını ve halihazırda göksel mekâna kabul edildiklerini biliyordu. Oğulları ve kız kardeşleriyle birlikte şehit edilme ayrıcalığına kavuşamadığı ve şehitlik tacını kaçırdığı için yas tutuyordu. Okuduğum kadarıyla onun için en zorlu geçen dönem buydu.

Okuduğum her tarihsel kayıta kuyuda geçirdiği bu dönemden söz ediyordu. Kayıtlardan birine göre karanlık kuyunun derinliklerinde öldü, ama çaresizlik içinde değil, kendi seçimiyle. İstefanos gibi bir görümde Kurtarıcısı'nı gördü ve ruhunu teslim etti. Diğer yazılı kayıtlara göreyse uzun zaman sonra kuyudan çıkarıldı ve hapisteyken İsa'nın bir rüyada ona görünmesinin ardından bu hayattan kurtuldu. Her iki durumda da, bu kadının yaşamı sayısız insanı besleyen ve tazeleyen derin bir diri su kuyusuydu.

Modern Çağ Şehitleri

Photina, kendisine hayranlar ya da taraftarlar üretmedi; yaşamı tanıklar ve şehitler üretti. Bu kadında benim istediğim bir şey vardı. Ondan önümüzdeki günlerde hepimizin ihtiyacı olacağı bir şey vardı: sarsılmaz kararlılık. Dünya Hristiyanlar'a hoş baktığı zaman kiliseye katılım artar. Ama adanmış öğrenciler sıkıntı dönemlerinde doğar. Tanınmış Katolik tarihçi Christopher Henry Dawson şöyle açıklar:

“Kilise, celladın sopasının ve baltasının gölgesinde büyüdü ve her Hristiyan bedensel işkence ve ölüm tehlikesi içinde yaşadı. Şehitlik düşüncesi ilk Hristiyanlığın tüm görünüşünü renklendirdi. Ama bu sadece korku değil, aynı zamanda bir ideal ve umuttu. Zira şehit tam bir Hristiyandı, yeni toplumun şampiyonu ve kahramanı ve eski toplumla çatışmasıydı, ve denenme anında başarısız olan Hristiyanlar bile şehitleri kurtarıcıları ve koruyucuları olarak gördüler.”

Baştan çıkmış kötülük ve şiddetle dolu bir çağda yaşamaktayız. Artık bundan daha kötüsünün olmayacağını ne zaman düşünsem, daha da kötüleşiyor. Günümüzde Hristiyanlar hâlâ şehit ediliyorlar ve öfkeden ziyade dünyamızın tepkisi tam bir kayıtsızlık oluyor. Kalbim kırık ama hiçbir şekilde şaşkın değilim. Geçenlerde, hem de Amerika'da, silahlı biri özellikle Hristiyan öğrencileri imanları nedeniyle şehit etti; sistemli olarak Mesih'i kabul edenleri başından, etmeyenleri ise bacağından vurdu. Bunu bir nefret suçu olarak tanımlamak yerine, haber medyamız bunu bir silah kontrolü sorunu haline getirdi.

Kutsal Kitap doğru yorumlandığı takdirde, rahat ve kurtuluşun bu dünyanın önderlerinden gelmeyeceği aşikârdır. Ama bu durum, Photina gibi bizim de karanlığın karşısında sessiz kalacağımız anlamına gelmez. 1. Yuhanna 4:4'ün yaşayan, nefes alan bir vahyi olmalıyız:

Yavrularım, siz Tanrı'dansınız ve sahte peygamberleri yediniz.

Çünkü sizde olan, dünyadakinden üstündür.

Diğer uluslarda yaşayan Hristiyanlar'ın başları vuruluyor ve bu vahşetlerin videoları kendisini *çarmih halkı* diye adlandırmaya cesaret eden herkese bir uyarı olarak gönderiliyor. Bu tanımlamayı duyduğumda merak ediyorum: Acaba bu failler bizim gerçekte kim olduğumuzu hatırlarken biz unuttuk mu?

Kısa süre önce Müslüman teröristler Kenya üniversitelerinden birinde Hristiyanlar'ın düzenlediği bir toplantıyı basarak sabah duası için bir araya gelenlerin tümünü katlettiler. Sonra teröristler çevredeki yurtlarda ve otellerde kalan öğrencileri dışarı çıkarıp namlu ucunda inançlarını söylediler. Yine kendilerini Hristiyan olarak tanımlamaya cesaret edenler vuruldu. Neredeyse 150 kişi katledildi ve daha fazlası yaralandı. Bu vahşeti yapan örgüt

sosyal medya hesaplarında saldırıyla övünerek bunun sadece bir başlangıç olduğunu ve *çarmının halkına* bundan daha fazlasının yapılacağını ilan etti.

Mesih uğruna acı çekmeye hazırlanmamızın zamanıdır. Uykuda yakalanıp O'nu inkâr etmektense yüreklerimizin doğru yanıtı vermeye ve acı çekmeye hazır olması çok daha iyidir. Elçiler'in sergilediği duruşun aynısına sahip olmamız gerekiyor:

Elçiler İsa'nın adı uğruna hakarete layık gördükleri için Yüksek Kurul'un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar. Her gün tapınakta ve evlerde öğretmekten ve Mesih İsa'yla ilgili Müjde'yi yaymaktan geri kalmadılar. (Elçilerin İşleri 5:41–42)

Hiç Mesih'e imanları yüzünden dövülmüş biriyle tanıştınız mı? *İsa'nın adı* uğruna hakarete layık görüldüğü için sevinen birisiyle konuştunuz mu? Ben konuştum. Bu kutsallar, hayatlarında parıldayan bir paklığa sahipler; dövüldükleri için değil, ama O'nun acılarına ortak olarak İsa'yla karşılaştıkları için. Benim bilmediğim bir lütufla taçlanmışlar. Tanıştığım kişiler Hristiyan olmanın hayati bir tehlike olduğu tarlalarda hizmet ediyorlar. Neredeyse her gün tehlikedeler. Çoğunlukla bu kardeşler bizim kitaplarımızı kendi dillerine çeviren değerli kardeşlerimiz oluyor. Benim güvenlikte yazdığım şeyleri onlar tehlike altında çeviriyorlar. Çoğu zaman onlarla birlikte çalışmaya layık olduğumu hissetmiyorum. Sürdükları hayatlar bana 1. Korintliler'de Pavlus'un şu sözlerini hatırlatıyor:

Biz de neden her saat kendimizi tehlikeye atıyoruz? Kardeşler, sizinle ilgili olarak Rabbimiz Mesih İsa'da sahip olduğum övücün hakkı için her gün ölüyorum. (15:30–31)

Batı'nın Zayıflığı

Dürüst olayım mı? Batı Kilisesi için titriyorum. Ne yazık ki, günümüzde O'nun adını onurlandırmayanlarla karşılaşmamız daha olası. Bazen kendi kayıtsızlığım ve bencillğim beni hasta ediyor.

Geçenlerde John ve ben birkaç pastörle birlikte yemek yedik. Pastörler, topluluklarını, yani İsa Mesih'i Rab olarak kabul etmiş olan insanları, sürekli olarak cinsel ahlâksızlığın tuzaklarına karşı uyardıklarını söylediler. Bu uyarılara rağmen sadece boş bakışlar ve zayıf bahanelerle karşılaşıyorlar. Birlikte yaşayan çiftler gelip durumlarını şöyle açıklıyorlar, "Bir gün evlenmeyi düşünüyoruz; şimdi birlikte yaşamamız ve seks yapmamız neden yanlış olsun?"

Bir başka hizmetkâr, önde gelen bir Hristiyan önderin Kutsal Kitap'a dayalı hiçbir neden yokken karısını boşamayı planlandığını acı içinde paylaştı. Bu adamın boşanma yüzünden bir yıl kadar kürsüden uzak kalacağını bildiğini, ama daha sonra herkesin arasına geri dönmeyi planladığını açıkladı. Ne yazık ki, haklı olabilir. İnsan korkusu artık hiçbirimizi günah işlemekten alıkoymuyor. Kötülükten kaçmamızı ancak Rab korkusu sağlayacaktır.

Kutsal Ruh'un yüzlerce kadını çarmıhlarını yüklenip İsa'nın ardından gitmeleri için görevlendirdiği bir hizmetin özellikle dokunaklı bir zamanından sonra, önder ayağa kalktı ve kadınlara üzerlerinde baskı hissetmemelerini söyledi; Tanrı'nın onların bir şey yapmasına ihtiyacı yoktu; onların bir şey *olmasına* ihtiyacı vardır. Gerçekten mi?

Sadece Tanrı'nın Oğlu *olma* unvanıyla kalmadığı, ama bizim adımıza bir kulun işlerini yapmak üzere ululuğunu ve ayrıcalıklarını bir kenara bıraktığı için Rabbimiz İsa'ya son

derece minnettarım. Kiliseye bakıyorum ve dünyaya bu kadar derinden battığını ve dolandığını görmek beni korkutuyor.

Geçmiş Olan Bir Kadın

Ama işler Photina için böyle başlamamıştı. Onun da günahlı bir hayat biçimine derinlemesine batmış olduğunu ve utanç içinde bir yabancından başka bir şey olmadığı bir zaman vardı. Yasa'nın mahkumiyeti altında yaşadığı ve geleceğe dair hiçbir umudunun olmadığı bir geçmişe sahipti.

Kutsal Yazılar bir kadının arka planına pencere açmaktadır. Onunla ilk tanıştığımızda, adsız, boşanmış ve yerinden edilmiştir. Hayatı pek çok bakımdan o kadar çatışma içindeydi ki, hiç kimse onun bir gün hizmet edebileceğini hayal bile edemezdi. Bunu bildiği için, Müjde'yi ilk kez paylaşırken sorular ve öneriler ortaya attı. Belki bu arkadaşımız gibi sizler de başka insanların önyargılarını o kadar derinden hissettiniz ki, cümleleriniz ipuçları ve sorular içermiştir.

Onları bağışlayın.

Sizi geçmişinize bağlayan insanların... Tanrı'nın merhametini ve yeni doğuşun gücünü deneyim etmesi gerekiyor.

Belki de siz kendinizi sorguluyorsunuz. Geçmişim yüzünden aklımda birçok soru işareti uyanmıştı. Ama gene de hayatımın en karanlık ve kirli yerleri sonradan kurtulduğumda en derin kuyularım haline geldi. Yeni imanlıların çabucak önderliğe atanmaması gerekmesine rağmen, her Hristiyan kurtuluş gücünün bir tanığı olmak için cesaretlendirilmelidir. Ama İsa'nın değerli lütfü asla kötüye kullanılmamalı ya da gidip biraz daha günah işlemek için asla bir bahane olmamalıdır (Romalılar 6:1-2). Aksine, O'nun lütfü bizi değiştirmeye, giderek artan bir doğruluğa sahip dönüşmüş hayatlar yaşamaya ve yeni adlar edinmeye sevk etmelidir.

“Aydınlanmış” adını almadan önce, Photina sadece etnik bir tanıma sahipti. Onunla karşılaştığımızda, İsa’yla yaptığı özel bir sohbete kulak misafiri olduk. Bu kadın arkadaşımız Samiriyeli kadındır. Eskiden *beş* kocası olan bu kadının bir gün *beş* kızkardeşiyle birlikte hizmet edecek olması ne müthiş! Bunu seviyorum, çünkü Kutsal Kitap’ta beş sayısı lütfu simgeler. Ve onun durumunda lütfu üzerine lütfu deneyimledi!

Bu kadını her zaman sevmişimdir. Yıllarca onu büyük kapasiteye sahip biri olarak gördüm. Sığ bir hayat süren derin bir kuyuydu. Yaşadığı zorluklar ve seçimlerinin sonuçları onun içinde derin, karanlık, *kuru* bir boşluk açmıştı. Canının düşmanı bu boşlukta sürekli olarak izole olmasını ve hayallerinin sonsuza dek sona ermesini istiyordu.

Yuhanna 4. bölümde İsa’nın bu kadınla konuşmasını okuduğum zaman, kendimi her zaman sahnenin içinde canlandırırım. Öğrenciler, yorgunluktan bitkin düşen İsa’yı kuyunun başında yalnız başına bırakmanın güvenli olduğunu düşünmüş olmalılar. Çobanların sürülerini suvarmak için kuyuya getirmesine daha zaman vardı ve bölgenin kadınları da evleri için gereken suyu erkenden gelip almışlardı. Konuşmaya ilk başladıkları kurguyu seviyorum:

İsa, yolculuktan yorulmuş olduğu için kuyunun yanına oturmuştu. Saat on iki sularıydı. Samiriyeli bir kadın su çekmeye geldi. İsa ona, “Bana su ver, içeyim” dedi. İsa’nın öğrencileri yiyecek satın almak için kente gitmişlerdi. (Yuhanna 4:6–8)

İsa uzun bir yürüyüşün ardından yorgun düşmüş. O’nu Yakup’un antik kuyusunun yanına otururken görüyorum. Amansız Orta Doğu güneşi üzerine vuruyor, ancak derin kuyudan yükselen serin havayı hissedebiliyor. İsa kuyunun içine bakar ve

günün olaylarını gözden geçirirken kuyunun tarihini düşünür. Yahudiye'deki hizmetleri aniden sona ermişti ve yolculuk uzun ve tozlu. Dini önderlerin O'nun ve Yahya'nın öğrencileri arasında bunları bir tür yarışa döndürdüğünü öğrendiğinde vaftizlere son vermişti (Yuhanna 1).

Neden bu hizmeti gerçekte olduğu biçimde göremiyorlardı? Emektaş olarak birlikte hizmet ediyorlardı. Evet, kalabalıklar geldi. Uzun yıllar süren kuraklığın ardından büyük bir açlık içindeydiler. Şimdi peygamberlik ve vaat bir halkı hazırlıyordu. Hayatlar tövbeyle ve akan vaftiz sularıyla geri dönüyordu.

Vaftiz olayı çok kutsaldı ve umut doluydu, ama onlar bunu bir sirk gösterisine indirgemeye kalkışmışlardı. Bu yüzden Şeria'nın sularını ardında bırakıp bu kurak diyara gelmişti.

Toz ve yakan güneşin altında bir an gözlerini kapatır. Bu antik kuyunun yanında dinlenecek ve öğrencilerinin dönmesini bekleyecektir. Derin bir iç çeker. Aniden yüreğini bir beklenti duygusu kaplar ve Kutsal Ruh'un konuştuğunu sezinler: *Bu kurak Samiriye kırsalında bir amacım var.* İsa bir kelime duyar, hasat. Gözlerini açar ve bir Samiriye kızının su çekmek için tek başına kuyuya yaklaşmakta olduğunu görür.

Büyük bir testi taşımaktadır. Tan vaktinde su çekmek için buraya gelen diğer kadınların kullandıklarına benzer bir testidir. Testisi gibi yüreği de boştur. Bu kız çocuğu o kadar dibe batmıştır ki, diğer kadınların varlığından bile kaçınmaktadır. Kutsal Kitap uzmanları, kadının kuyuda kimsenin olmayacağını bildiği yakıcı öğle saatlerinde gelmeyi seçtiğini bildirir.

İsa onu izler. O'nu gördüğünde kadının hemen gözlerini kaçırdığını fark eder. Giysilerine bakarak O'nun bir Yahudi olduğunu anlar. Yahudiler'in Samiriyeliler'le ilişkisi yoktur; onlardan öğrenirler. Bu kadın başı daha önce derde girmiştir; yeni bir dert istemez.

Kuyunun diğerk tarafına yaklaşıp ve testini indirip su çekmeye hazırlanır. İsa ona seslenir. Şaşırımış bir halde başını kaldırır ve donakalır. Sesinde onu çeken bir ton ve tını vardır. Su istemesi, bir talepten daha çok bir daveti andırmaktadır. Emin olmadan karşılık verir:

Samiriyeli kadın, “Sen Yahudi’sin, bense Samiriyeli bir kadımıım” dedi, “Nasıl olur da benden su istersin?” Çünkü Yahudilerin Samiriyelilerle ilişkileri yoktur. (Yuhanna 4:9)

Bir hayal edin, öyle büyük bir önyargı ki, bu kadınla aynı su bardağını paylaşmak bile sizi dinsel açıdan kirli kılacaktır. Sadece Samiriyeli değil, aynı zamanda bir kadındır. Ama İsa onunla aynı kâseden içmekten korkmuyor... Onun gazap kâsesini onun yerine içmeye hazır. İsa, onu tanıdığı diğerk adamların aksine kullanmak istemiyor. Kendisini tanıtmak istiyor. Belki de hoş bir sohbet yapmak istiyor. Belki küstah dini önderler tarafından yanlış temsil edildiğı için bıkkın. Belki de çoğumuz gibi yüreğindeki yükü bir yabancıyla paylaşmayı rahatlatıcı buluyor.

İsa kadına şu yanıtı verdi: “Eğer sen Tanrı’nın armağanını ve sana, ‘Bana su ver, içeyim’ diyenin kim olduğunu bilseydin, sen O’ndan dilerdin, O da sana yaşam suyunu verirdi.” (a. 10)

Kadın afallar. Tanrı’nın armağanından söz eden bu adam kim oluyor? Kuyunun diğerk tarafına geçip böylesine haddini aşan bir iddiada bulunma cesaretini nereden aldığıı görmek ister. Acaba O’nun testisi ayaklarının dibinde midir? Yanında bu iddiasını kanıtlayabileceğı hiçbir şey göremez. Bu adamın vaatleri de tanıdığı diğerk erkeklerin sözleri gibi boş mudur? Meraklı bir tavırla bu yaşam suyunu nasıl çekebileceğini sorar:

Kadın, “Efendim” dedi, “Su çekecek bir şeyin yok, kuyu da derin, yaşam suyunu nereden bulacaksın?” (a.11)

Bu kadar canlandırıcı bir suyun kuyunun derinlerindeki bir yerden çıkması gerektiği sonucuna varır. Yoksa bu Yahudi Yakup’un kuyusuna hakaret mi etmektedir? Bu kuyu büyük bir mirasa sahiptir ve çoğu kuyudan daha derindir. Söylemek istediği şeyi biraz daha vurgular:

“Sen, bu kuyuyu bize vermiş, kendisi, oğulları ve davarları ondan içmiş olan atamız Yakup’tan daha mı büyüksün?” (a.12)

Burada söz konusu olan kuyunun Yakup’a ait olması ilginçtir. *Yakup* adı “yerini değiştiren, hileci ya da topuk tutan” anlamına gelir. Tanrı kadının soyu ile yılanın soyu arasındaki düşmanlığı bildirdiği zaman, yılanın kadının soyunun topuğuna saldıracağını söyledi. Tanrı, Yakup’un adını hayatının sonraki döneminde “Tanrı’nın prensi” anlamına gelen *İsrail* olarak değiştirdi. Erkeklerin onun susuzluğunu dindirebileceğine inanarak çok kereler aldanmış olan bu kadının Yakup’un kuyusunda *İsrail*’in Esenlik Prensi’yle konuşması ne kadar hayret verici bir olay! Kadın hatalı olsa bile, İsa neler olup bittiğini kesin olarak bilir.

Bu sohbet en nihayetinde kuyunun durumuyla değil, kadının çaresizce susamış olmasıyla ilgilidir. İsa en iyi yaptığı şeyi yapar... Sorularını görmezden gelir ve kadının en derin özlemlerine hitap eder:

İsa şöyle yanıt verdi: “Bu sudan her içen yine susayacak. Oysa benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam için fışkıran bir pınar olacak.” (Yuhanna 4:13– 14)

Heriçen ifadesinin içinde İsa, budünyanın sağlayabileceğinden

fazlasına susamış olanları bir araya getirir. Hem Yahudiler'i hem Samiriyeliler'i, hem de bu kuyuyu geçmişte ve şimdi ziyaret eden herkesi içine katar. Her dünyasal kuyu eninde sonunda çaresi olmayan insani susamışlığımızı ortaya çıkarmaya yaramaktadır.

Eski kuyular tekrar ve tekrar sizi susuz bırakacaktır. Nihai olarak sadece Tanrı susuzluğumuzu giderebilir. Bu antik kuyular başarısız olmaya mahkumdu, çünkü kaynakları yersel koşullara yakından bağlıydı. Herhangi bir zamanda bir düşman içeri sızabilir, kuyuya zehir katabilir ya da onu toprakla doldurabilirdi. Ya da uzun süren bir kuraklık kuyuyu hepten kurutabilirdi. Eski bir kuyu gibi Yasa da insani hükümlerle kolayca zehirlenebilir ya da insan yapımı ritüellerin ve kuralların toprağına gömülebilirdi. Samiriyeliler Tevrat'ın sadece ilk beş kitabına bağlıydılar ve kendi dağlarında tapınırlardı. Yasa'nın sadece gölgesinde yaşarlardı, ancak Yahudiler, Yasa'nın tümünün özlemini çektiğimiz yaşamı bize sağlayamayacağını kanıtladılar. Yasaların ve iman atalarının bu antik kuyuları, Kutsal Ruh'un diri sularına olan sonsuz ihtiyacımızı vurgulamak amacıyla bize verildi. Yasa, tapınmak için bir yer ve mekan gerektirir. Yasa, Tanrı'yı erişebileceğimizin ötesine yerleştirir. Tanrı'ya tapınmak yaşam kaynağı olmak yerine bir dini tören olarak kalır. Yasa altında ikâmet etmekten çok ziyaret etmek vardır. Yasa, Tanrı'nın belli bir mesafeden görülebileceği, ama dokunulamayacağı yerdir. Yasa, Tanrı'ya bakabileceğimiz, ama O'nun tarafından kucaklanamayacağımız bir Sina Dağı dinamiği sürdürür.

Tapınağımız *içimizde* olmak yerine *çevremizde* olduğunda,

Her dünyasal kuyu eninde sonunda çaresi olmayan insani susamışlığımızı ortaya çıkarmaya yaramaktadır.

dışarıda kalma riski altındayızdır. Samiriyeli kadının İsa'yla karşılaşması birçok yasal parametreyi kırdı. Kadın, Yasa'yı çiğnemişti ve bir adamla nikâhsız yaşıyordu. Günümüzün daha liberal kilisesinde bile, "günah içinde" yaşadığı düşünülecekti. Ancak İsa onun utanç dolu dışsal koşullarının ötesini gördü ve doğrudan kırık yüreğine hitap etti.

Yasa, her zaman verebileceğinden daha fazlasını sizden talep eder. Diri sular bir testiye koyulamaz ya da hatta tartılamaz. Aynı şey ölü su için geçerli değildir. Eğer Yakup'un kuyusundan suyu alacaksanız, bir testiye ihtiyacınız vardır. Evinize götürebileceğiniz miktar taşıyabileceğinizle sınırlı kalır. Ölü su hafif değildir; ağırdır. Eğer günde tavsiye edilen 2 litrelik suyu kullanırsak, kişi başına 1 kilogram kadar bir ağırlık edecektir. Eğer yemek pişirmek, temizlik yapmak, yıkanmak ve dört kişilik bir ailenin tüketimi için su çekiyorsanız, taşıyacağınız yük kolayca 10 kiloyu geçebilir. Bu ölçüm taşıyacağınız testinin ağırlığını ve yürümeniz gereken mesafeyi hesaba katmaz.

Ve bu yolculuğu tekrar ve tekrar yapmanız gerekecekti. İsa, kalıcı ve kanmaz bir susuzluktan söz eder. Kurak ve çorak bir diyarda doğup büyümüş bu Ortadoğulu kadın tüm hayatı boyunca susuzluğu deneyim etmiştir. Ancak onun sevgi, onay ve paydaşlık ihtiyacını doyurabilecek kadar derin bir kuyu ya da serin bir su yoktur. Canı çaresizce susuz kalmıştır. Her seferinde özlemlerini dindireceğini ve canını tazeleyeceğini umduğu şey tarafından aldatılmıştı. Özlemleri haklıydı, ama pek çoğumuz gibi, doğru bir şeyi yanlış yerlerde arayıp durdu.

Sevilmeyi istemek yanlış değildir.

Hayatınızı size yakın biriyle kurmayı istemek yanlış değildir.

İtibarlı bir hayat istemek yanlış değildir.

Amacı olan bir hayat istemek yanlış değildir.

Arkadaşlar istemek yanlış değildir.
Tapınma hayatı istemek yanlış değildir.

İsa, ne onun özlemini dışlıyor ne de sizinkiyle alay ediyor. Susuzluğunu gidermeyi vaat ettiğinde onu muteber kılmış olur. Ona çıkmaz bir yaşam değil, sonsuz bir yaşam sunar. Canının derinliklerinden ve çaresizliğinden çıkıp gelen bir arzuyla yaklaşır ve rica eder:

Kadın, “Efendim” dedi, “Bu suyu bana ver. Böylece ne susayayım, ne de su çekmek için buraya kadar geleyim.”
(Yuhanna 4:15)

Acı dolu ricasında umudun sesini duyuyorum. Onun özlemlerini kendiminkilerden tanıyorum. İsa, başarısızlıklarımı sürekli bana hatırlatan bu yere gelmeme lütfen izin verme. Tıpkı onun gibi, gençliğimin yasalarını tutmayı başaramamıştım. Bunu kazanamayacağını ve hak etmediğini biliyordu; bu ona sadece bir armağan olarak gelebilirdi. Bir bağımlı gibi artık harcayacak bir şeyi kalmamıştı. Susuzluğu onu tutsak etmişti.

İsa, kadına bu suyu vermeden önce kendisini artırmaya hazır olup olmadığını görmeliydi. Eskisini geride bırakmaya gerçekten hazır mıydı? Uzun zamandır su çekmiş olduğu kusurlu, cansız kuyudan söz ediyordu, yani erkeklerden.

İsa, “Git, kocanı çağır ve buraya gel” dedi. (a.16)

Bu talimatla İsa'nın onunla konuşmak için bir yetkili aradığı ya da özellikle onun günahına işaret ettiği aklınıza gelsin. Bunun yerine, acısına dokunmak için kocasını sordu. Cesur kız kardeşimiz, gerçek durumu nedeniyle Rabbi'nin yaşam suyunu alamayabileceğini iyi bilmesine rağmen yine de gerçeği söylemeyi seçti:

Kadın, “Kocam yok” diye yanıtladı. (a.17)

Bu itiraf onun üzerinde büyük bir ağırlık yaratmış olmalıydı. Beş başarısız evlilik. İtirafında ne bir kimseyi suçlama, ne de bahane arayışı vardır; sadece ham ve çirkin gerçekten ibarettir. Kocam yok...

Kadın, “Kocam yok” diye yanıtladı. İsa, “Kocam yok demekle doğruyu söyledin” dedi. ”Beş kocaya vardın. Şimdi birlikte yaşadığın adam kocan değil. Doğruyu söyledin.” (a.17– 18)

İsa gerçeği söyleyenlerle ve cesur itiraflarla çalışabilir. Kadın İsa’ya mevcut durumu anlattı ve İsa geçmişindeki ayrıntıları tamamladı. Beş adam onu eş olarak almış ve sonra bir kenara atmıştı. Bazen bu kadına günahkâr olarak neden odaklanıldığını merak ederim. Ben dört kere üç erkekle evlenmiş bir kadının torunuyum. O bir kurban değildi; bu onun seçimi ve kötülüğüydü. Ama Samiriyeli kadının durumu böyle olmayabilirdi. Hatalı pozisyonda olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Yasa altında yaşıyordu ve Yasa’ya göre bir adam bir kadınla evlendikten sonra hata yaptığını düşünebilir ve hayal kırıklığını ilan eden bir boşanma belgesiyle ondan kurtulabilirdi. Yasa altında yaşarken kendi inisiyatifiyle kocalarını değiştirmesinin imkânı yoktu. Yeniden evlenmesi için bu boşanma belgesine ihtiyacı vardı. Düşünebiliyor musunuz... Beş başarısız evlilik? Artık bu kadın o kadar hüsrana uğramıştır ki, adını değil, ama yatağını paylaştığı bir adamla birlikte yaşamaya razı olmuştur. Tüm hayatı tatmin edilmesi reddedilmiş isteklerle tükenmiştir. Ruhu kırılmıştır, ancak gene de umutludur. Yuhanna 4:19 şöyle devam eder:

Kadın, “Efendim, anlıyorum, sen bir peygambersin” dedi.

Kısa süre öncesine kadar bu ikrarın ağırlığını anlamıyordum.

Kadın bu sözle şu ana dek bildiği her şeyin ötesine geçiyordu, çünkü Samiriyeliler sadece Musa'nın peygamber olduğuna inanırlardı. Matta 10:41'e göre, bu ikrar sayesinde kadın, peygambere yaraşan bir ödül almaya hak kazanmış oldu: "Bir peygamberi peygamber olduğu için kabul eden, peygambere yaraşan bir ödül alacaktır."

Peygambere yaraşan bir ödül nedir? Bu armağanın birçok biçimde ifade edilebileceğine inanıyorum, ama yaşayan gerçeğe dair bir vahiy ve anlayıştan daha değerli bir şey yoktur. Peygamberler ayrıca biliciler olarak da tanınır. İsa her gittiği yerde insanların anlayış gözlerini açtı. Kadın İsa'nın bir peygamber olduğunu kabul ettiğinde, geleceğini düşündü ve İsa'ya nerede tapınacağını sordu. Düşünceme göre, eski hayatının eski yollarından bıkmış usanmış haldeydi. Tapınmanın artık bir mekân yerine bir kişide ifadesini bulacağı yeni bir saatin gelmek üzere olduğunu bilmesinin imkânı yoktu.

İsa ona şöyle dedi: "Kadın, bana inan, öyle bir saat geliyor ki, Baba'ya ne bu dağda, ne de Yeruşalim'de tapınacaksınız!" (a.21)

Kadın İsa'yı bir peygamber olarak onurlandırır ve bunun karşılığında İsa ona şefkatli bir dille hitap eder. Kadının en son ne zaman böylesine bir şefkat ve ilgi gördüğünü merak ediyorum. İsa onun kırık yüreğini ve yaralı ruhunu umut dolu gelecek sözleriyle yeniliyordu.

Şimdi bile İsa'nın her bir kızını davet ettiğini duyuyorum, "Bana inan, ey değerli, özel ve sevilen kadın, senin saatin geldi..." İnanmanızın saati şimdidir. Bir an durun. Canınıza ne fısıldıyor?

Tanrımız bir dağda, bir kentte ya da hatta bir kilisede size en yakın konumda değildir. Hiç kimse sizi O'nun huzurundan

uzak tutamaz. Çok şükür ki, hiçbir hata sizi içinizde yaşayandan ayıramaz. İsa, yüreğinizin kuyusunda tapınmanızı beklemektedir. Kutsal Yazılar Tanrımız'ın bize bir fısıltı kadar yakın olduğunu hatırlatmaktadır:

Ne deniyor? “Tanrı sözü sana yakındır,
Ağzında ve yüreğindedir.” (Romalılar 10:8)

İsa devrim niteliğindeki bu kavramı en düşük konumdaki bir kadınla paylaştı. Mekanın sınırlarından bağımsız bir Tanrı'yı hiç duyan olmuş muydu? Nerede olursa olsun onunla buluşmaya razı bir Tanrı mı? Bu haberin onun için ne kadar harika olduğunu bir düşünün. Kendi halkından dışlanmış ve Yahudiler'e yabancı bir kadındı, ama Tanrı onun yüreğinin kutsal yerinde kendisine bir yer açtı. Kadın samimi olarak kimliğini açıkladığı için, Tanrı'nın Oğlu da aynı şekilde onunla açıkça konuşmak üzeredir. Yaptığı seçimler kadını hayatının sınırlarının dışına çıkmaya zorlamıştı. İsa onu içeriye davet eder ve açıklamasını sürdürür:

Siz bilmediğinize tapıyorsunuz, biz bildiğimize tapıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudiler'dendir. Ama içtenlikle tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat şimdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.” (Yuhanna 4:22– 24)

İsa, onun geleneklerini gerçeğe paramparça eder. Eğer bu Rabbi'nin söyledikleri doğruysa, o halde tam da Baba'nın aradığı türde tapınan birisidir; hem ruhta hem de gerçekte tapınmayı özleyenlerdendir.

Buradaki ironiyi kaçırıyoruz, çünkü İsa'nın açıkladığı her şeyi anlaşılır gerçekler olarak biliyor ve kabul ediyoruz, ama o dönemde bu kavramlar radikaldi. Muhtemelen asla Baba Tanrı'yı işitmemişti.

Özlediği bir Tanrı'yla bağlantı kurabilirdi. O anda içinde bir çatışma hissettiğine inanıyorum; bunaltıcı bir din olarak tanıdığı sisteme karşın şimdi önünde görkemli bir umut kapısı açılmıştı. Neye inanacağından emin değildir; yüreği umut, karmaşa ve merakla tırer, ama bildiği bir şeyi paylaşır:

Kadın İsa'ya, “Mesih denilen meshedilmiş Olan'ın geleceğini biliyorum” dedi,
“O gelince bize her şeyi bildirecek.” (a.25)

İsa'nın kadının sergilediği çocuksu imanı karşı konulmaz bulup bulmadığını merak ediyorum. Gerçeğin iyi haberini ondan daha fazla esirgeyemedi. Şu sözleri kadına fısıldarken göz göze olduklarını hayal ediyorum:

İsa, “Seninle konuşan ben, O'yum” dedi. (a.26)

Mesih'in yapacağını umduğu her şeyi İsa tam olarak yaptı... Ona her şeyi bildirdi. Bazen her şeyi söylemeden bile, Tanrımız her şeye dokunur. Sakin ol yüreğim. Meshedilmiş Olan Mesihimiz, tapınmakla ilgili sorularımızı çoğunlukla kendimiz hakkındaki gerçeği söyleyerek yanıtlar. Bir çırpıda akılsız gelenekleri ifşa eder ve gerçeğin kılıcıyla insan düşüncelerini kesip atar. Kim su testisini yere bırakmaz ve bunu işittikten sonra koşup gitmez? İşte bizim İsa'mız. Utanç içindekini utandırmaz. Onları kendi güvenliğine alır ve Ferisiler'in (ve bazen öğrencilerinin bile) işitmeyi reddettiği soylu sözleri onlarla paylaşır.

An sona ermiştir. Öğrenciler geri döner ve İsa'nın hor görülmeye layık buldukları bir kadınla konuşmakta olduğunu keşfederler. Ama onların varışı artık kadın için önemsizdir. Tanrı tarafından bir kez kabul edildiğinizde... İnsanlar tarafından reddedilmek nedir ki? Öğrencilerinin birinin bile Samiriyeliler'i İsa'yı görmeye davet etmemiş olması ilginçtir. Ama bu sorun

değildi, çünkü İsa habercisini göndermişti bile. Bütün bu süre boyunca İsa'nın aklındaki oydu.

Sonra kadın su testisini bırakarak kente gitti ve halka şöyle dedi: “Gelin, yaptığım her şeyi bana söyleyen adamı görün. Acaba Mesih bu mudur?” Halk da kentten çıkıp İsa'ya doğru gelmeye başladı. (a.28– 30)

Yakından baktığımızda sözlerinin bilinçli olarak seçildiğini keşfederiz. İsa'yı bir peygamber olarak tanıtmaz ya da Yahudi olduğundan bahsetmez, çünkü bunlar yüzünden kentlilerin O'nu reddedebileceğini bilir. Kent halkının yolunu açmak için kendi tanıklığını paylaşır. Arkadaşımızın onlara gelip işitmelerini önermek yerine gelip görmeye davet etmesini çok seviyorum. Görmek inanmak anlamına gelebilir ve gözleriniz açıldığında, diğer herkesin de görmesini istersiniz.

İsa'nın bu kadar öncelikli, değerli ve kutsal olan bir şeyi, diğerlerinin kirlenmiş, bayağı ve lekeli gördükleri bir kadına açıklaması çok hoşuma gidiyor. Tanrı'nın gizemlerini son derece düşük görülen birine açıklayan İsa, böylece hepimiz için kapıyı ardına kadar açmıştır. Bu nedenden ötürü Samiriyeli kadının öyküsüne birden fazla kitabımda değindim. İsa'yla kadının sohbetini her zaman farklı bir açıdan görürüm ve asla kayıtsız bir yürekle bakmam.

Utanch içindeki bir yabancıyı içten bir aile üyesi haline getiren bu yakın karşılaşmayı yıllardan beri sevmişimdir. Bir dönem için bu kadının adsız olduğu gerçeği bile beni etkilemişti; böylece onun öyküsüne kendi adımları kolayca koyabilirdim. Ama sonra onu Photina, yani “aydınlanmış” adıyla tanıdım. Müjdelemeye o gün Samiriye'de başlamıştı, ama bildiğiniz gibi hizmeti o bölgenin sınırlarının çok ötesine ulaştı.

Onun öyküsü, sığ hayatlar süren derin kuyular olarak her

birimizi teşvik etmelidir. Dikbaşlı bir kadının bir peygamberle tapınma hakkında sohbet etmesinin başka bir açıklaması olabilir mi? Onun kuyusu sadece derin değildi... ayrıca kuruydu. Beş kocaya varmıştı, iki oğlu vardı, ama içindeki özlem dinmemişti. Muazzam kapasiteye sahip olan bu kadın, kemiklerindeki ilikler sızlayana dek kendisini paralamıştı.

Aniden durum değişti. Armağanı gördü. İsa onu davet etmişti ve o cesaretle yaşam suyunu istedi. Bu muhteşem Mesih onu bütünüyle tanıyor ve koşulsuz seviyordu. Böylece O'nun daveti üzerine bu rakipsiz Tanrı kızı yaşam suyundan kana kana içti ve sarsılmaz bir kararlılıkla tehlikenin içine yürüyen müjdecî ve elçi Photina haline dönüştü.

Ey, geçmişî olan kadın, onun izinden yürüyecek misin?

Tartışma Soruları

1. Tanrı'nın hayatınızda daha fazla güç göstermesine acıktınız mı?
2. Photina'nın öyküsü sizi nasıl etkiledi?
3. Onun kuyudaki kadın olması hoşunuza gitti mi? Bu durum sizin için nasıl bir vaat taşıyor?
4. Hayatınızın hangi alanlarında sığ yaşayan derin bir kuyu olduğunuzu düşünüyorsunuz?

Rakipsiz Bir Yaşam

Yeni bir hedef belirlemek ya da yeni bir hayal kurmak için asla çok yaşlı değilsiniz.

C. S. Lewis

Sizinle antik döneme ait bir cesaret ve adanmışlık öyküsü daha paylaşmak istiyorum. Bir zamanlar Thecla adında genç ve güzel bir kız vardı. Komşu evde Pavlus'un Müjde'yi vaaz etmesine kulak misafiri oldu. Pavlus genç erkek ve kadınları iffetli ve erdemli hayatlar sürerek Mesih'e tapınmaya çağırırken, penceresine mihlanmış söylenenleri dinliyordu. Thecla nişanlıydı, ama Pavlus'un sözlerini işitince evlenmekten vazgeçerek günlerinin geri kalanını Tanrı'nın yüceliği için yaşamaya karar verdi. Pavlus, Thecla üzerinde bıraktığı etkiden habersizdi, ama Thecla'nın kararı annesinin ve nişanlısının hoşuna gitmeyince, öfkeli bir kalabalığı kışkırtıp Pavlus'a karşı harekete geçirmek için nüfuslarını kullandılar. Halk ayaklanması nedeniyle Pavlus Konya valilerinden birinin önüne çıkarıldı ve hemen hapse atıldı.

Kedere boğulan Thecla, Pavlus'la görüşmek için mücevherlerini rüşvet olarak verip hapishaneye gitti ve İsa'nın Müjdesi'ni doğrudan işitti. Ailesi kayıp kızlarının Pavlus'un hücrelerinde olduğunu keşfedince, ikisini de valinin önüne çıkardılar. Pavlus kırbaçlandı ve kentin dışına atıldı. Thecla'nın annesi onu reddetti ve genç kadın ölümüne mahkûm edildi. Bu türden ahmakça bir isyanı düşünebilecek diğer kızlara ibret olsun diye direğe bağlanarak yakılacaktı.

Thecla ölümüne götürülürken, Pavlus ve diğer Hristiyanlar kentin dışındaki mezarlıklarda biraraya gelerek hararetle dua ettiler. Thecla direğe bağlandı, ama ateş yakıldığında alev almadı. Sonra birden sıradışı bir fırtına çıktı ve sağanak yağmur ayaklarının dibindeki alevleri söndürdü ve Thecla ölümden kurtuldu. Bununun Grek ilahlarından gelen bir işaret olduğundan korkan yetkililer onu serbest bıraktılar ve kentin dışına attılar. Kimsesiz kalan Thecla, diğer yasaklı Hristiyanlar'la biraraya geldi ve Pavlus ve diğerleriyle birlikte Antakya'ya yolculuk etmeye karar verdi.

Kente girmelerinden kısa süre sonra, Alexander adından etkili ve güçlü bir adam Thecla'nın güzelliğini görüp onu Pavlus'tan satın almaya çalıştı. Pavlus reddedince, onu zorla almaya kalktı. Thecla adama şiddetle karşı koydu ve kargaşa sırasında Alexander'ın başındaki defne tacının yapraklarını söktü, halkın gözleri önünde onu defedip Tanrı'nın bir hizmetçisine dokunmamasını buyurdu.

Öfkeden kuduran Alexander onu Antakya valisinin önüne sürükledi. Thecla, münakaşa sırasında kaçmaya çalışırken Alexander'ın giysilerini yırttığını itiraf etti. Bir kez daha ölümüne mahkum edildi. Ölüm cezası ertesi gün yerine gelecekti ve bu defa vahşi hayvanlar tarafından parçalanacaktı.

Antakyalı kadınlar bu duruma öfkeleniler. Thecla'ya

verilen cezanın haksız olduğunu görüyorlardı. Doğuştan soylu olan Romalı bir kadın öne çıkararak, bekaretinin korunması için Thecla'nın hapislane yerine kendi evinde kalmasına izin verilmesini rica etti. O akşam bu iki kadın yakın arkadaş oldular.

Ertesi sabah, Thecla zincirlelenip arenaya götürülürken soylu kadın onun arkasından acı acı ağladı. Toplanan kalabalığın uğultusu altında Thecla soyuldu ve aslanlar ve ayılarla dolu arenaya sokuldu. Ona yaklaşan ilk hayvan bir dişi aslandı. Ona doğru koşarak geldi, ama saldırmak yerine dönerek Thecla'nın ayaklarının dibine çömelerek onu koruma pozisyonu aldı.

Bir ayı saldırıya geçti, ama Thecla'ya erişmeden dişi aslan onu öldürdü. Sonra bir erkek aslan saldırdı ve dişi aslan Thecla'yı korumak için yeniden dövüştü. Dövüş iki aslanın da ölümüyle sonuçlandı ve leşleri Thecla'nın ayaklarının dibine serildi. Havyan terbiyecileri geri kalan hayvanları kırbaçlayarak onları avlarına doğru sürdüler. Ama her gelen hayvan çömeldi ve saldırmayı reddetti. Kalabalığın uğultusu kesildi ve Rab korkusu gürültülü arenayı derin bir sessizliğe gömdü. Thecla ise sesini yükselterek cesaretle dua etti.

Vali ayağa kalktı ve vahşi oyunu durdurdu. Bu kadının kim olduğunu ve sahip olduğu gücün kaynağını öğrenmek istedi. Thecla şöyle karşılık verdi, "Ben yaşayan Tanrı'nın hizmetçisiyim... Tanrı'nın hoşnut olduğu Oğlu'na iman ediyorum. Yalnızca O kurtuluş yolu ve sonsuz yaşamın özüdür... O'na iman etmeyen ölüme kalacak..."

Vali giysilerinin ona geri verilmesini ve ardından serbest bırakılmasını buyurdu. O gün binlerce olmasa da yüzlerce kişi Mesih'e iman etti ve ilk kilise kayıtlarına göre Antakyalı kadınlar o gün tek sesle Tanrı'yı yücelttiler ve tüm kent sesleriyle sarsıldı.

Thecla uzun ve dolu bir yaşam sürdü ve doksanlı yaşlarında hayata gözlerini yumana dek Müjde'yi duyurdu.

Gözü Pek Bir Yaşam

Bu kadını, yani Thecla'yı bu kadar güçlü yapan şey neydi? Çıplaktı ama utanmadı, çünkü İsa'nın vahyi aracılığıyla kendisini keşfetti. Yeni bir imanlı olmasına rağmen, zorlu bir elçi haline geldi. Dua ile sesini yükselttiğinde, ölüm karşısında cesaret sergiledi. Giyinik olarak birçok kürsüde vaaz etme hakkı bulamayacak olan bu cesur Tanrı kızı, acımasız bir kolezyumda vahşi hayvanlar tarafından sarılmış ve çıplak bir halde yüzlerce kişiyi Rab'be kazandırdı. Böyle öyküler okuduğumda, Havva'nın gülümsediğini düşünmek hoşuma gidiyor. (Eminim Sara da gülümsüyordu!) Çünkü Havva'nın yakın bir ilgi gördüğü güvenli bir bahçede kaybettiği savaş, yeniden doğmuş Tanrı kızları tarafından düşmanlıkla dolu arenalarda tekrar tekrar kazanılmıştır.

Kalabalık, bir infaz seyretmek için toplanmıştı, ama bunun yerine Günaha Düşüş'ün altüst edildiğine tanık oldular. Hayatlarımız bu mirası devam ettirsin. Kurtuluşumuzun ve doğruluğumuzun yalnızca Mesih'te bulunduğunu günbegün ilan ederek O'nunla dolma kapasitemizi artırır ve ikinci gelişini çabuklaştırırız.

Günümüzde insanlık tarihinde başka bir dönemde olmadığı kadar çok Kutsal Kitap'ı biliyoruz. Ancak bütün bu bilgi bizi nereye getirdi? Bolca bilgiye sahibiz ama dönüşüm bakımından dikkat çekici bir eksikliğimiz var. Korkarım ki, birçok alanda ve etkinlikte entelektüel görüş ve yetenekler Tanrı Sözü'nün ve Kutsal Ruh'un önderliğinin yerini almış durumda.

Ben daha fazlasını istiyorum. Ruhumda sezdiğim şey rakipsiz bir ruhsal uyanış ve hasattır.

Bu bozulmuş dünyanın Tanrı'nın gücünü görmeye ihtiyacı var. Belki de ilk kilisenin dualarını uyandırmamızın zamanı gelmiştir.

Ve şimdi ya Rab, onların savurduğu tehditlere bak! Senin sözünü tam bir yüreklilikle duyurmak için biz kullarına güç ver. Kutsal Kulun İsa'nın adıyla hastaları iyileştirmek için, belirtiler ve harikalar yapmak için elini uzat. (Elçilerin İşleri 4:29– 30)

Ve bu dualar neyi harekete geçirdiler?

Duaları bitince toplandıkları yer sarsıldı. Hepsi Kutsal Ruh'la doldular ve Tanrı'nın sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler. (Elçilerin İşleri 4:31)

Tanrı'nın Sözü'nün engel tanımaz bir gözü peklikle ilan edilmesinin zamanıdır. Birçok bakımdan Thecla'nın karşılaştığı zorluklar bizimkilerden o kadar da farklı değil. Beklenmedik bir yolda yürümeye ve kutsal bir yaşam sürmeye karar verdiğinde öfke ve hiddetle karşılaştı. Aile üyeleri onu zaptetmeye çalıştı, devlet imanını yasadışı gördü ve erkekler ona zorla egemen olmaya ve isyan olarak gördükleri şeyi bastırmaya çalıştılar. Ancak bütün bu süre boyunca gerçekten özgür olan yalnızca oydu. Yaşamının ya da ölmenin, çok iyi bildiği kimliği üzerinde hiçbir etkisi yoktu... O, Yüceler Yücesi Tanrı'nın bir hizmetçisiydi.

Rakipsiz Bir Yaşam

Etrafımızdaki her şeyin şiddetli bir fırtınayla oraya buraya savrulduğu bir gün ve çağda yaşıyoruz. Eğer kim olduğunuzu ve kime ait olduğunuzu biliyorsanız, ayakta kalacaksınız. Siz rakipsiz bir yaşamı seçtiniz... Bu yaşam sadece Kutsal Ruh tarafından inşa edilebilir:

Ruh sayesinde yaşıyorsak, Ruh'un izinde yürüyelim. Boş yere övünen, birbirine meydan okuyan, birbirini kıskanan kişiler olmayalım. (Galatyalılar 5:25– 26)

Ve işte başladığımız yere geldik.

Özgün kimliğinizin eşsiz ifadesi sizi Ruh'un izinde yürüdüğünüz bir hayata yönlendirecektir. Siz kıyaslanmak için yaratılmadınız, Tanrı'nın Oğlu için yaratıldınız. Siz henüz ilk nefesinizi almadan önce, Göksel Babanız hayatınızı en ince ayrıntılarına kadar kitabına yazdı. Hayatınızı yaşayan harflerle kaleme aldı. Başka hiç kimse sizin öykünüzü yaşayamaz.

Siz kıyaslanmak için yaratılmadınız, Tanrı'nın Oğlu için yaratıldınız.

Sayfalarınızın yaşama geçmesinin vakti geldi. Başkaları için yazılmış öykü metinlerini yaşamamız Kutsal Ruh'un sizin için yazdıklarını boşa düşürecektir. Her birimizin gideceği belirli bir yolu ve kaderi var. Ve eğer rakipsiz bir yaşam sürecekseniz Kutsal Ruh'un yönlendirişi şarttır. Ruh'un izinde yürüyerek yaşamak sadece soyut bir kavram ya da romantik bir umut değildir—ruhsal disiplinin ve kişisel tapınma eyleminin bir ifadesidir. Dikkat dağınıklığı değil, adanmışlıktır. Hem özel hem de topluluk hayatınızda yaptığınız her itaat eylemiyle birlikte Tanrı, hayatınızın amacını giderek netleştirecek ve sesini daha güçlü biçimde size işittirecektir.

Hayatınız ve içerdiği bütün potansiyel Tanrı'nın verdiği bir araçtır. İçinizde var olan hazinelerin ve armağanların yabancıların fikirleri ve beklentileri altında gömülü kalması utanç verici olacaktır. Siz sadece bir izleyici olmak üzere dünyada değilsiniz. Hayatınızda yapacağınız çok daha önemli ve ilginç şeyler var ve bunu anlamanızın zamanı geldi.

Geleceğiniz şimdi.

Zamanda bu noktadayız. Hiçbirimiz yarın ne olacağını bilemeyiz, ama bu anın size ait olduğunu biliyorsunuz. Ve seçimlerinizin gücü bütün anlarınızı değerli kılabilir.

İçinize çarpıcı bir vaat öyküsünün tohumu atıldı. Hayatınızın

kitabı kapalı kalabilir ya da sayfaları çevirmeye devam edebilirsiniz. Pavlus'un Galatyalılar'a verdiği mesajı dinleyelim:

Herkes kendi yaptıklarını denetlesin. O zaman başkasının yaptıklarıyla değil, yalnız kendi yaptıklarıyla övünebilir. Herkes kendine düşen yükü taşımalı. (Galatyalılar 6:4- 5)

Eğer kim olmadığınıza ya da diğer herkesin kim olduğuna bakmakla aşırı meşgul olursanız, kim olduğunuzu bilmeniz çok zordur. Hayat denilen bu yolculukta bayılmadan yürüyecekseniz *kim olduğunuzu* bilmelisiniz.

Öyleyse nasıl yaşadığınıza çok dikkat edin. Bilgelikten yoksun olanlar gibi değil, bilgiler gibi yaşayın. Fırsatı değerlendirin. Çünkü yaşadığımız günler kötüdür. (Efesliler 5:15- 16)

Eğer zamanınız konusunda dikkatli olmazsanız, günleriniz talepler ve dikkat dağınıklıklarının karmaşası içinde kayıp gidecektir. Bu kitabı elden bıraktığımızda, bir kalem ve kağıt alın. Zamanınızın hikmetli ve hikmetsiz kullanımlarının neler olduğunun üzerinden geçin. Yeniden hayal kurabilmeniz için günlerinizi açmanıza ihtiyacım var.

Hedeflerinizi dikkatlice hayallerinize bağlayın. O zaman, rakipsiz Tanrı kızı, ne hayal ediyorsun? Hayatınızın sıkıcı ya da sıradan olduğunu söyleyebilirsin. Senden bir durum raporu istemiyorum. Tutkun nedir? Eğer tutkunu kaybettiysen, onu yeniden bulana dek Tanrı'nın huzuruna geri dön. Zihnini ve yüreğini temizle. Bir yürüyüşe çık, tapınma müziği dinle ve canının kuyusuyla yeniden bağlantıya geç.

Hedefler belirlemek ya da hayaller kurmak için asla çok

yaşlı, asla çok fakir, asla çok zengin, asla çok eğitimli ve asla çok eğitimsiz değilsiniz. Ayrıca asla çok genç değilsiniz.

Günümüzde Hristiyan kadınlarının manzarasına baktığımda, bu hayat ve hizmet dansını çok iyi beceren birçoklarını görmek beni büsbütün şaşırtıyor. Şimdilerde ön cephede çok sayıda güzel, cesur ve tanrısal genç kadın duruyor ve yüreğim umutla dolu. Bu yeni durum karşısında artık daha az tırmanıp daha çok alçalmaya geçsem mi diye merak etmeye başladım. Geçenlerde bu konuyu düşünürken Kutsal Ruh'un beni düzelttiğini işittim. *Onların yukarı çıkması senin geri çekileceğin anlamına gelmiyor. İlerlemeye devam etmelisin. Onların seni bir kenara itmesini asla amaçlamadım; bırak seni yukarıya itsinler.*

“Yukarı” yönlü istikametim şimdiye kadar olduğundan farklı görünebilir, ama Tanrı asla aşağıya bak ya da başını eğ dediğini işitmem. Başını kaldır der. Kızları birlik içinde toplandığında, O'nun yüceliği görünür.

Bu nedenle, sevgili kız kardeşim, seninle tutkumu paylaşacağım. Tutkum sensin. Meshedilmiş olan Mesih'in sende biçim alması için her zaman gayret göstereyim diye dua ediyorum. Senin iyi donanımlı olmanı ve özgün olarak sana emanet edilen şeyi O'nda bulmanı özleyorum. Rab'bi tanımak için çıktığın kutlu yolculukta sana yardımcı olmayı özlemler bekliyorum. Bu kitabı yazarken, çok büyük bir konuyla uğraştığımı fark ettim, çünkü beğenimizi elde etmek için çekişen rakiplerle dolu bir çağda yaşıyoruz. Pavlus farklı bir çağda yaşadı, ancak sevdiği kilise benzer zorluklarla yüzleşiyordu:

Sizler için tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. Çünkü sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım. Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum. Çünkü size

gelen ve bizim tanıttığımızdan değişik bir İsa'yı tanıtanları pekâlâ hoş görüyorsunuz. Ayrıca, aldığınız ruhtan farklı bir ruhu ve kabul ettiğinizden farklı bir müjdeyi kabul ederek bunları hoş görüyorsunuz. (2. Korintliler 11:1- 4)

Beni bir anne, hayır bir babaanne olarak işitin; sizler kıyaslanmak için yaratılmadınız. Yaratıcı kendi eşsizliğini DNA'nıza dokudu. Sadece siz O'nun sevgisinin ve yüceliğinin eşsiz ifadesini verebilirsiniz ve bunu yapmanızın ürünleri ve ödülleri sonsuzluğa yolculuğunuzda sizi izleyecektir.

Ebedi Taçlar

Kitaba kim olduğunuzu ve Tanrı'nın kim olduğunu açıklayarak başladım ve şimdi bize verilmiş olanlarla kapatmayı arzuluyorum. Bizi tanrısal özyapıya ortak kılan güçte aşkın yüceliğe ve değere sahip vaatlerin yanı sıra, yetkiyle süsleniriz.

Mücevherler hoşuma gider, ama herhangi biri değil. Bir öyküsü olan mücevheri severim. Alyansım evliliğimizin öyküsünü temsil eder. Oğullarımın doğumundan hediye verilen yüzüklerim var. Kılıç biçiminde bir kolyem, ok biçiminde bir bileziğim ve kız gibi dövüşmenin ne anlama geldiğini temsil eden bir başka mücevherim var. Arkadaşlarımın hediye olarak verdiği ya da hayatımdaki önemli dönemleri ya da değişimleri anımsatan takılarım var. Hediyein ardındaki anlama ve zamana bakarak bir mücevher parçasının süs mü yoksa bir aksesuar mı olduğunu belirlerim.

Hannah Hurnard'ın *Hinds' Feet on High Places* adlı öyküsünü çok seviyorum. İlk kez yirmili yaşlarımda ortasında okumama rağmen o zamandan beri içimde bir yer etmiştir. Küçükken bu öyküyü çocuklarıma da okudum ve ne zaman bir ihtiyaç hasıl olursa hâlâ kendim için okurum. Bu alegorik öyküde korkularla

dolu olan genç bir kadın yetkin sevginin korkuyu sildiği yüksek yerlere doğru yolculuğa çıkar. Yol boyunca pek çok denemeler, tuzaklar ve virajlar vardır. Kadın kahramanımız Çok Korkak her konakladığı yere bir sunak diker ve yerden bir anı taşı olarak bir kese içinde yol boyunca yanında taşır. Bir noktada, o kadar cesaretini yitirir ve vaat o kadar uzakta görünür ki, hayal kırıklığının değersiz anıları olarak gördüğü bu anı taşlarını fırlatıp atmak için ayartılır. Ancak yeniden düşünüp onları tutmaya karar verir ve böyle yapması çok iyi olmuştur, zira daha sonra her bir taş başındaki tacın üzerinde bir mücevhere dönüşür.

Uzmanlar Kutsal Yazılar'da beş adet taçtan söz edildiğine inanılır. İlki Doğruluk Tacıdır ve bu tacı günahımızı ve utancımızı Mesih'in doğruluğuyla değiştirdiğimiz zaman bizi kurtuluşla taçlandırdığında alırız. İkincisi Sevinç tacıdır ve bu taç, her koşulda Tanrı'ya tapınan ve O'nu yüceltenler için ayrılmıştır. Sonra gelen Yücelik Tacı ise O'nun yücelik içinde yeniden ortaya çıkmasını özlemle bekleyenler içindir. Bu son birkaç sayfada geri kalan iki tacın üzerinde özellikle durmak istiyorum.

Çürümeyecek Taç

Çürümeyecek Taç 1 Korintliler 9:24–27 ayetlerinde geçiyor:

Koşu alanında yarışanların hepsi koştuğu halde ödülü bir kişinin kazandığını bilmiyor musunuz? Öyle koşun ki ödülü kazanasınız. Yarışa katılan herkes kendini her yönden denetler. Böyleleri bunu çürüyüp gidecek bir defne tacı kazanmak için yaparlar. Bizse hiç çürümeyecek bir taç için yapıyoruz. Bunun içindir ki, amaçsızca koşan biri gibi koşmuyorum. Yumruğumu havayı döver gibi boşa atmıyorum. Müjde'yi başkalarına duyurduktan sonra kendim reddedilmemek için bedenime eziyet çektirip onu köle ediyorum.

Bu taç yarışarak kazanılır ve nasıl eğitilirse öyle koşarız. Eğitilmek eğlenceli değildir, ama reddedilmek ya da bir yarış kaybetme de hiç eğlenceli değildir. Birçok bakımdan Kutsal Ruh bizim eğitmenimizdir:

Tanrı'nın Kutsal Ruhunu kederlendirmeyin. Kurtuluş günü için o Ruh'la mühürleniniz. (Efesliler 4:30)

Bize her şey serbesttir, ama her şey tanrısal bir yaşama ve iyi koşulan bir yarışa götürmez. Ne gerekeceğini Tanrı bilir. Ne zaman hızlanıp ne zaman yavaşlayacağımızı O bilir. Kiminle eğitim görmemiz gerektiğini ve kimden uzak durmamız gerektiğini O bilir. O'nun talimatlarını izlemenin yararlarını görürüz. Çürüyen bir şey için yarışmıyoruz; sonsuzluk için yarışıyoruz.

Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır. (Matta 6:19–21)

Yüreğiniz gökteyse, oraya giden yolu bulacaksınız. Zaten keşfettiğimiz gibi, bu hazine yüreğinizde taşınır ve koruyucusu sevgidir. Sözcüklerle, fikirlerle, kitaplarla, düşüncelerle, sosyal bağlantılarla, güzellikle, yaratıcılıkla ve bilgelikle dolu bir dünyada yaşıyoruz. Bunların çoğu harika görünüyor. Ama yarış koşamamanız için üzerinizde ağırlık yapan tehlikeli bir dünyasal çekim vardır. Bu konuda uyarılmaktayız:

Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba'ya sevgisi yoktur. Çünkü dünyaya ait olan her şey –benliğin tutkuları, gözün tutkuları, maddi yaşamın

verdiği gurur– Baba’dan değil, dünyadandır. Dünya da dünyasal tutkular da geçer, ama Tanrı’nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar. (1. Yuhanna 2:15– 17)

Bunlar dünyanın yollarına olan yakınlıklarıyla bizi bağlayan ve etkisizleştiren şeylerdir.

Dünyasal tutkular üç kategoriye ayrılmaktadır:

1. Benliğin tutkuları ya da kendi yolunuzu arzu etmek.
2. Gözün tutkuları ya da gördüğünüz her şeyi arzu etmek.
3. Maddi yaşamın verdiği gurur ya da önemli görünmeyi arzu etmek.

Her birimiz bu rakiplerin üçüyle birden olmasa da en azından biriyle hayatımızın farklı dönemlerinde mutlaka mücadele ederiz. Bunların hayatınızda görüldüğü sayısız yollar vardır ve bu tahrik edici arzuların her biri değişen dönemlerde farklı görünebilir. Yeni evlendiğimizde ve henüz çocuğumuz yokken oldukça bencildim. Kendi yolumda gitmek istemenin ve gördüğüm pek çok şeyi arzu etmenin hakkım olduğunu düşünürdüm. Çok şükür, bu kötü tutumumu besleyecek kadar paramız yoktu, ama bu gördüğüm şeyleri gene de istemediğim anlamına gelmiyordu. Sonra beş yıl içinde üç çocuğum oldu ve artık tek istediğim uykuydu! Önemli görünme isteğine gelirse, yaşlandıkça ailem, arkadaşlarım ve yoluma çıkan bir dizi kızım için önemli olmak bana yeter de artar bile.

Bu tahrik eden tutkular sonsuzluğun ağırlığı altında ezilmeye mahkum bir dünyaya bağlıdır. Sosyal medyadan müziğe, reklamlar ve eğlence dünyası bu arzuları sürekli olarak besleme eğilimindedir. İnsanlık tarihinin başka hiçbir döneminde ilişkimiz olmayan insanlara bu kadar yakınlaşmadık. İnsanlar görebildikleri kişilerle ilişki kurmakta zorlanıyorsa (arkadaşları ve aileleri), o zaman göremedikleri Tanrı’yla bağlantı kurmakta

güçlük çekmeleri hiç şaşırtıcı değildir.

Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar.
(1. Yuhanna 2:17)

Bu dünyadan kopmak için irademizi bir kenara bırakır ve Tanrı'ninkini benimseriz. Bu tehlikeli bağılıkların çaresini O'nda buluruz.

Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin. Komşunu da kendin gibi seveceksin. (Luka 10:27)

Tanrı sevgisi yüreğinizde kaynarsa, bu dünyanın çekimi azalır. Tanrı'ya ve beni sevdiğini derin düşünürken, kendime karşı daha yumuşak olduğumu fark ederim. Kendime karşı daha yumuşak olduğumda, diğerlerine karşı daha sevecen olurum. Tanrı'ya odaklandığımda ve sevecen olduğumda, o zaman boş şeylerin ardından koşma ihtimalim azalacaktır, çünkü ilişkilerim boşluğu doldurur.

Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünyayla dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder. (Yakup 4:4)

Bu ayeti gerçekten ciddiye alıyor muyuz, yoksa lütuf altında olduğumuz için artık geçerli olmadığına mı inanıyoruz, doğrusu merak ediyorum. Herhangi bir kimsenin bile bile Yaratıcısı'na karşı gelmeyi seçmesini hayal etmek zordur. Pavlus hem yasanın hem de lütfun altında yaşamak isteyen vefasız bir halkla uğraştı ve Yakup ebedi bir antlaşmaya sahip olmalarına rağmen tıpkı Lut'un karısı gibi dünyaya bağlanan insanlara hitap ediyor.

Bu sürüklenmenin dünyayla dost olma isteği ya da dileğiyle başladığına dikkat edin. Burada Yakup tam olarak ne diyor? Bu

dünyada dost sahibi olmak, hatta dünyasal dostlara sahip olmak dünyayla dost olmakla aynı şey değildir. Biz dünyanın dostu olmalıyız, ama dünyayla dost olmamalıyız. Birincisi dünyada yaşayanlarla ilişkimizi, ikincisi ise dünyanın sistemiyle dostluk ilişkisini ifade eder. Etkisi altında salındığınız bir güç üzerinde asla yetki sahibi olamazsınız. Dünyaya yakınlık duymak yerine dünyamız için merhamet işleri yapmaya çağırıldık. Bunun anlamı:

Dünyayla birlikte çıplak olmak yerine dünyadaki çıplakları giydiririz.

Dünya için açlık çekmek yerine dünyadaki açları doyururuz.

Dünyayla aynı yatağa girmek yerine, acı çeken bir dünyanın yatağının yanında şifa vermeye çağırılmışız.

Bireylerle ilişkilerimizde Kralımız'ın buyruklarının onurlandırıldığı başka bir krallığın elçileri olarak davranırız. Bu davranışımız bu ilişkiye meydan okunacağı bir zamanın geleceği anlamına gelir.

Bu tacı elde etmek için korkuyla rekabetimizi terk etmeli ve O'nu, başkalarını ve kendimizi sevmemiz için Tanrı'nın yaptığı çağırışı kucaklamalıyız.

Yaşam Tacı

Ve son taç... Yaşam Tacı.

Aslına bakacak olursanız bu taca şehitlerin tacı adı da verilebilir. İbraniler Mektubu'nda listesi verilen “iman kahramanlarının” çoğunluğu, İstefanos, Petrus ve sonsuzluğun bu tarafında adlarını asla bilemeyeceğimiz daha birçok Mesih izleyicisi bu tacı elde ettiler. *Her şeylerini* verenler vardır. Bu taç rakipsiz bir bedelle satın alınır.

Çekmek üzere olduğun sıkıntılardan korkma! Bak, denenesiniz diye İblis içinizden bazılarını yakında zindana atacak. On gün sıkıntı çekeceksiniz. Ölüm pahasına da

olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim. Kulağı olan, Ruh'un kiliselere ne dediğini işitsin. Galip gelen, ikinci ölümden hiçbir zarar görmeyecek. (Vahiy 2:10– 11)

Giderek daha çok sayıda yüreğin korku yüzünden imandan düşeceği bir gün ve çağda yaşıyoruz. Şiddet, hastalıklar, kıtlık ve savaşlar ölüm korkusunu doğurur. İftiralar, haksız suçlamalar ve zulüm insan korkusunu doğurur. Belli ki, Şeytan bizi eylemsizliğe sürüklemek ya da yanlış tepkilere iteklemek için bunaltmak istiyor. Şeytan da tıpkı Neron gibi bizi bir yandan zulüm ve korkuyla felç etmek, diğer yandan zenginlikler ve şehvetle baştan çıkarmak ister. Düşmanımız, dilek kuyularının başında durmamızı ve kendimizi yiyip bitirerek kuyua madeni paralar atmamızı her şeyden çok ister. Ama bu tacı kazanmak için derinliğe ihtiyacımız var.

Geçenlerde, haberlere göz gezdirirken üç korkunç öyküye rastladım. Bunlardan ikisini ruhsal kızlarımdan birisi link yoluyla gönderdi. O ve ailesi İsrail'de kadın kaçakçılığıyla mücadele eden bir organizasyona önderlik ediyorlar. Birinci linkte İŞİD tarafından kaçırılıp seks kölesi olarak esir tutulan 150 genç kız ve kadının trajik intiharının haberini okudum. Bu elem verici haberin daha kötüye gitmeyeceğini düşünürken, onları tutsak eden canilerin daha sonra kadınların cesetlerini köpeklere yedirdiğini yazıyordu. Bunun olabileceğine inanmayı reddederek aynı şeyi birkaç kez daha okudum. Kötülük bu kadar saf halde var olabilir mi? Şimdi bile bu sözcükleri yazarken kızların bedenlerini vahşice parçalayan köpeklerin görüntüsü zihnimde beliriyor. Zihin gözümdeki dehşetten kaçarken, Vahiy 12:17'nin sözleri beni buluyor:

Bu tacı kazanmak için derinliğe ihtiyacımız var.

Bunun üzerine ejderha kadına öfkelendi. Kadının soyundan geriye kalanlarla, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlerle savaşımaya gitti.

Bu tür bir vahşet insanlar için fazla zalimcedir... Bu ejderhanın öfkesi.

Bu öfke “Kadına” ve “Tanrı'nın buyruklarını yerine getirip İsa'ya tanıklıklarını sürdürenlere” yönelmiştir. Son on yıl içinde bu karanlık imgenin kötülüğü arttırdığını ve hayal edilemez noktalara ulaştığını gözlemliyorum.

Açtığım sonraki linkte Kuran'ı ezberlemiş olan erkeklere ödül olarak seks köleleri verildiğinden söz ediyordu. Ayrıca kâfirlere tecavüz etmenin bir ibadet yolu olduğuna ilişkin bir referans veriliyordu. Ne yazık ki, bu kitap baskıya çıkana dek çok daha korkunç canavarlıkların bu öyküleri gölgede bırakacağından korkuyorum.

Üçüncü ise bir personelin epostasıyla doğrudan bana geldi. Zulüm ya da yoksulluk nedeniyle insanların Hristiyan kaynaklarına sınırlı erişebildiği ülkelerde ücretsiz materyallerin dağıtımını koordine eden bir ortağımız var. Ortadoğu'da yaşayan cesur arkadaşlarımızdan birisi Suriye'de Hristiyanlar'ın hedef alındığı bombalı saldırıda hayatını kaybetmişti. Bu adamın öldürüldüğü koşulları açıklayan ortağımız şöyle yazmıştı, “Bazılar çok şeylerini vermeye, bazıları ise *her şeylerini* vermeye çağrılıyor.”

Donakaldım. Bir randevuma arabayla giderken, arkadaşımızın dul eşine zihnimde bir mektup derlemeye çalıştım. Söyleyebileceğim herhangi bir şeyin onun hayatına ve yaşam koşullarına bir hakaret olacağını hissettim. *Üzgünüm* demek sığ kalıyordu, *teşekkürler* demek yanlış görünüyordu. Ona şehitliği asla tanımamış bir evin güvenli ortamından yazacaktım.

Parmağımın ucunda tapınma müzikleri ve okuyabileceğimden daha çok kitap ve Kutsal Kitap çevirileri var. Kilerim yiyecekle, dolabım giyeceklerle dolu ve bu gece torunlarıma bakıcılık ederken, kardeşlerimizin hayatlarında bu türden acıların var olduğundan habersiz bir şekilde oynayıp güleceklerini biliyorum.

Utandım. Birden tüm hayatımın sanki izole edilmiş, boş bir kabuktan ibaret olduğunu, bildiğim ve sahip olduğum her şeyin torunlarımin üflediği köpük baloncuklar kadar narin olduğunu hissettim. Birini aramak istedim. Benden daha yaşlı ve bilge bir kadını... içimde köpüren sorulara cevap veremese bile içinden geçtiğim duyguları sadece anlayacak birini.

Aklımda çok fazla “neden” sorusu vardı. Okyanusun ötesindeki kadınlar bir an daha yaşamaktansa canlarını almayı tercih edecek kadar çaresizken benim neden bu kadar çok şeyim vardı? Adalet neredeydi? Hissettiğim ıstırapı incelemek istiyordum. Sonra birden kıyaslama yaptığımı fark ettim. Tezati hissetmekte haklıydım, ama kıyaslama gereksizdi. Bunun bir cevabı yoktu. Sadece ejderha haline gelmiş bir yılan vardı. Ejderhaların etkisi altındaki erkekler ve kadınlar birbirlerine berbat şeyler yaparlar. Önümde bir seçim olduğunu fark ettim. Öfkeli sorular sormayı sürdürebilir ya da hayatımdaki soru işaretlerinin ünlem işaretine değişmesine izin verebilirdim. Gözyaşlarımı sildim ve onların hayatlarının benimkini vurgulamasına karar verdim.

Bu zulüm öyküleri yeni değil; her çağda geçerlidir. Elli beş yaşına gelmiş bir kadın olarak sonsuzluğun bu tarafında asla yanıtlayamayacağım sorularla boğuşmayacak bir olgunluğa erişmeliyim. Sadece yaş etkeni aklın almadığı olguları akla uygun hale getiremeye yetmez. Bir yarış pistindeyiz ve günümüzün olayları sonsuzluğu daha da çekici kılma işlevi görüyor. İşte bu nedenle hâlâ imkânımız varken daha iyi hizmet etmeliyiz. Bu öykü ancak sonsuzlukta akla uygun hale

gelecektir, ama şimdi ve burada dua edebilir ve yüreklerimiz rekabetten, kıskançlıktan ve kıyaslamalardan özgür olduğunda işitildiğimizi bilebiliriz.

Çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığımız gibi, beden bir, Ruh bir, Rab bir, iman bir, vaftiz bir, her şeyden üstün, her şeyle ve her şeyde olan herkesin Tanrısı ve Babası birdir. Ama lütuf her birimize Mesih'in armağanı ölçüsünde bağışlandı. (Efesliler 4:4- 7)

Hayatınızı Yaşayın!

Bize çok şey verildi. Eşsiz görüş açımız bir armağandır. Gördüğümüz ve deneyim ettiğimiz şeyler bir armağandır. Bir seçimimiz var. Bunun bizi bunaltmasına izin verebilir ve hiçbir şey yapmayabiliriz. Buna sıradan bir şey muamelesi yapabilir ve ilgimizi uyandırmamasına izin verebiliriz. Ya da süregelen bir harikalık içerisinde yaşayabiliriz. İçinde bulunduğumuz anın gücünü düşünür ve sonra ilerleriz.

Son on yıl içinde kılıçlar ve haçlar taşıyan dişi aslan kadınlar ve kızlar, bir kız gibi dövüşmek ve canlarını beslemek yerine kızları ağlatan öpücükler hakkında yazdım. Ve şimdi de içinizde beklemekte olan her şeyin gerçekleşmesi umuduyla yazıyorum. Çünkü,

Sen, Tanrı kızı, rakipsiz bir yaşama çağrıldın.

Rakipsiz bir Baba tarafından seviliyorsun.

Rakipsiz bir zamanda yaşıyorsun.

Rakipsiz bir halktan geliyorsun.

Rakipsiz bir Tanrı'ya hizmet ediyorsun.

Rakipsiz bir kurbanla satın alındın.

Rakipsiz bir adı emanet aldın.

Rakipsiz bir Ruh'la güçlendin.
Rakipsiz bir dilde ifade edildin.
Rakipsiz bir bedenin parçasısın.
Rakipsiz bir göreve getirildin.
Rakipsiz bir silahla donatıldın.
Rakipsiz bir savaşa dahil oldun.
Rakipsiz dualara çağrıldın.
Önümüzde rakipsiz fırsatlar var, çünkü biz
Rakipsiz bir hasat için hazırlandık ve
Rakipsiz bir sonsuzluk için belirlendik...
O zaman şimdi güzellikte, güçte, erdemde ve anlayışta
rakipsiz bir yaşam sürelim...
Bazılarımız çoğunu, geri kalanlarımız her şeyini versin.

Tanrı'nın huzurunda parlak bir umutla, sadık bir hizmetle ve yaptığın her şeyde sevgiyle dur. Çünkü sen, arkadaşım, kız kardeşim, rakipsiz bir kadere sahipsin. Şimdi sevgiden doğan cesaretle git, gözü pek ol ve kaderinle yüzleş.

Tartışma Soruları

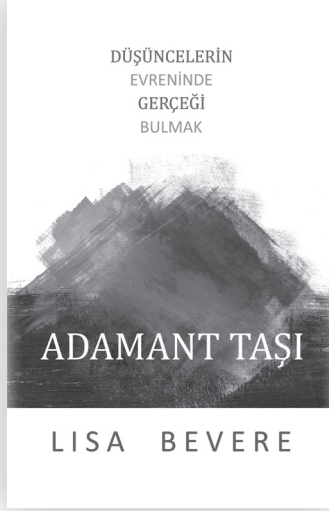
1. Thecla'nın öyküsü size ne söyledi?
2. Dünyayla dostluk kurmak ile dünyanın dostu olmak arasındaki farkı açıklayın.
3. Hayatınızda noktalama işaretini değiştirmeniz gereken alanlar neler?
4. Rakipsiz yaşamınıza doğru atacağınız bir sonraki adım ne olacak?

Lisa Bevere aranan bir uluslararası konuşmacı, en çok satan yazar ve iki yüzden fazla ülkede yayınlanan *The Messenger* televizyon programının sunucularından biridir. *Lioness Arising*, *Girls with Swords*, ve *Fight Like a Girl* kitaplarının yazarıdır. *Life Today*'de sıkça konuk olan Lisa, ayrıca Women of Faith, Joyce Meyer konferansları ve Hillsong Kilisesi'nde konuşmacılık yapmıştır. Dört oğul sahibi olan Lisa, eşi John'la birlikte Kolorado'da yaşamaktadır.

Daha fazla bilgi edinmek için LisaBevere.com sitesini ziyaret ediniz.

ADAMANT TAŞI

DÜŞÜNCELERİN EVRENİNDE GERÇEĞİ BULMAK

Eğer sevgi ve gerçek konusunda sert olmamız için bir zaman varsa, o zaman şimdidir. Tanrı Sevgidir. Tanrı Gerçektir. Sevgi ve gerçek zamana bağlı değildir ve bizim şimdiki modern trendlerimizin ve düşüncelerimizin üstündedir. Bazen yapacağımız en sevgi dolu şey gerçeği konuşmaktır, ama gerçeği konuşmak onu yaşayarak başlar.

En çok satan yazar Lisa Bevere, Kutsal Yazılar'ı ve öyküleri kullanarak sizi Tanrı'nın dağına doğru bir yolculuğa çıkarıyor. Sadece Tanrı'nın sarsılmaz gerçeğinde ve sevgisinde kalmayı öğrenebileceğiniz tek yere değil, aynı zamanda adamant taşı gibi sarsılmaz, dayanıklı ve istikrarlı kişiler olacağınız yere.

O'nda yaşadıkça Tanrı'nın planının açığa çıktığını göreceksiniz. Köşetaşımız olan Mesih'te kaldıkça adamant taşının şeklini alırız.

Messenger International bireylerin, ailelerin, kiliselerin ve halkların Tanrı Sözü'nün değiştiren gücünü kavraması ve deneyim etmesine yardım etmek için vardır. Bu kavrayış güçlenmiş hayatlar, değişen toplumlar ve dünyamızı saran haksızlıklara dinamik bir tepkiyle sonuçlanacaktır.

CLOUD LIBRARY

Cloud Kütüphanesi dünyanın her yanındaki pastör ve önderlerin kendi dillerinde ücretsiz dijital kaynaklara erişmesine imkan veren online bir platformdur.

John ve Lisa Bevere'ye ait **100'ün** üzerinde dile çevrilmiş diğer indirilebilir kaynaklar için cloudLibrary.org sitesini ziyaret edin!

Ekitaplar, video ve sesli öğretiler, sesli kitaplar, çeşitli Kutsal Kitap çevirileri...

Daha fazlası mı? Burayı okutun:
CloudLibrary.org

ELİ KILIÇ TUTAN KIZLAR

KILICINIZI BİR KAHRAMAN GİBİ TAŞIMAK

Eğer kadınların silahlanması için bir zaman varsa, o zaman şimdidir. Dünyanın her yanında kadınlar önyarguların, fuhşun, şiddetin ve hatta toplu katliamların hedefindedir. Lisa Bevere, bu saldırıların kadınların geçmişteki kim olduklarından çok gelecekte kim olabilecekleri hakkında daha çok şey söylediğini belirtmektedir.

Eli Kılıç Tutan Kızlar'da Bevere, düşmanın kadınları her seviyede nasıl silahsızlaştırmaya çalıştığını açıklıyor. Kadınların Tanrı'nın yarattığı kahramanlar olmasının zamanı artık gelmiştir; cesur, sezgi dolu, bağışlayıcı ve hikmetli.

Bu müfredat ve John ve Lisa Bevere'nin diğer öğretileri Messenger'in ücretsiz video izleme ve kaynak indirme sitesinde bulunmaktadır:

CloudLibrary.org

Birçok dile çevrilmiş kaynaklar Youtube.com, Youku.com ve diğer media paylaşım sitelerinde izlemek ve indirmek üzere mevcuttur.

“Rakipsiz, Mesih'teki kimliğimize karşı süregelen
savaşta çok özel bir duruş sergilemektedir.”

— JOYCE MEYER,

Kutsal Kitap öğretmeni ve kitapları çok satılan yazar

Başkalarını rakip olarak görmemizin ve kendimizi kıyas ve rekabetle sınırlandırmamızın bir nedeni var. Kendimize ve başkalarına cephe alacağımızı umarak zihnimize, irademize ve duygularımıza saldıran bir düşmana sahibiz. Yakın bağlantılardan bizi izole eden, kimliğimiz hakkında karmaşa yaratan ve amacımızı kısıtlayan bir döngüye gireriz.

Çok satan yazar Lisa Bevere Rakipsiz adını verdiği kitabında Tanrı'nın sevgisine dair aldığımız vahyin bu sınırları nasıl parçaladığını paylaşıyor. Diğerlerini nasıl rakip olarak görmeyeceğinizi ve Yaratıcınız'la özlediğiniz gerçek kimlik ve yakınlık vaadini içeren derin bağlantıları nasıl kuracağınızı öğreneceksiniz. Günümüze ait peygamberlik görüşleriyle bezenmiş bir sağlam Kutsal Kitap öğretisi veren Lisa, esprili ve tutkulu bir dille size meydan okuyor...

- Rekabeti ters yüz edin ve içindeki en iyiyi ortaya çıkarın.
- Parçası olmayan gereken konuşmalardan kaçınmayı bırakın.
- Kadınların yetersiz, kolayca aldanan ve bön olduğu argümanına karşılık verin.
- Cinsiyetler arası rekabeti boşa çıkarın ve hayatınızda yer tutan erkeklerle birlikte hizmet edin.

Rakipsiz bir yaşam sürmek için ileriye adım atmanızın zamanı geldi.

Lisa Bevere'nin otantik, tutkulu ve neşeli yaklaşımı derin Kutsal Kitap gerçeklerini pratik uygulamalarla birleştiriyor. Fight Like a Girl, Lioness Arising ve Girls with Swords'un da aralarında bulunduğu kitapları dünya genelinde milyonlarca insana ulaştırmıştır. Lisa ve eşi John en çok satan yazarlar arasındadır ve Messenger International'in kurucularıdır.

Ücretsiz materyal indirmek ve video izlemek
için [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org) sitesini ziyaret edin

Cloud Library

MESSENGER
INTERNATIONAL
[MessengerInternational.org](https://www.MessengerInternational.org)

Bu kitap Yazar'ın
hediyesidir ve Satılmaz.

Daha fazlası mı?
Burayı tarayın.

